

LECTII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Trăind viața creștină

Comori de adevăr (IV)

octombrie — decembrie 2023

Cuprins

1. Biserica lui Dumnezeu
2. După rânduiala lui Melhisedec
3. Organizarea preoției lui Melhisedec
4. Botezat în Hristos
5. Mai fericite să dai decât să primești
6. Frunze de smochin sau lână de miel?
7. Panglica albastră
8. Căsătorit cu Hristos
9. Isus a murit moartea mea
10. Restaurând căsătoria
11. Până când moartea ne va despărți
12. Bucuria Domnului
13. Dezvoltând o conștiință curată

Ilustrații: Sermonview pe prima copertă; Map Resources la paginile cu Darul Sabatului întâi

Lețiile Școlii de Sabat, un program de studiu zilnic, se bazează doar pe Biblie și Spiritul Profetic, fără comentarii adiționale. Citele sunt cât de scurte posibil, pentru a oferi gânduri concise, directe. Parantezele [] sunt folosite în unele cazuri pentru a asigura claritatea, contextul adecvat și o lizibilitate ușoară. Se recomandă cu căldură studierea suplimentară a materialelor sursă.

Leții biblice pentru Sabat (USPS 005—118), Vol. 99, Nr. 4, octombrie — decembrie, 2023. Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea — Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Copyright © 2023, tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24022—9993, SUA.

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Editura Păzitorul Adevărului

str. Morii, nr. 27

505200 Făgăraș, jud. Brașov

Tel: 0268 213 714

e-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

Cuvânt înainte

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar... Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în numele Domnului. Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni și nimeni nu-i va tulbura.” (Țefania 1:14; 3:12, 13). Cu aceste adevăruri în minte, studenții școlii de Sabat din întreaga lume vor încheia prin acest trimestru seria: *Comori ale adevărului – cu partea a patra, „Trăind viața creștină”*.

Cât de important este să dezvoltăm un caracter asemănător lui Hristos prin harul lui Dumnezeu – un caracter capabil să treacă testul final prin consacrarea deplină față de Stăpân! Vizionarul Ioan descrie: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: Ale-luia! Domnul Dumnezeu nostru cel Atotputernic a început să împărătească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)” (Apocalipsa 19:6-8).

Acum este timpul să cultivăm neprihănirea Lui; acum este timpul ca aceasta să se manifeste în noi, prin faptul că reflectăm hotărârea lui Ioan Botezătorul:

„Ioan s-a despărțit de prietenii săi și de luxurile vieții. Simplitatea îmbrăcăminții sale, – o haină țesută din păr de cămilă, – a constituit o muștrare continuă împotriva extravaganței și etalării preoților iudei și a oamenilor în general. Alimentația lui, pur vegetariană, alcătuită din roșcove și miere sălbatică, era o muștrare împotriva satisfacerii apetitului și a lăcomiei care domina pretutindeni. Profetul Maleahi declară: ‘Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți.’ Aici, profetul descrie caracterul lucrării. Cei care au de pregătit calea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, tot așa cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie spre a pregăti calea pentru cea dintâi venire a lui Hristos. Marele subiect al reformei trebuie făcut cunoscut, iar mintea oamenilor trebuie trezită. Cumpătarea în toate lucrurile trebuie asociată cu solia spre a întoarce pe poporul lui Dumnezeu de la idolatria lui, de la lăcomie și de la extravaganța în îmbrăcămintă și în alte lucruri.” – *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 3, p. 62 (secț. – *Lucrători pentru Dumnezeu*).

„Nu va fi nicio scuză pentru cei care aleg să greșească atunci când ar putea înțelege ce este adevărul. Prin suferințele și moartea Sa, Isus a făcut ispășire pentru toate păcatele din neștiință, dar nu există nicio prevedere pentru orbirea voită.” – *The Review and Herald*, 25 aprilie 1893.

Domnul să ne ajute să prețuim aceste clipe pentru a înțelege adevărul din toată inima!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Darul Sabatului Întâi pentru sediul câmpului de sud-vest, Medellín, Columbia

Columbia este una dintre cele mai populate țări din America de Sud, cu peste 50 de milioane de oameni pe o suprafață de 440.831 mii pătrate (aproximativ 1,14 milioane de kilometri pătrați). Petrolul, textilele, electronicele și produsele agricole se numără printre principalele industrii.

Nouăzeci la sută (90%) dintre oameni mărturisesc creștinismul, în principal romano-catolicismul – totuși, nu mai există vreo religie oficială de stat, iar toleranța față de credința altora este încurajată. Mișcarea AZS-MR a ajuns aici mai întâi în orașul Medellín și a fost înființată și înregistrată în 1971. De atunci, solia reformei s-a răspândit în toată țara, iar până în 2006 s-au format Uniunea Columbiei și trei câmpuri misionare. Astăzi, câmpul de sud-vest este compus din sute de membri și peste 500 de oameni interesați de studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Administrează o vastă suprafață de lucru, din moment ce include 11 departamente ale teritoriului național, acoperind 42% din populația Columbiei. Acesta este motivul pentru care avem nevoie urgentă de un sediu administrativ în vederea slujirii mai eficiente în lucrare. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că a fost posibil să ne extindem și în noi regiuni neevangelizate anterior, dar încă mai avem multe suflete la care să ajungem.

În 2006, a fost achiziționată o proprietate unde se află acum biserica din Medellín și unde fraților li s-a acordat cu generozitate spațiu pentru instalarea sediului administrativ al acestui câmp. Partea de planificare și gestionare al proiectului de construcție înregistrează progrese. Prin credință, facem apel la toți frații noștri dragi din întreaga lume ca să ne susțină cu generozitate atunci când se adună Darul Sabatului Întâi, pentru a putea beneficia de mijloacele necesare în vederea înaintării lucrării lui Dumnezeu în acest loc.

„Sărăcii sunt moștenirea lui Dumnezeu. Hristos Și-a dat viața pentru ei. El îi cheamă pe cei pe care i-a numit să acționeze ca ispravnici ai Săi, să dea cu generozitate din mijloacele încredințate lor pentru a-i ajuta pe săraci și a susține lucrarea Lui pe pământ. Domnul este bogat în resurse. El a stabilit oameni care să acționeze ca trezorerii ai Săi în lumea aceasta. Ei trebuie să folosească în serviciul Lui ceea ce le-a dat El.” – *Lucrarea de binefacere*, p. 272 (cap. 36 – *Fonduri specifice pentru binefacere*).

Dumnezeu să binecuvânteze și să înmulțească toate inimile generoase care contribuie la dezvoltarea cauzei Sale, iar darurile voastre să fie returnate însutit!

Frații voștri în Hristos din Câmpul de Sud-Vest al Columbiei

Biserica lui Dumnezeu

Text de memorizat: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21).

„Cât de serios ar trebui ca cei care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos să caute să răspundă acestei rugăciuni prin viața lor!” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 17 (secț. – Unitatea bisericii).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, pp. 323-325, 434-454 (cap. 64 – Unitatea credinței; cap. 79 – Ce i s-a făcut cunoscut fratelui Hull; cap. 80 – Pastori neconsacrați; cap. 81 – Soția pastorului)

Duminică

1 octombrie

1. RUGĂCIUNE PENTRU UNITATE

a. Ce problemă s-a ridicat între ucenici – înainte de răstignire – și ce principiu nou a introdus Domnul Isus la ultima cină de Paște? Luca 22:24; Ioan 13:34, 35; 17:21.

„Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare.” (Luca 22:24)

„Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:34-35)

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:21)

b. Cum se poate ajunge la armonie (unitate)? Ioan 17:23; Isaia 52:8; Coloseni 1:23.

„Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:23)

„Iată glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul și strigă toți de veselie, căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion.” (Isaia 52:8)

„Negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.” (Coloseni 1:23)

**c. Ce este unitatea – și s-a realizat aceasta?
Fapte 2:1; 1 Corinteni 1:10.**

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.” (Faptele apostolilor 2:1)

„Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți, în chip desăvârșit, într-un gând și o simțire.” (1 Corinteni 1:10)

„Multe lucruri care fac referire la formele exterioare nu sunt toate definite în Scriptură, ci sunt nelămurite; iar preferințele personale au stăruit prea puternic în privința acestor chestiuni deseori. Când fiecare punct nu este în concordanță cu practica altora din rândul credincioșilor, nu lăsați micile dezacorduri să se transforme în nemulțumiri și să provoace dezbinare. Metodele și măsurile prin care ajungem la anumite rezultate nu sunt întotdeauna aceleași. Ni se cere să folosim rațiunea și judecata în vederea următorului pas. Experiența va revela care este cel mai potrivit curs de urmat în circumstanțele existente. Să nu permitem să apară controverse din niște fleacuri. Spiritul iubitor și harul Domnului nostru Isus Hristos va uni (alipi) inimile, dacă fiecare va deschide ferestrele inimii spre cer și le va închide spre pământ.” – *The Ellen G. White 1888 Materials*, p. 1698.

Luni

2 octombrie

2. CEI DIN URMĂ

**a. Ce situație dificilă a fost prorocită în noua biserică?
2 Tesaloniceni 2:3, 4.**

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2:3-4)

**b. Care este cel mai bun mod de a-i distinge pe adevărații
învățători / păstori? Ioan 10:27-29.**

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.” (Ioan 10:27-29)

„Păstorul din Orient nu silește oile la drum. El nu folosește forța sau frica, ci, mergând înaintea, le cheamă. Ele îi cunosc glasul și ascultă de chemarea lui. Tot astfel face și Mântuitorul – Păstor cu oile Sale... Prin prorocul, Isus declară: ‘Te-am iubit cu o dragoste veșnică; de aceea cu bunătate iubitoare te-am atras.’ Nu constrânge pe nimeni să-L urmeze. El zice: ‘I-am tras cu funii omenești, cu legături de iubire.’” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 480 (cap. 52 – *Păstorul divin*).

„Când apar învățături greșite, care sunt prezentate ca fiind adevărul Bibliei, cei care au o legătură cu Domnul Hristos nu se vor încrede în ceea ce spune pastorul, ci, asemenea nobililor bereeni, vor cerceta Scripturile în fiecare zi pentru a vedea dacă lucrurile sunt așa. Când vor descoperi care este Cuvântul Domnului, vor lua poziție de partea adevărului. Ei vor asculta vocea Păstorului adevărat, care spune: ‘Aceasta este calea, mergeți pe ea.’ În felul acesta, veți fi învățați să faceți din Biblie sfătuitorul vostru și nu veți asculta de glasul unui străin, nici nu-l veți urma.” – *Credința și faptele*, p. 86 (cap. 11 – *Ascultarea și sfințirea*).

c. Ce apel este făcut adevăraților credincioși de pretutindeni – și de ce aleg ei să se despartă de aceia pe care i-au iubit de mult? Ioan 10:16; Apocalipsa 18:4.

„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.” (Ioan 10:16)

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4)

„Isus S-a gândit la toți aceia de pe întreg pământul care au fost duși în rătăcire de păstorii mincinoși. Aceia pe care El dorea să-i adune “ca pe oi ale pășunii Sale” erau împrăștiați printre lupi, iar El a zis: ‘Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și ele vor asculta de glasul Meu, și vor deveni o turmă, un pastor.’ (Ioan 10:16 engl. RV).” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 483 (cap. 52 – *Păstorul divin*).

„În zilele noastre, puțini dintre cei care susțin că sunt urmașii reformatorilor sunt mânați de spiritul lor. Puțini sunt cei care ascultă de glasul lui Dumnezeu și sunt gata să primească adevărul fără să țină seama de aparența în care el poate fi prezentat. Adesea, aceia care merg pe urmele reformatorilor sunt obligați să se îndepărteze de bisericile pe care le iubesc, pentru ca să poată vesti învățătura lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu. Și, de multe ori, aceia care caută lumina sunt obligați, prin aceeași învățătură, să părăsească biserica părinților lor, ca să poată da ascultare.” – *Ibid.*, p. 232 (cap. 23 – *Împărăția lui Dumnezeu este aproape*).

d. Odată despărțiți, cum supraviețuim și de ce ar trebui să facem parte din turmă? Romani 12:4, 5; Efeseni 4:25; 2:19; 1 Corinteni 12:27.

„Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.” (Romani 12:4-5)

„De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapei lui adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora.” (Efeseni 4:25)

„Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:19)

„Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui.” (1 Corinteni 12:27)

Marti

3 octombrie

3. DESĂVÂRȘIND PE CEI SFINȚI

a. Ce ajutor oferă Dumnezeu bisericii și în ce scop? Efeseni 4:8, 11-14; 1 Corinteni 12:18.

„De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor...¹¹⁻¹⁴ Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.” (Efeseni 4:8, 11-14)

„Dar acum Dumnezeu a pus membrele, pe fiecare dintre ele, în trup, așa cum a voit.” (1 Corinteni 12:18)

„Trimițând pe slujitorii Săi, Mântuitorul nostru a dat daruri oamenilor, pentru ca prin ele să transmită lumii cuvintele vieții veșnice. Acesta este mijlocul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru desăvârșirea sfinților în cunoaștere și adevărata sfințire. Lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu nu este numai aceea de a propovădui adevărul; ei trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care au să dea socoteală lui Dumnezeu. Ei trebuie să certe, să mustre, să îndemne cu îndelungă răbdare și învățătură.

Toți aceia care au beneficiat de lucrarea slujitorului lui Dumnezeu trebuie ca, în funcție de capacitatea sau darurile lui, să se unească cu el și să

lucreze împreună pentru mântuirea sufletelor. Aceasta este lucrarea tuturor adevăraților credincioși, pastori și membri deopotrivă. Ei trebuie să țină totdeauna înaintea lor marele obiectiv, fiecare căutând să-și împlinească cum se cuvine funcția pe care o are în biserică, și să lucreze împreună în ordine, armonie și iubire.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 237, 238 (secț. *Unitatea creștină*).

**b. Care este scopul diferitelor daruri din cadrul bisericii?
Matei 20:25-28.**

„Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:25-28)

„Dumnezeu oferă darurile Sale după cum voiește. El revarsă un dar peste cineva, alt dar peste altcineva, dar toate spre binele tuturor. Este orânduiala lui Dumnezeu ca unii să slujească într-un domeniu, alții în alte domenii, dar toți în același spirit. Recunoașterea acestui plan va fi o pavază împotriva rivalității, mândriei, invidiei sau disprețului reciproc. Ea va întări unitatea și dragostea reciprocă.” – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 314, 315 (cap. 42 – *O pregătire practică*).

„Fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să aibă o judecată sfințită, pentru a privi cauza ca pe un întreg și relația pe care fiecare parte o are cu celelalte, ca niciuna să nu ducă lipsă. Câmpul este mare și este de făcut o mare lucrare de reformă, nu într-un domeniu sau două, ci în fiecare domeniu. Lucrarea misionară medicală este o parte a acestei lucrări de reformă, însă niciodată ea nu ar trebui să devină mijlocul de a-i separa pe lucrătorii care propovăduiesc Cuvântul de câmpul lor de lucru. Educația elevilor în domeniul lucrării misionare medicale nu este completă dacă ei nu sunt instruiți să lucreze cu biserica și slujitorii Evangheliei, iar eficiența acelor care se pregătesc pentru lucrarea misionară ar fi mult sporită, dacă ar deveni pricepuți cu privire la marele și importantul subiect al sănătății. Este necesară influența Duhului Sfânt pentru ca lucrarea să poată fi bine echilibrată și pentru ca ea să poată înainta în mod trainic în orice domeniu.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 291 (secț. – *Lucrători misionari medicali*).

4. CLĂDIND TRUPUL

a. Ce fel de caracter vor avea cei răscumparați și ce este necesar pentru a dezvolta acel tip de caracter? 1 Ioan 3:2, 3; Ioan 17:3.

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat.” (1 Ioan 3:2-3)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3)

„Adevărata sfințire vine prin punerea în practică a principiului iubirii. ‘Dumnezeu este iubire; și cine rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.’ (1 Ioan 4:16). Viața aceluia în a cărui inimă dăinuie Hristos, va da pe față o evlavie practică. Caracterul va fi curățit, înălțat, înobilat și glorificat. Învățătura curată se va contopi cu fapte de neprihănire, preceptele cerești se vor întreșe cu practicile sfinte.” – *Faptele apostolilor*, p. 560 (cap. 55 – *Schimbat prin har*).

„Domnul Hristos întruchipează sistemul complet de adevăr.” – *Solii Alese*, vol. 3, p. 198.

„Primii creștini au fost cu adevărat un popor deosebit. Comportamentul fără reproș și credința lor neclintită erau o muștrare continuă, care tulbura pacea păcătoșilor. Deși puțini la număr, fără avere, poziție sau titluri, ei produceau teamă făcătorilor de rele, oriunde învățăturile și caracterul lor erau cunoscute.” – *Tragedia veacurilor*, p. 46 (cap. 2 – *Persecuțiile din primele veacuri*).

b. Ca parte esențială în vederea formării caracterului – cât de importantă este păstrarea învățăturilor curate în această biserică? Iuda 3.

„Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.” (Iuda 1:3)

„Apostolii și lucrătorii din biserica creștină primară au fost în mod permanent nevoiți să facă față ereziilor aduse de către învățătorii mincinoși chiar în sânul bisericii. Acești învățători nu sunt reprezentați ca venind în mod deschis, public, ci furișându-se pe nesimțite, cu mișcarea alunecoasă a unui șarpe. Ei erau devotați propriilor căi vătămatoare, dar nu s-au arătat mulțumiți până

nu i-au îndepărtat și pe alții odată cu ei. Nu se bazau pe lanțul desăvârșit al adevărului, ci propovăduiau un amestec incoerent de idei, susținute de câte un pasaj din Scriptură de ici și de colo. Aceste versete fără legătură au fost împleteite împreună într-un țesut de falsități, care influențau imaginația și îi înșelau pe cei care, necrezând Scripturile pentru ei înșiși, deveniseră înrădăcinați în adevărul pentru acea vreme.” – *The Signs of the Times*, 27 martie 1884.

„Ereziile care s-au strecurat în biserica primară și au amenințat prosperitatea acesteia, nu au dispărut niciodată. Ele sunt deosebit de active în prezent, constituind una dintre primejdiile zilelor din urmă. Iar Dumnezeu ne cere să luăm poziții puternice pentru adevăr, așa cum a făcut Ioan la vremea lui. Cu dragostea de adevăr arzând în inimile noastre, ‘ne vom lupta cu toată stăruința pentru credința care a fost dată cândva sfinților.’” – Ibid., 29 ianuarie 1885.

Joi

5 octombrie

5. TRUPUL LUI HRISTOS

a. Ce este trupul Domnului Hristos? Coloseni 1:18; Efeseni 4:15.

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.” (Coloseni 1:18)

„Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.” (Efeseni 4:15)

„Răscumpărătorul lumii nu aprobă experiențe și manifestări în chestiuni religioase independent de biserica Sa organizată și recunoscută. Mulți au în minte ideea că nu sunt răspunzători decât față de Hristos pentru lumina și experiența lor, independent de urmașii Săi recunoscuți din lume. Însă, în istoria convertirii lui Saul, ni s-au oferit principii importante, pe care ar trebui să le avem în vedere întotdeauna. El a fost adus direct în prezența Domnului Hristos. El era unul pe care Hristos avea să-l pregătească pentru o lucrare extrem de importantă, unul care urma să-I fie un vas ales; cu toate acestea, El nu i-a prezentat personal lecțiile adevărului. El l-a oprit din calea pe care umbla și l-a convins de păcat; însă când acesta l-a întrebat: ‘Ce să fac, Doamne?’, Mântuitorul l-a pus în legătură cu biserica Sa, și i-a lăsat pe ei să-l îndrume ce să facă.” – *Sketches from the life of Paul*, p. 31.

b. Câte trupuri are Domnul Hristos și de ce sunt deseori încă mulți alții care își mărturisesc supunerea față de El? Efeseni 4:4; Isaia 4:1.

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.” (Efeseni 4:4)

„Șapte femei vor apuca în ziua aceea un singur bărbat și vor zice: „Vom mânca pâinea noastră înșine și ne vom îmbrăca în hainele noastre înșine; numai fã-ne să-ți purtãm numele și ia ocara de peste noi!” (Isaia 4:1)

„O altă obligație, prea adesea trecută ușor cu vederea...este obligația legăturii cu biserica...

Legătura cu Hristos, ... presupune legătura cu biserica Sa.” – *Educație*, p. 268 (secț. – *Lucrarea vieții*).

c. De ce suntem puși în sarcinile bisericii? 1 Corinteni 12:19–26.

„Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi.” Ba mai mult, mădulele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel, ca să dea mai multă cinste mădulelor lipsite de cinste, pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădulele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădulele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el.” (1 Corinteni 12:19-26)

„Biserica este organizată pentru slujire; iar într-o viață în care Îi slujim lui Hristos, legătura cu biserica este unul din primii pași. Loialitatea față de Hristos pretinde împlinirea cu credințioșie a îndatoririlor din biserică.” – *Ibid.*, p. 268 (secț. – *Lucrarea vieții*)

Vineri

6 octombrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Care ar trebui să fie rugăciunea noastră stăruitoare și cum se realizează aceasta?**
- 2. Cum putem să ne dăm seama cine propovăduiește adevărul?**
- 3. Cum ajută darurile din cadrul bisericii la desăvârșirea caracterelor membrilor?**
- 4. Ce rol au învățăturile în transformarea caracterului?**
- 5. De ce este esențial să facem parte din trupul lui Hristos, biserica Sa recunoscută?**

După rânduiala lui Melhisedec

Text de memorizat: „Speranța pe care o avem ca pe o ancoră a sufletului, deopotrivă sigură și neclintită și care intră până dincolo de perdea, unde înainte-mergătorul a intrat pentru noi, adică Isus, făcut mare preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melhisedec.” (Evrei 6:19, 20).

„Apostolii au lucrat în cariera lumii iudeilor și Neamurilor, scoțând pietre pentru a le pune pe temelie.” – *Faptele apostolilor*, p. 596 (cap. 58 – *Biserica biruitoare*).

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pp. 411-416, 805, 806 (cap. 45 – *Umbrele crucii*; cap. 84 – *Pace vouă*).

Duminică

8 octombrie

1. PREOȚIA DOMNULUI HRISTOS

a. Ce anume face ca preoția lui Melhisedec să fie mai bună decât cea levitică? Evrei 6:19, 20; 7:7, 11, 19, 22, 27.

„Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. (Evrei 6:19-20)

„Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare... ¹¹Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost cu puțință prin preoția leviților – căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea – ce nevoie mai era să se ridice un alt preot „după rânduiala lui Melhisedec”, și nu după rânduiala lui Aaron?... ¹⁹căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit – și, pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu... ²²prin chiar faptul acesta, El S-a făcut chezașul unui legământ mai bun... ²⁷care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși.” (Evrei 7:7, 11, 19, 22, 27)

b. Ce legătură are aceasta cu legile preoției? Evrei 7:12, 28.

„Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii... ²⁸În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie.” (Evrei 7:12, 28)

c. Ce profeție arată că această schimbare a fost prevăzută și de unde știm că se vorbește numai despre Domnul Isus? Psalmi 110:1, 4; Fapte 2:34–36; Evrei 6:20.

„Un psalm al lui David. Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” ...⁴ Domnul a jurat, și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec.” – (Psalmi 110:1, 4)

„Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.” Să știe bine, dar; toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” (Faptele apostolilor 2:34-36)

„Unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. (Evrei 6:20)

„Marele preot era desemnat într-o manieră specială să-L reprezinte pe Hristos, care urma să devină Mare Preot de-a pururi după rânduiala lui Melhisedec. Acest ordin al preoției nu trebuia să treacă asupra altuia sau să fie înlocuit de un altul.” – *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, cap. ref. Evrei 4.

„Când Hristos Se stingea pe cruce, strigând cu glas tare: ‘S-a sfârșit’, lucrarea Sa fusese terminată. Calea a fost deschisă, perdeaua a fost ruptă în două. Oamenii se puteau apropia de Dumnezeu fără aducerea de jertfe, fără serviciul preoților pământești. Hristos Însuși era preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec. Cerul era căminul Său. Venise în această lume ca să-L descopere pe Tatăl. Lucrarea Sa în câmpul umilinței și al luptei luase acum sfârșit. El S-a înălțat la ceruri.” – *The Signs of the Times*, 16 august 1899.

Luni

9 octombrie

2. TEMELIA SLUJIRII LUI MELHISEDEC

a. Care este temelia credinței creștine? Matei 16:16–18; 1 Corinteni 10:4; 3:11.

„Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16:16-18)

„Și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos.” (1 Corinteni 10:4)

„Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos.” (1 Corinteni 3:11)

„Adevărul mărturisit de Petru este temelia credinței credincioșilor. Hristos Însuși a declarat că în aceasta constă viața veșnică. Dar faptul că cineva avea această cunoștință nu era un motiv de proslăvire de sine. Petru nu primise această descoperire datorită înțelepciunii sau datorită bunătății sale. Niciodată natura omenească nu poate, de la sine, să ajungă să cunoască cele dumnezeiești.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 412 (cap. 45 – *Umbrele crucii*).

b. De unde știm că temelia nu este chiar Petru? Matei 16:21-23; Ieremia 17:5.

„De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie. Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.” (Matei 16:21-23)

„Așa vorbește Domnul: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul!” (Ieremia 17:5)

„Mulți pretind că un anumit loc în biserică le dă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă și ce trebuie să facă ceilalți oameni. Dumnezeu nu aprobă această pretenție. Mântuitorul declară: ‘Voi toți sunteți frați.’ Toți suntem expuși ispitei și supuși greșelii. Nu ne putem încrede în nici o ființă mărginită pentru a ne conduce. Stânca credinței este prezența vie a lui Hristos în biserică. În aceasta poate să se încreadă și cel mai slab, iar aceia care se socotesc cei mai tari se vor dovedi cei mai slabi, dacă nu fac din Hristos ajutorul lor.” – *Ibid.*, p. 414 (cap. 45 – *Umbrele crucii*).

c. Cât de importantă este învățătura curată în această temelie? 1 Ioan 2:21; 2 Ioan 1:10, 11; Proverbe 4:18.

„V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.” (1 Ioan 2:21)

„Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: „Bun venit!” Căci cine-i zice: „Bun venit!”, se face părtaș faptelor lui rele.” (2 Ioan 1:10-11)

„Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4:18)

d. Ce fel de biserică va fi pregătită să-L întâmpine pe Domnul Isus și de ce? Efeseni 5:26, 27; 1 Timotei 3:15.

„Ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. (Efeseni 5:26-27)

„Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui Viu, Stâlpul și Temelia adevărului.” (1 Timotei 3:15)

„Dumnezeu va avea un popor pe pământ care să susțină Biblia și numai Biblia, ca standard al tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezurile sau hotărârile consiliilor ecleziastice, atât de numeroase și contradictorii, cum sunt și bisericile pe care ele le reprezintă, glasul majorității — nici una și nici toate laolaltă nu trebuie privite ca dovadă pentru sau împotriva vreunui punct al credinței religioase. Înainte de a primi orice învățătură sau precept, trebuie să cerem un clar ‘Așa zice Domnul’ în sprijinul ei.” – *Tragedia veacurilor*, p. 595 (cap. 37 – *Scripturile, o apărare sigură*).

Marți

10 octombrie

3. TEMELIA... (CONTINUARE)

a. Ce va face pentru noi o înțelegere personală a adevărului și unde putem găsi o înțelegere concisă a acestuia? Ioan 8:32; Psalmi 119:142.

„Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8:32)

„Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, și Legea Ta este adevărul.” (Psalmi 119:142)

„Domnul Hristos a dorit ca biserica Sa să reflecte în lume plinătatea și îndestularea pe care le găsim în El. Noi primim mereu din bunătățile lui Dumnezeu și, împărțind și altora din ele, vom prezenta astfel lumii iubirea și binefacerea Domnului Hristos. În timp ce întregul cer este în plină misiune, trimițând soli în fiecare parte a pământului, pentru a duce mai departe lucrarea de răscumpărare, biserica viului Dumnezeu trebuie, de asemenea, să colaboreze cu Hristos. Noi suntem membri ai corpului Său spiritual. El este capul, controlând toate membrele trupului. Domnul Isus Însuși, în mila Sa infinită, lucrează la inimile oamenilor, făcând transformări spirituale atât de uimitoare, încât îngerii privesc la ele cu uimire și bucurie. Aceeași iubire neegoistă ce-L caracterizează pe Stăpânul nostru este văzută în caracterul și viața adevăraților Săi urmași. Domnul Hristos așteaptă ca oamenii să devi-

nă părtași naturii Sale divine în timp ce suntem încă pe acest pământ, în felul acesta nu numai reflectând slava Sa spre lauda lui Dumnezeu, ci și iluminând întinericul din lume cu razele cerului. Astfel vor fi împlinite cuvintele Domnului Hristos: 'Voi sunteți lumina lumii.'" – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 731 (sect. – *Darul nemăsurat de mare*).

b. Unde călăuzește, în cele din urmă, Duhul Sfânt pe cineva și cum se mai numește El în Scriptură? Ioan 16:13; Evrei 12:23.

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.” (Ioan 16:13)

„De Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.” (Evrei 12:23)

„Cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, cei care trăiesc nu numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Lui, alcătuiesc biserica Dumnezeului celui viu.” – *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 7, p. 949.

„O, câți au rănit inima lui Hristos pentru că doresc să-și urmeze propria cale și propria lor voință! Lăsați lupta să se întoarcă împotriva acestor trăsături ingrate de caracter, și atunci ei nu se vor mai împotrivi unul altuia în biserica Dumnezeului celui viu. Dacă ar exista în biserică doar astfel de principii care au caracterizat viața lui Isus Hristos, atunci s-ar regăsi o unitate neclintită. Lumea se împotrivește bisericii, vrând să o slăbească și să o distrugă, însă biserica lui Dumnezeu să se consolideze, să se adune laolaltă. Nu-i îngăduiți lui Satan să se arunce asupra membrilor bisericii. Nu dați nici o singură întărire de partea inamicului. Dați la o parte egocentrismul. Să nu credeți că unul sau doi oameni din biserică sunt toți oamenii care sunt conștiincioși în cadrul acesteia. Sunteți mult prea limitați în gândurile și faptele voastre.” – *Manuscript Releases*, vol. 15, pp. 147, 148.

Miercuri

11 octombrie

4. PĂRTAȘI LA TEMELIE

a. Cine mai constituie o parte din temelia creștină și de ce sunt acolo? Efeseni 2:19, 20; 4:11, 12.

„Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.” (Efeseni 2:19-20)

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților; în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” (Efeseni 4:11-12)

b. De ce este nevoie să facem parte din această organizare și cum ne ajută părtășia? Efeseni 4:13-16.

„Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.” (Efeseni 4:13-16)

c. Cât de importantă este relația noastră cu biserica și de unde știm că nu se vorbește despre persoane, ci despre membri care formează un corp colectiv? Matei 16:18, 19; 18:17-20.

„Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 16:18-19)

„Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer. Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:17-20)

„În general, se acordă prea puțin respect opiniilor membrilor comunității. Lipsa de respect față de opiniile bisericii este ceea ce produce atât de multe necazuri printre frați. Ochii comunității pot fi în stare să distingă în membrii săi ceea ce persoana greșită nu ar putea să vadă. Câteva persoane pot fi tot atât de oarbe ca aceia care greșesc, dar majoritatea comunității este o putere care ar trebui să-și controleze membrii în mod individual.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 5, p. 107 (sect. – Căsătorii neînțelepte).

d. Ce autoritate are biserica? Ioan 20:21-23.

„Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt! Celor

ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20:21-23)

„‘Celor ce le veți ierta păcatele’, a zis Hristos, ‘vor fi iertate...și celor ce le veți ține vor fi ținute.’ Domnul Hristos nu acordă aici nici unui om dreptul de a-i judeca pe alții. În Predica de pe Munte, El a interzis acest lucru. [Judecarea] este prerogativa lui Dumnezeu. Dar bisericii organizate, El îi încredințează responsabilitatea pentru fiecare dintre membrii ei. Biserica are datoria de a-i avertiza, de a-i instrui și, dacă este posibil, de a-i recupera pe cei care cad în păcat. ‘Mustă, ceartă, îndeamnă’, spune Domnul, ‘cu toată blândețea și învățătura’ (2 Timotei 4:2). Purtați-vă în mod credincios când se comit rele. Avertizați fiecare suflet aflat în pericol. Nu lăsați pe nimeni să se înșele singur. Spuneți-i păcatului pe nume. Arătați ce a zis Dumnezeu cu privire la minciună, la călcarea Sabatului, la furt, la idolatrie și cu privire la orice alt rău. ‘Cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu’ (Galateni 5:21). Dacă persistă în păcat, judecata pe care ați rostit-o din Cuvântul lui Dumnezeu este pronunțată asupra lor în ceruri. Prin alegerea de a păcătui, ei neagă autoritatea Domnului Hristos, iar biserica trebuie să arate că ea nu aprobă faptele lor; altfel, ea însăși Îl dezonorează pe Domnul ei. Biserica trebuie să declare ce spune Dumnezeu despre păcat. Ea trebuie să trateze păcatul așa cum o îndrumă Dumnezeu, iar decizia ei este aprobată în ceruri. Cel care disprețuiește autoritatea bisericii, disprețuiește autoritatea lui Hristos Însuși.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 805, 806 (cap. 84 – *Pace vouă*).

Joi

12 octombrie

5. NAȚIUNEA LUI ISRAEL

a. Cum este această biserică adevărata națiune a lui Israel?

Matei 21:43; 1 Petru 2:9, 5.

„De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.” (Matei 21:43)

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2:9)

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” (1 Petru 2:5)

„Fariseii declaraseră că ei sunt copiii lui Avraam. Isus le-a spus că această pretenție putea fi susținută numai făcând lucrările lui Avraam. Adevărații copii ai lui Avraam aveau să trăiască la fel ca el, o viață de ascultare de Dumnezeu. Ei n-ar fi căutat să-L omoare pe Acela care rostea adevărul ce l-a fost dat de la Dumnezeu. Complotând împotriva lui Hristos, rabinii nu făceau faptele lui Avraam. Simpla descendență din Avraam nu avea nicio valoare. Fără o legătură spirituală cu el, care s-ar fi descoperit în manifestarea aceluiași spirit și săvârșirea aceluiași fapte, ei nu erau copiii lui.

Principiul acesta rămâne valabil și într-o problemă care a agitat multă vreme lumea creștină — problema succesiunii apostolice. Descendența din Avraam era dovedită nu prin nume și legături de rudenie, ci prin asemănarea în caracter. Tot astfel și succesiunea apostolică se întemeiază nu pe transmiterea autorității ecleziastice, ci pe legătura spirituală. O viață condusă de spiritul apostolilor, de credința și învățătura adevărului predicat de ei — aceasta este dovada adevărată a succesiunii apostolice. Aceasta este ceea ce face din oameni urmași ai primilor învățători ai Evangheliei.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 466, 467 (cap. 51 – *Lumina lumii*).

b. Cum putem să facem parte din această națiune? Matei 7:24–27; Fapte 2:37–41, 47; Galateni 3:26–29.

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.” (Matei 7:24-27)

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.” Și, cu multe alte cuvinte, mărturisirea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete...⁴⁷Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” (Faptele apostolilor 2:37-41, 47)

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec;

nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Galateni 3:26-29)

„Una este să te alături bisericii și cu totul alt lucru este legătura cu Hristos. Nu toate numele trecute în registrele comunităților sunt trecute și în cartea vieții Mielului. Mulți, deși par a fi credincioși sinceri, nu păstrează o legătură vie cu Hristos. Ei s-au înscris, și-au trecut numele în registru, însă lucrarea lăuntrică a harului nu este săvârșită în inimă. Ca rezultat al acestei situații, ei nu sunt fericiți și le este greu să-I slujească lui Dumnezeu.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 278 (secț. – *Credincioșie în lucrarea lui Dumnezeu*).

Vineri

13 octombrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De ce era nevoie ca preoția să se schimbe?**
- 2. Care este singura temelie în care putem să ne încredem?**
- 3. Cum ne călăuzește cunoașterea întregului adevăr către biserica Dumnezeului celui viu?**
- 4. Cum se face că biserica are o responsabilitate față de membrii ei?**
- 5. Din cine este formată astăzi adevărata națiune a Israelului?**

21 octombrie 2023

Apel Dar Special pentru Centrul de Sănătate „Eden”, Breaza

După un an de eforturi susținute, ne bucurăm să vă putem aduce vești îmbucurătoare din activitatea de renovare a Centrului de Sănătate „Eden”. S-au refăcut 2 băi de tratamente și încăperea destinată saunei umede, s-a repus în funcțiune sauna umedă cu un aparat adecvat, s-a săpat șanțul și s-a montat țeava care va alimenta hidrantul cerut pentru avizarea din partea ISU, s-a montat o supapă de sens pentru a împiedica inundațiile prin canalizare, în caz de ploi abundente, și s-a săpat pentru o canalizare „de supraplin”, care să suplimenteze canalizarea principală atunci când supapa de sens nu permite deversarea apei pluviale în canalizarea orașului. La momentul scrierii acestor rânduri se renovează segmentul de canalizare din afara clădirii principale. Mulțumim cu această ocazie tuturor celor implicați, fie prin achiziționarea materialelor, fie prin săparea șanțurilor, sau prin montarea tubulaturii și a gresiei, faianței și articolelor sanitare.

În timp ce așteptăm finalizarea tuturor documentelor ce țin de avizarea ISU, economisim pentru acest proiect, precum și pentru alte proiecte specifice: pavarea tuturor spațiilor betonate din curte, renovarea sălii de conferințe, renovarea accesului în clădire. Dacă vă simțiți îndemnați să susțineți unul sau mai multe dintre aceste proiecte, vă rugăm dați curs acestui îndemn, trimițând banii dumneavoastră în unul din conturile bancare de mai jos, și precizați ca scop al donației „RENOVĂRI” (sau chiar mai precis, proiectul anume, dacă aveți un anume obiectiv):

BCR:

LEI: RO 84 RNCB 0207 0126 3394 0001

EUR: RO 30 RNCB 0207 0126 3394 0003

Swift Code: RNCBROBU

BRD:

LEI: RO60 BRDE 300S V641 9907 3000

EUR: RO52BRDE300SV64199233000 EUR

Swift code: BRDEROBU

„Ne pregătim pentru veșnicie, pentru sanatoriul de sus, unde Marele Medic va șterge lacrimile din fiecare ochi, și unde frunzele pomului vieții sunt pentru vindecarea națiunii.” - *Sfaturi pentru sănătate*, p. 244 engl. (secțiunea V, cap. *Comportament asemenea celui al lui Hristos*).

„În întreaga lume nu este niciun loc mai bun decât un sanatoriu, pentru a-L reprezenta pe Hristos. Acolo veți întâlni tot felul de temperamente și dispoziții. Veți descoperi că sunt unii care se află în încercări și nedumeriri, și care nu s-au ridicat niciodată deasupra dificultăților... Unii spun că nu ne putem permite atât de multe sanatorii. Dar dacă ar înțelege ce reprezintă sanatoriile, ar putea să și le permită. Domnul dorește să avem multe asemenea instituții, și ele trebuie să fie locuri unde să se vorbească despre Isus.”—*The Wisconsin Reporter*, 15 septembrie 1909 (Articolul *Lecții din Predica de pe Munte*).

Dacă înțelegeți importanța acestei ramuri a lucrării pentru suflete, vă rugăm să ne susțineți după puterea dumneavoastră, prin rugăciuni și/sau mijloace financiare atunci când se va strânge acest dar special pentru Centrul de sănătate “Eden”.

Fie ca Domnul să binecuvânteze fiecare dar și pe dăruitor!

Cu salutări creștine și mulțumire, frații voștri din Eden

Organizarea preoției lui Melhisedec

Text de memorizat: „*Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.*” (1 Ioan 3:2)

„Răul nu rezultă din organizare, ci din faptul că se face din organizație totul, și din evlavia vitală ceva de puțină însemnătate.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 253 (sect. – Dăunător este formalismul, nu organizația).

Recomandare pentru studiu: *Faptele apostolilor*, pp. 188-200 (cap. 19 – Iudei și neamuri).

Duminică

15 octombrie

1. DARURI DE SEAMĂ ÎN BISERICĂ

a. Cum ar trebui să ne purtăm unii cu alții, indiferent de darurile pe care le avem? Numiți câteva înzestrări specificate primele. Romani 12:10; 1 Corinteni 12:28-30, 11.

„*Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.*” (Romani 12:10)

„*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutoarelor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?...¹¹ Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.*” (1 Corinteni 12:28-30, 11)

b. Explicați câteva îndatoriri ale slujitorilor – și de ce lucrarea lor nu se limitează la o singură biserică. Ioan 21:15-17; 2 Corinteni 11:28; Tit 1:5; 1 Corinteni 4:17.

„*După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” „Da, Doamne”, I-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște mielușei Mei.” I-a zis a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” „Da, Doamne”, I-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oițele Mele.” A treia oară i-a zis Isus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” și I-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oile Mele!” (Ioan 21:15-17)*

*„Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile.”
(2 Corinteni 11:28)*

„Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduală ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit.” (Tit 1:5)

„Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate bisericile.” (1 Corinteni 4:17)

„Slujitorii mai în vârstă ar trebui să aibă grijă să nu dea de înțeleș tinerilor, prin precept sau exemplu, că lucrarea slujitorilor din câmp constă în predicare. Educația de care tinerii lucrători au cea mai mare nevoie, este aceea care le va oferi posibilitatea să slujească în diferitele departamente și să ușureze lucrul celor care obolesc suprasolicitându-se. Sunt, de asemenea, membri laici în biserică, cu abilități care pot fi aduse în serviciu și care ar trebui să fie făcuți răspunzători pentru o parte a lucrării. Faceți-i să simtă că nu ar trebui să existe leneși în via Domnului.” – *The Review and Herald*, 24 iulie 1883.

c. Cine îi alege pe lucrători și ce devin aceștia odată aleși? 2 Corinteni 8:16–19, 23.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care a pus în inima lui Tit aceeași râvnă pentru voi. Căci el a primit îndemnul nostru; ba încă, stăpânit de o râvnă arzătoare, a pornit de bunăvoie spre voi. Am trimis cu el și pe fratele a cărui laudă în Evanghelie este răspândită prin toate bisericile. Mai mult, el a fost ales de biserică să meargă împreună cu noi în această lucrare de binefacere pe care o săvârșim spre slava Domnului și ca o dovadă de bunăvoința noastră... Astfel, fie având în vedere pe Tit, care este părtașul și tovarășul meu de lucru în mijlocul vostru, fie având în vedere pe frații noștri, care sunt trimișii bisericilor și fala lui Hristos.” (2 Corinteni 8:16-19, 23)

„Oameni ale căror vieți nu sunt sfinte și care sunt incompetenți în ce privește predicarea adevărului prezent, intră în câmp fără a fi recunoscuți de către biserică sau în general de către frați, iar rezultatele sunt tulburarea și dezbinarea.” – *Scrieri timpurii*, p. 97 (sect. – *Ordinea evanghelică*).

Luni

16 octombrie

2. HIROTONIRE

a. Care este rolul bătrânilor și cum ar trebui să ne purtăm față de ei? Fapte 20:28; 1 Petru 5:1–5; Iacov 5:14; Evrei 13:17, 18.

„Luați seama, dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.” (Faptele apostolilor 20:28)

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțire, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa care nu se poate veșteji, a slavei. Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” (1 Petru 5:1-5)

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.” (Iacov 5:14)

„Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos. Rugați-vă pentru noi; căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile.” (Evrei 13:17-18)

b. Descrieți procesul de hirotonire și explicați când este acesta cuvenit. Fapte 6:1–3, 6; 14:23; 1 Timotei 4:14; Tit 1:7–9.

„În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreei care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele. Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta...⁶I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei.” (Faptele apostolilor 6:1-3, 6)

„Au rânduit prezbiterii în fiecare biserică și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.” (Faptele apostolilor 14:23)

„Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin prorocie, cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor.” (1 Timotei 4:14)

„Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătăuș, nici lacom de câștig mârșav; ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici. (Tit 1:7-9)

„Când sunt răspunderi de încredințat unei persoane, întrebarea nu este dacă ea este elocventă sau bogată, ci dacă este cinstită, credincioasă și sânguincioasă; pentru că, oricare ar fi aptitudinile ei, fără aceste calități nu este întru totul potrivită pentru vreo poziție de încredere.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 413 (sect. – *Pastori ai Evangheliei*).

„Am văzut că voi gândiți despre acesta și acela că sunt chemați să lucreze în câmp, când de fapt voi nu știți nimic cu privire la acest subiect. Nu puteți citi inima. Dacă v-ați fi adăpat adânc din adevărul soliei celui de-al treilea înger, nu v-ați mai simți așa de îndreptățiți să spuneți cine este chemat de Domnul Isus și cine nu este. Faptul că cineva poate să se roage și să vorbească bine nu este o dovadă că Dumnezeu l-a chemat. Fiecare are o anumită influență, și această influență trebuie să vorbească în favoarea lui Dumnezeu; însă chestiunea dacă acesta sau acela trebuie să-și consacre timpul spre a lucra pentru suflete este de cea mai mare importanță și nimeni în afară de Dumnezeu nu poate decide cine se poate angaja în această lucrare solemnă. Erau mulți oameni buni pe vremea apostolilor, bărbați care se puteau ruga cu putere și puteau vorbi la subiect; și, cu toate acestea, apostolii, care aveau putere asupra duhurilor necurate și erau în stare să-i vindece pe cei bolnavi, nu au îndrăznit doar cu înțelepciunea lor să pună deoparte pe unul dintre aceștia pentru sfânta lucrare de a fi purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu. Ei au așteptat dovada de netăgăduit a manifestării Duhului Sfânt. Am văzut că Dumnezeu a pus asupra slujitorilor Săi aleși datoria de a decide cine este potrivit pentru lucrarea sfântă; și, în unire cu biserica și având dovada evidentă a Duhului Sfânt, ei hotărârau cine trebuie să meargă și cine nu este potrivit să meargă. Am mai văzut că, dacă s-ar lăsa pe seama a câtorva persoane de ici și de colo să decidă cine corespunde pentru această măreață lucrare, urmarea ar fi confuzia și tulburarea.” – Ibid., vol. 1, pp. 208, 209 (cap. 38 – *Greșeli în dietă*).

„Aceleași principii de evlavie și dreptate care trebuia să-i călăuzească pe mai marii poporului lui Dumnezeu, în vremea lui Moise și a lui David, și să fie urmate, de asemenea, și de aceia cărora le fusese dată supravegherea bisericii nou organizate a lui Dumnezeu în dispensațiunea Evangheliei. În lucrarea de a pune lucrurile în rânduială în toate bisericile și de hirotonire a oamenilor destoinici, care să acționeze ca slujbași, apostolii s-au ținut de înaltele standarde pentru cei ce sunt conducători, menționate în Scripturile Vechiului Testament.” – *Faptele apostolilor*, p. 95 (cap. 9 – *Cei șapte diaconi*).

Marti

17 octombrie

3. PĂCATUL PE FAȚĂ

- a. **Cum ar trebui să procedăm cu păcatul în biserică? Matei 18:15–20; Iacov 5:19, 20. Odată ce o persoană nu mai are calitatea de membru al bisericii, care este singura cale de reprimire? Fapte 2:38.**

„Dacă fratele tău a păcătuat împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer. Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:15-20)

„Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.” (Iacov 5:19-20)

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” (Faptele apostolilor 2:38)

„Tu te-ai scuzat pentru că ai vorbit de rău despre fratele sau sora sau semenul tău la alții, înainte de a merge la persoana respectivă și de a întreprinde pașii pe care Dumnezeu i-a poruncit irevocabil. Tu spui: ‘Păi, eu n-am spus nimănui până ce n-am fost atât de împovărat, încât nu m-am mai putut abține.’ Ce te-a împovărat? Nu era aceasta o neglijare vădită a datoriei tale despre un așa zice Domnul? Tu ai fost sub vina păcatului, pentru că n-ai mers să-i spui între patru ochi celui care te-a ofensat, greșeala sa. Dacă n-ai făcut acest lucru, dacă n-ai ascultat de Dumnezeu, cum ai putea fi atunci altfel decât împovărat, dacă nu ți-a fost împietrită inima în timp ce călcai în picioare porunca lui Dumnezeu și în sinea ta urai pe fratele sau aproapele tău? Și ce cale ai găsit spre a te despovăra? Dumnezeu te condamnă pentru păcatul omisiunii, de a nu-i spune fratelui tău greșelile, iar tu te scuzi și te mângâi cu păcatul comiterii, spunând greșelile fratelui tău unei alte persoane! Este aceasta calea corectă spre a obține ușurare — comițând păcat?” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 2, p. 53 (secț. – *Vorbirea de rău*).

„Abia când simți că ți-ai putea sacrifica propria demnitate și chiar viața ta, spre a-l salva pe un frate rătăcit, poți spune că ai scos bârna din propriul tău ochi și ești în stare să-l ajuți pe fratele tău. Atunci vei putea să te apropii de el și să-i miști inima. Niciodată n-a fost cineva întors din calea sa greșită prin ocară și reproșuri; dar, în felul acesta, mulți au fost îndepărtați de Hristos și și-au închis inimile în fața convingerii. Un spirit gingaș, o purtare blândă, cuceritoare, poate să-i salveze pe cei rătăciți și să acopere o mulțime de păcate. Descoperirea lui Hristos în propriul tău caracter va avea o putere transformatoare asupra tuturor aceluia cu care vii în contact.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 128, 129 (cap. 6 – *Nu judecând, ci lucrând*).

b. Toate păcatele trebuie să urmeze instrucțiunile din Matei 18? Explicați. 1 Timotei 5:20.

*„Pe cei ce păcătuiesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică.”
(1 Timotei 5:20)*

„Soțul [unei anumite surori] părea neîmpăcat cu faptul că am adus greșelile soției în fața comunității, și a spus că, dacă eu [sora White] aș fi urmat instrucțiunile Domnului nostru din Matei 18:15-17, el nu s-ar fi simțit vătămat...

Soțul meu i-a spus atunci că trebuie să înțeleagă că aceste cuvinte ale Domnului se refereau la cazuri de greșeli personale, și nu puteau fi aplicate în cazul acestei surori. Ea nu greșise față de sora White. Dar ceea ce a fost muștrat în public au fost greșeli publice, care amenințau cauza și prosperitatea bisericii.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 15 (sect. – *Schiță de experiență*).

Miercuri

18 octombrie

4. STABILIND DOCTRINELE

a. Este fiecare membru al bisericii în măsură să decidă cu privire la întrebările legate de doctrină? Fapte 15:3-6.

*„Și fiind condus pe drum de biserică, au trecut prin Fenicia și Samaria, relatând convertirea neamurilor; și făceau bucurie mare tuturor fraților. Și când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de biserică și apostoli și bătrâni și au istorisit toate lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu cu ei. Dar s-au ridicat unii din secta fariseilor care au crezut, spunând că: Era necesar să îi circumcidă și să le poruncim să țină legea lui Moise. Și apostolii și bătrânii s-au adunat să se lămurească despre acest lucru.”
(Faptele apostolilor 15:3-6)*

„Nu a fost chemat întregul corp al creștinilor ca să voteze cu privire la problema în discuție. Apostolii și bătrânii – oameni cu influență și judecată – au alcătuit și emis hotărârea care a fost apoi general acceptată de către bisericile creștine.” – *Sketches From the Life of Paul*, p. 70.

„Fiecare membru al bisericii are un vot în alegerea slujbașilor comunității. Comunitatea îi alege pe slujbașii Conferinței locale. Delegații aleși de Conferințele locale îi aleg pe slujbașii Uniunilor de Conferințe, iar delegații aleși de Uniunile de Conferințe îi aleg pe slujbașii Conferinței Generale. Prin aranjamentul acesta, fiecare Conferință, fiecare instituție, fiecare comunitate și fiecare individ, fie direct, fie prin reprezentanți, are un vot în alegerea persoanelor care poartă răspunderea principală la Conferința Generală.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, pp. 236, 237 (sect. 4 – *Fiți în gardă*).

b. Odată ce o decizie oficială este luată, cum trebuie să tratăm acea decizie și ce efect are asupra întregului corp [al comunității]? Fapte 15:22-30; 16:4, 5.

„Atunci apostolii și prezbiterii și întreaga biserică au găsit cu cale să aleagă vreo câțiva dintre ei și să-i trimită la Antiohia, împreună cu Pavel și Barnaba. Și au ales pe Iuda, zis și Barsaba, și pe Sila, oameni cu vază între frați. Și au scris astfel prin ei: „Apostolii, prezbiterii și frații: către frații dintre Neamuri care sunt în Antiohia, în Siria și în Cilicia, plecăciune! Fiindcă am auzit că unii, plecați dintre noi fără vreo însărcinare din partea noastră, v-au tulburat prin vorbirile lor și v-au zdruncinat sufletele, zicând să vă tăiați împrejur și să păziți Legea; noi, după ce ne-am adunat cu toții laolaltă, cu un gând, am găsit cu cale să alegem niște oameni și să-i trimitem la voi împreună cu preaiubiții noștri Barnaba și Pavel, oamenii aceștia care și-au pus în joc viața pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos. Am trimis, dar, pe Iuda și pe Sila, care vă vor spune prin viu grai aceleași lucruri. Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși!” Ei deci și-au luat rămas bun de la biserică și s-au dus la Antiohia, unde au dat epistola mulțimii adunate.” (Faptele apostolilor 15:22-30)

„Pe când trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim. Bisericile se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi.” (Faptele apostolilor 16:4-5)

c. Ce se întâmplă dacă membrii individuali sau slujbașii refuză astfel de decizii? Matei 15:14; Apocalipsa 2:1, 2; Romani 16:17.

„Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.” (Matei 15:14)

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.” (Apocalipsa 2:1-2)

„Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei.” (Romani 16:17)

„Sunt mii de ispite deghizate, pregătite pentru aceia care au lumina adevărului; și singura siguranță pentru oricare dintre noi este de a nu primi nici o doctrină, nici o nouă interpretare a Scripturilor, fără ca mai întâi să o prezentăm fraților cu experiență. Aduceți-o înaintea lor într-un spirit umil, dispus să fie învățat, și cu rugăciuni calduroase; dacă ei nu văd nici o lumi-

nă în ea, acceptați judecata lor; pentru că 'în marele număr de sfetnici este siguranță.' (engl. KJV)" – Ibid., vol. 5, p. 293 (sect. – *Înșelăciunea păcatului*).

„Dumnezeu conduce un popor, nu câțiva indivizi separat, câțiva aici, câțiva acolo, unul crezând un lucru, iar altul altceva. Îngerii lui Dumnezeu îndeplinesc lucrarea încredințată lor. Al treilea înger conduce și curăță un popor, și acesta ar trebui să meargă împreună cu El, în unitate. Unii aleargă înaintea îngerilor care conduc acest popor; însă ei trebuie să dea înapoi fiecare pas și să meargă cu sfială, nu mai repede decât îi conduc îngerii. Am văzut că îngerii lui Dumnezeu conduc poporul Său nu mai repede decât pot ei primi și acționa conform adevărilor importante care le sunt transmise. Însă unele spirite neastâmpărate nu fac mai mult de jumătate din lucrarea pe care o au de făcut. Pe măsură ce îngerul îi conduce, ei se agită pentru ceva nou, se grăbesc fără a avea călăuzirea divină, aducând astfel confuzie și discordie între rânduri.” – Ibid., vol. 1, p. 207 (cap. 38 – *Greșeli în dietă*).

Joi

19 octombrie

5. GRIJA LUI DUMNEZEU

a. Cum vede Dumnezeu biserica Sa? Deuteronom 32:9, 10; Zaharia 2:8.

„Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui.” (Deuteronomul 32:9-10)

„Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „După slavă M-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.” (Zaharia 2:8)

„Când Domnul a ales națiunea evreiască și le-a poruncit să nu se unească cu alt popor, a fost pentru ca ei să nu ajungă stricați, iar lumina să le fie transmisă pentru a fi dată mai departe lumii. A refuzat oare Domnul să lase lumina Sa să strălucească asupra altor națiuni? Nu; dar acele neamuri idolate ridicau bariere, puneau obstacole, întorcându-se tot mai departe de lumină; se afundau tot mai adânc în întunericul moral și deveneau din ce în ce mai oarbe. O națiune trebuia să fie făcută depozitarul adevărului sacru, astfel încât să existe cel puțin un canal prin care razele de lumină să poată străluci în lume. La fel, în acest veac, Dumnezeu a încredințat poporului Său adevărul cel mai sacru; El vrea să spună prin aceasta că ei vor avea lumină de răspândit în mijlocul întunericului care îi înconjoară.” – *The Ellen G. White 1888 Materials*, p. 1012.

„Dacă ne așezăm de partea lui Dumnezeu, a lui Hristos și a inteligențelor divine, scutul larg al Atotputerniciei este deasupra noastră, puternicul Dumnezeu al lui Israel este ajutorul nostru și nu trebuie să ne temem. Cei care se ating de poporul lui Dumnezeu, ating lumina ochilor Săi.” – Ibid., p. 903.

b. Ce fel de biserică va fi pregătită pentru Domnul Isus?

Tit 2:11-14; 1 Ioan 3:2, 3.

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” (Tit 2:11-14)

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat.” (1 Ioan 3:2-3)

„Prin ascultarea Sa desăvârșită, [Hristos] a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gândurile sunt aduse sub robia Lui; noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 312 (cap. 24 – *Fără haină de nuntă*).

Vineri

20 octombrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cine oferă darurile bisericii și cine stabilește modul în care sunt folosite?**
- 2. Numiți câteva principii cheie, de care trebuie să se țină cont, cu privire la hirotonirea lucrătorilor.**
- 3. Faceți distincția între modul în care trebuie abordate păcatele personale și cele publice.**
- 4. Cine trebuie să rezolve chestiunile doctrinare și cum ar trebui să privim astfel de decizii?**
- 5. Cum este înfățișată grija lui Dumnezeu pentru poporul Său de pe pământ și ce caracter vor avea ei la revenirea Domnului Isus?**

Botezat în Hristos

Text de memorizat: „De aceea suntem îngropați cu El prin botez în moarte; pentru ca, așa cum Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui, chiar așa și noi ar trebui să umblăm în înnoirea vieții.” (Romani 6:4).

„Rânduielele botezului și ale Cinei Domnului constituie doi stâlpi monumentali, unul în afara bisericii și altul în interiorul bisericii. Asupra acestor rânduieli, Domnul Hristos a înscris Numele adevăratului Dumnezeu.” – *Mărturii*, vol. 6, p. 91 (secț. 2 – *Lucrarea evanghelică*).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pp. 91-99 (secț. 2 – *Lucrarea evanghelică*).

Duminică

22 octombrie

1. CALEA SPRE DESĂVÂRȘIRE

a. Ce merge mână în mână cu predicarea Evangheliei? Marcu 16:15, 16

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.” (Marcu 16:15-16)

„Hristos a venit să primească botezul, nu prin mărturisirea păcatelor cu pocăință, pentru că nu era întinat de vreun păcat. El a marcat calea păcătoșului prin propriul Său exemplu, parcurgând pașii pe care păcătoșul ar trebui să îi facă. El a indicat în mod deslușit calea mântuirii pentru păcătoșul care se căiește și crede.” – *The Youth's Instructor*, 1 ianuarie 1874.

„Faptul că a fost martor la decapitarea unui om condamnat la moarte pentru că se rebotezase, l-a făcut pe Menno Simons să studieze Biblia cu privire la botezul copiilor. Dar n-a putut găsi nici o dovadă în Scripturi în favoarea lui; a văzut, însă, că pocăința și credința sunt peste tot cerute ca o condiție pentru primirea botezului.” – *Tragedia veacurilor*, pp. 238, 239 (cap. 13).

b. Unde se încadrează botezul pe calea spre desăvârșire – și de ce este nevoie pe tot parcursul acestei căi? Matei 5:48; Evrei 6:1, 2; 2 Corinteni 13:5; Romani 6:1-3.

„Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:48)

„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.” (Evrei 6:1-2)

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5)

„Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:1-3)

„Hristos a făcut din botez semnul intrării în Împărăția Lui spirituală. El a făcut din aceasta o condiție hotărâtă, pe care trebuie să o împlinească toți aceia care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt.” – *Mărturii*, vol. 6, p. 91 (sect. 2 – *Lucrarea evanghelică*).

Luni

23 octombrie

2. CUNOȘTINȚA

a. Cum începe procesul de răstignire a sinelui? Romani 7:4-12; Psalmi 19:7; Iacov 1:22-25.

„Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem rod pentru Dumnezeu. Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, atâțate de Lege, lucrau în măduarele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă. Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!” Apoi păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul, prin ea m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea. Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.” (Romani 7:4-12)

„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor.” (Psalmi 19:7)

„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care

își privește fața firească într-o oglindă, și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.” (Iacov 1:22-25)

„Iubirea noastră față de Domnul Hristos va fi proporțională cu adâncimea convingerii noastre cu privire la păcat, iar prin Lege vine cunoștința păcatului. Totuși, atunci când ne vedem starea noastră, să ne îndreptăm privirea de la noi spre Isus, care S-a dat pentru noi, ca să ne poată mântui de orice nelegiuire. Să ne bazăm pe meritele lui Hristos, prin credință, iar sângele Său, care curăță sufletul, își va face lucrarea... Evanghelia lui Hristos nu-i dă omului dreptul de a călca Legea, deoarece potopul de nenorocire a venit peste lume tocmai din cauza nelegiurii.” – *Credința și faptele*, p. 96 (cap. 13 – *Credința și faptele merg mână în mână*).

b. De ce este necesar să înțelegem într-o măsură deplină legea și ce trebuie să ne dăm seama despre ea? Ioan 1:12, 13; 3:3-5; Romani 7:13; 6:16.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul (engl. le-a dat puterea) să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1:12-13)

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3-5)

„Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.” (Romani 7:13)

„Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6:16)

„Botezul constituie cea mai solemnă renunțare la lume. Aceia care sunt botezați în întreitul Nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, declară în mod public, încă de la începutul vieții lor de creștini, că au părăsit serviciul lui Satan și că au devenit membri ai familiei împărătești, copii ai Împăratului ceresc. Ei au ascultat de porunca: ‘Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ... nu vă atingeți de ce este necurat.’ Și pentru aceștia este împlinită făgăduința: ‘Vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic’ (2 Corinteni 6:17-18).” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 91 (sect. 2 – *Lucrarea evanghelică*).

c. Cât de eficient este simplul consimțământ mental pentru lege și cum afectează acesta sufletul? Matei 23:2, 3; 5:20; Romani 7:24

„Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac.” (Matei 23:2-3)

„Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturariilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Matei 5:20)

„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte...?” (Romani 7:24)

„Cea mai mare înșelăciune a minții omenești în zilele lui Hristos era aceea că o simplă cunoaștere a adevărului constituie neprihănirea. În toată experiența omenească, s-a dovedit că o cunoaștere teoretică a adevărului este insuficientă pentru mântuire. Ea nu produce roadele neprihănirii. Zelul pentru ceea ce se numește adevărul teologic este adeseori însoțit de o ură față de adevărul curat, așa cum se manifestă în viață.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 309 (cap. 31 – *Predica de pe munte*).

„Standardul ar trebui să fie înălțat, iar predicile să fie de cel mai spiritual caracter, pentru ca oamenii să poată fi conduși să vadă motivul slăbiciunii și nefericirii lor. Mulți sunt nefericiți, pentru că sunt nesfinți. Numai curăția inimii și nevinovăția minții pot fi binecuvântate de Dumnezeu.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, p. 53 (sect. – *Nevoile bisericii*).

Marți

24 octombrie

3. RĂSTIGNIND OMUL CEL VECHI

a. Există vreun mod de a fi răstigniți, separat de experiența Calvarului? Romani 6:5-8; Galateni 2:20; Coloseni 3:3.

„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El.” (Romani 6:5-8)

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” (Galateni 2:20)

„Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” (Coloseni 3:3)

„Mulți părinți n-au fost niciodată convertiți, astfel că vechile obiceiuri autoidulgente au fost aduse cu ei în biserică. Nu erau morți față de sine când au respectat rânduiala botezului. Ei au fost îngropați de vii și au rămas plini de cârtire, clevetire, urând mesajele care ajungeau la ei prin slujitorii Domnului, din cauza răutății găsite în inima lor. Ei sunt în conflict cu Dumnezeu, iar copiii lor respiră aceeași atmosferă.” – *Manuscript Releases*, vol. 21, p. 35.

„Este nevoie de o pregătire mai temeinică din partea candidaților la botez. Ei au nevoie de mai multă instruire credincioasă decât li s-a oferit de obicei. Principiile vieții creștine ar trebui să fie făcute cunoscute clar aceluia care au venit de curând la adevăr. Nimeni nu trebuie să se sprijine pe mărturisirea lor de credință, ca o dovadă că ei au o legătură mântuitoare cu Hristos. Noi nu trebuie doar să spunem: ‘Cred’, ci să trăim în practică adevărul. Noi dovedim că suntem în legătură cu El, dacă suntem în conformitate cu voia lui Dumnezeu în cuvintele noastre, în comportamentul și în caracterul nostru. Ori de câte ori cineva renunță la păcat, care este călcarea Legii, viața lui va fi adusă în conformitate cu Legea, în deplină ascultare. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Lumina Cuvântului, studiată cu atenție, glasul conștiinței, eforturile Duhului produc în inimă o dragoste autentică pentru Hristos, care s-a dat ca preț de răscumpărare a întregii făpturi, trup, suflet și duh. Iar dragostea este manifestată prin ascultare. Linia de demarcație va fi clară și distinctă între aceia care-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale, și aceia care nu-L iubesc și disprețuiesc preceptele Sale.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pp. 91, 92 (sect. 2 – *Lucrarea evanghelică*).

b. De ce este moartea față de sine începutul vieții, cât de des este necesară și cum o putem menține? Ioan 12:24; 1 Corinteni 15:31; Coloseni 2:6.

„Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod.” (Ioan 12:24)

„În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru.” (1 Corinteni 15:31)

„Astfel, dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.” (Coloseni 2:6)

„De ce este atât de greu de dus o viață de lepădare de sine, de modestie? Pentru că pretenșii creștini nu sunt morți față de lume. Este ușor de trăit după ce am murit.” – *Ibid.*, vol. 1, p. 131 (cap. 23 – *Asemănarea cu lumea*).

„Toți aceia care vor să aducă roadă ca împreună lucrători cu Hristos, trebuie ca mai întâi să cadă în pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată

în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist, trebuie să piară. Dar legea sacrificiului de sine este legea conservării de sine.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 86 (cap. 6 – *Alte învățături din semănarea seminței*).

Miercuri

25 octombrie

4. SEMNIFICAȚIA BOTEZULUI

a. Cum se transpune în biruință moartea pentru sine și îmbrăcarea cu Hristos? 2 Corinteni 5:21; Ioan 14:30; Romani 6:1, 2; 13:14.

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21)

„Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.” (Ioan 14:30)

„Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1-2)

„ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftete.” (Romani 13:14)

„Trebuie să ne îmbrăcăm cu Hristos; trebuie să fim asemenea lui Hristos în fiecare cuvânt și faptă. Astfel vom fi părtași ai naturii divine.” – *Sermons and Talks*, vol. 2, p. 197.

b. Cum simbolizează scufundarea totală experiența creștinului? Romani 6:4.

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:4)

„Curând după întoarcerea de la adunările de tabără, eu și alte câteva persoane am fost acceptate pentru cursul de pregătire în vederea intrării în biserică. Minte mea era mult preocupată de subiectul botezului. Deși eram tânără, înțelegeam că singura metodă de botez autorizată de Scriptură este scufundarea.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 19 (cap. 2 – *Convertirea mea*).

c. Ce altceva în afară de moarte mai este inclus în creștinism? Galateni 3:27; 2 Corinteni 5:17.

„Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.” (Galateni 3:27)

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17)

„Sămânța îngropată în pământ aduce roade...Tot așa stau lucrurile și în viața noastră; a da, înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața care de

bunăvoie este consacrată în slujba lui Dumnezeu și a omului. Aceia care își sacrifică viața pentru Hristos, în această lume, o au asigurată pentru veșnicie.” – *Parabolele Domnului*, pp. 86, 87 (cap. 6 – *Alte învățături din semănarea seminței*).

„Toți aceia care primesc solia Evangheliei în inimă, vor dori s-o vestească. Iubirea cerească a Domnului Hristos trebuie să se manifeste. Aceia care s-au îmbrăcat cu Hristos, vor istorisi experiența lor, arătând pas cu pas felul în care i-a condus Duhul Sfânt — foamea și setea lor după cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos pe care L-a trimis El, rezultatul cercetării Scripturilor, rugăciunile lor, agonia sufletului lor și cuvintele Domnului Hristos adresate lor: ‘Păcatele îți sunt iertate.’ Este nefiresc să țină aceste lucruri în secret, numai pentru sine, iar cei ce sunt plini de dragostea lui Hristos nu vor face așa. În măsura în care Domnul Hristos i-a făcut depozitarii adevărilor sfinte, dorința lor va fi ca alții să primească aceleași binecuvântări. Și pe măsură ce fac și altora cunoscute comorile bogate ale harului lui Dumnezeu, acesta le va fi dat într-o măsură din ce în ce mai bogată. Ei vor avea atunci inima ca a unui copilăș în simplitatea sa și în ascultarea fără rezerve. Sufletele lor vor tânji atunci după sfințire, iar comorile adevărului și ale harului le vor fi descoperite din ce în ce mai mult, pentru ca mai departe, să fie transmise lumii.” – *Ibid.*, p. 125 (cap. 11 – *Lucruri vechi și noi*).

„Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus, exprimată în caracter, este chiar cea mai înaltă educație. Ea este cheia care deschide porțile cetății cerești.” – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 37 (cap. 4 – *Slujirea neegoistă*).

Joi

26 octombrie

5. CERCETAREA

- a. De unde știm că pregătirea pentru botez înseamnă mai mult decât acumularea de cunoștințe intelectuale? Matei 28:19, 20; 3:7, 8; 1 Petru 3:3, 4.**

„*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” *Amin.*” (Matei 28:19-20)

„*Dar când a văzut pe mulți din farisei și din saduchei că vin să primească botezul lui, le-a zis: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră.”*” (Matei 3:7-8)

„*Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.*” (1 Petru 3:3-4)

„Acea care devin oameni noi în Isus Hristos vor da pe față în viața lor roadele Duhului Sfânt, și anume: ‘dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor’ (Galateni 5:22, 23). Ei nu se vor mai potrivi plăcerilor de mai înainte, ci prin credința Fiului lui Dumnezeu vor călca pe urmele Lui, vor reflecta caracterul Lui, curățându-se după cum El este curat. Ei găsesc plăcere în lucrurile pe care cândva le urau și urăsc ceea ce iubeau cândva. Cei mândri și încrezători în sine devin blânzi și smeriți cu inima, cei vanitoși și disprețuitori devin serioși și gata să asculte. Bețivii devin abstenenți, iar desfrânații curați. Obiceiurile deșarte și extravaganța lumii păcatului sunt date la o parte...

Nu există nicio dovadă de pocăință adevărată, decât dacă aceasta duce la reformarea vieții. Dacă dă înapoi zălogul, dacă dă înapoi ce a furat, dacă își mărturisește păcatele și iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său, păcătosul poate fi atunci sigur că a trecut de la moarte la viață.” – *Calea către Hristos*, pp. 58, 59 (cap. 7 – *Dovada adevăratei ucenicii*).

b. De ce este cercetarea parte integrantă a vieții celor răscumpărați și ce ar trebui să facem la încheierea fiecărei examinări? 2 Corinteni 13:5; 6:2.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5)

„Căci El zice: „La vremea potrivită, te-am ascultat; în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” (2 Corinteni 6:2)

„Noi trebuie să comparăm caracterele noastre cu standardul infailibil al Legii lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, trebuie să cercetăm Scripturile și să ne măsurăm realizările după Cuvântul lui Dumnezeu. Prin harul lui Hristos, sunt posibil de atins cele mai înalte culmi în privința caracterului; căci orice suflet care ajunge sub influența modelatoare a Duhului lui Dumnezeu poate fi transformat în ce privește mintea și inima.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 214 (secț. – *Nevoia de lucrători instruiți*).

Vineri

27 octombrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De ce este botezul o parte a experienței creștine?**
- 2. De ce este atât de importantă cunoașterea adevărului în procesul de convertire și ce este necesar în afară de cunoștințele teoretice?**
- 3. În ce sens este moartea începutul vieții?**
- 4. De ce este botezul prin scufundare un simbol adecvat al vieții creștine?**
- 5. Explicați nevoia zilnică de cercetare.**

Sabat, 4 noiembrie 2023

Darul Sabatului Întâi pentru misiuni

Vă puteți imagina că mergeți la școala de Sabat, dar nimeni din sală nu are o lecție biblică pentru Sabat? Deși astăzi sunt numeroase modalități de a accesa lecțiile — dispozitive electronice, internet și așa mai departe — unele dintre aceste opțiuni nu sunt disponibile în multe câmpuri de misiune și nici pentru mulți dintre studenții școlii de Sabat din câteva țări.

Anii de pandemie globală au cauzat dificultăți enorme legate de răspândirea Lecțiilor Biblice pentru Sabat în multe țări, din cauza costului de producere a lecțiilor, precum și a transportului materialelor peste granițe. De exemplu, există locuri unde serviciul poștal a fost complet suspendat pentru mult timp, așa că unele insule din Pacific nu au mai putut primi lecțiile mai mult de doi ani.

De asemenea, în multe țări de pe continentul african, granițele au fost închise, așa că părea să nu mai existe vreo cale de a trimite lecțiile celor mai mulți dintre frați. Însă, Dumnezeu a fost milostiv cu frații noștri și a deschis ferestrele când ușile erau închise. Toate serviciile poștale erau suspendate, dar operau serviciile rapide internaționale, precum DHL și alți transportatori specializați. Deși costul transportului a crescut semnificativ, suntem recunoscători că putem trimite lecțiile la majoritatea fraților din țările africane.

Mulțumim Domnului că multe dintre granițe au început să se deschidă anul trecut. Acum este ocazia noastră de a ajuta misiunea, astfel încât ei să poată beneficia din nou de *Lecțiile Biblice pentru Sabat*.

„Unitatea este tărîe; dezbinarea este slăbiciune. Când cei care cred adevărul prezent sunt uniți, ei vor exercita o influență grăitoare.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 236 (secț. – *Unitatea creștină*).

Pe măsură ce studiem împreună aceleași lecții, acest obiectiv este mai bine atins.

Vă rugăm să aveți în vedere această cauză și să dăruiți cu generozitate, astfel încât toți frații din câmpul misionar să aibă acces la *Lecțiile Biblice pentru Sabat*, să putem învăța împreună, pentru a crește spiritual și a fi pregătiți pentru revenirea în curând a Domnului.

Dumnezeu să binecuvânteze din belșug darul și dăruitorul, precum a fost cu văduva și cei doi bănuți oferiți pentru cauza Domnului!

Departamentul de Publicație al Conferinței Generale

Mai fericite să dai decât să primești

Text de memorizat: „Și Domnul a zis: „Cine este ispravnicul credincios și înțelept pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită? Fericite de robul acela pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toată avuția sa.” (Luca 12:42-44)

„În afară de toate aceste donații sistematice și regulate, mai erau și scopuri speciale care apelau la daruri de bunăvoie, precum clădirea cortului întâlnirii din pustie și templul construit la Ierusalim. Proiectele acestea au fost făcute de Dumnezeu și puse asupra poporului spre binele lor, precum și spre a susține lucrarea Lui.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 468 (sect. – *Sfințenia juruițelor*).

Recomandare pentru studiu: *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, pp. 65-68 (cap. 12 – *Un test al loialității*).

Duminică

29 octombrie

1. LUCRÂND SUB BLESTEM

a. Ce li s-a întâmplat evreilor în timp ce lucrau la construcția templului? Hagai 1:2-11.

„Așa vorbește Domnul oștirilor: „Poporul acesta zice: „N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!” De aceea, cuvântul Domnului le-a vorbit prin prorocul Hagai astfel: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?” Așa vorbește acum Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult, și strângeți puțin, mâncați, și tot nu vă săturați, beți, și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbric o pune într-o pungă spartă!” Așa vorbește Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit, zice Domnul. Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? – zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea, cerurile nu v-au dat roua, și pământul nu și-a dat roadele. Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite și peste tot lucrul mâinilor voastre.” (Hagai 1:2-11)

b. Cum consideră Dumnezeu reținerea zecimii și a darurilor, care sunt consecințele – și de ce ajunge aceasta un blestem? Exodul 20:15; Maleahi 3:8, 9; Deuteronom 8:18; Proverbe 10:22.

„Să nu furi.” (Exodul 20:15)

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!” (Maleahi 3:8-9)

„Ci adu-ți aminte de Domnul Dumnezeuul tău, căci El îți va da putere să le câștigi, ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ, cum face astăzi.” (Deuteronomul 8:18)

„Bindecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de niciun ne-caz.” (Proverbe 10:22)

„Cei care rețin în mod egoist mijloacele date lor nu trebuie să fie surprinși dacă mâna lui Dumnezeu le risipește. Ceea ce ar fi trebuit să fie consacrat pentru înaintarea lucrării și a cauzei Sale, dar care a fost reținut, poate fi luat în diverse moduri. Dumnezeu Se va apropia de ei în judecăți. Ei vor suferi multe pierderi. Dumnezeu poate risipi mijloacele pe care El le-a împrumutat ispravnicilor Lui, dacă ei refuză să le folosească spre slava Sa. Unii pot să n-aibă niciuna dintre aceste pierderi care să le reamintească de neglijarea datoriei lor, dar cazurile lor pot să fie cu atât mai deznădăjduite.” – *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, vol. 4, p. 1183.

c. Ce este necesar pentru a produce o schimbare? Hagai 1:7; Maleahi 3:7.

„Așa vorbește Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!” (Hagai 1:7)

„Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: „În ce trebuie să ne întoarcem?” (Maleahi 3:7)

Luni

30 octombrie

2. MESAJUL LUI ILIE

a. De ce ar trebui să studiem viața lui Ilie? Maleahi 4:5, 6.

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4:5-6)

„Cei care au de pregătit calea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, la fel cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 62 (sect. – *Lucrători pentru Dumnezeu*).

b. Cum este „dăruirea” o parte esențială a unui mesaj dătător de viață? 1 Împărați 17:13-16.

„Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi întâi mie, cu untdelemnul și făina aceea, o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: „Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.” Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei și Ilie. Făina din oală n-a scăzut, și untdelemnul din ulcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.” (1 Împărați 17:13-16)

„Nu putea exista o încercare mai mare a credinței, decât aceasta. Văduva se purtase până atunci cu bunătate și cu dărnicie față de toți străinii. Acum, fără să mai țină seama de suferința pe care ar fi putut să o îndure împreună cu copilul ei și având încredere că Dumnezeu lui Israel Se va îngriji de nevoile ei, s-a confruntat cu încercarea supremă a ospitalității, făcând totul ‘după cuvântul lui Ilie’...

Văduva din Sarepta și-a împărțit bucata de pâine cu Ilie și, în schimb, viața ei și a fiului ei a fost păstrată.” – *Profeți și regi*, pp. 130, 131 (cap. 10 – *Glăsul unei muștrări aspre*).

c. De ce dă Dumnezeu bunuri sau averi oamenilor, inclusiv celor săraci? Marcu 10:21, 22; Luca 21:1-4.

„Isus S-a uitat ținută la el, l-a iubit și i-a zis: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.” Măhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe averi.” (Marcu 10:21-22)

„Isus și-a ridicat ochii și a văzut pe niște bogați care își aruncau darurile în visterie. A văzut și pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bănuți. Și a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți; căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat, din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască.” (Luca 21:1-4)

„Dumnezeu le oferă pentru ca ei să le poată împărți și altora.” – *The Signs of the Times*, October 31, 1900.

„Uneori Domnul încearcă pe poporul Său cu prosperitate în lucrurile vremelnice. Dar intenția Lui este ca ei să folosească corect darurile Sale.

Averea lor, timpul lor, puterea lor și ocaziile lor, toate sunt ale lui Dumnezeu. Pentru toate aceste binecuvântări ei trebuie să dea socoteală Dătătorului. În timp ce lipsa și sărăcia se regăsesc printre frații noștri, iar noi refuzăm să-i ajutăm, atunci când nevoile noastre au fost împlinite, noi neglijăm o datorie descoperită clar în Cuvântul lui Dumnezeu. El ne dă în mod generos, ca să putem da altora. Binefacerea este cea care biruie egoismul, înobilează și curăță sufletul. Unii abuzează de talanții dați de Dumnezeu; ei își închid ochii, ca să nu poată vedea nevoia cauzei Sale și întorc urechea, ca să nu poată auzi glasul Lui – care le arată datoria pe care o au de a-i hrăni pe cei flămânzi și a-i îmbrăca pe cei goi. Unii dintre cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu par nerăbdători să-și investească banii în lume, ca nu cumva să-i returneze Dătătorului ca daruri și sacrificii. Ei uită misiunea lor divină, și dacă vor continua să urmeze poruncile inimilor lor egoiste și să cheltuiască timp prețios și mijloace pentru a-și satisface mândria, Dumnezeu le va trimite contrariul, și ei vor simți apăsarea lipsei din cauza nerecunoștinței lor. El va încredința talanții unor ispravnici mai credincioși, care vor recunoaște pretențiile Lui asupra lor.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, pp. 619, 620 (sect. – *Iubirea de lume*).

Marti

31 octombrie

3. INVERSÂND (ÎNLĂTURÂND) BLESTEMUL

a. Există vreo modalitate de a inversa (înlătura) un blestem? Maleahi 3:10-12.

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mostra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta), și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3:10-12)

„Unii nu se comportaseră în mod cinstit cu vecinii lor, și ei și-au mărturisit aceste păcate și de atunci au restituit ceea ce trebuia. În cursul săptămânii următoare, unii dintre aceia care nu se purtaseră în mod drept cu ceea ce aparținea lui Dumnezeu, și în consecință s-au separat de El, au început să dea înapoi ceea ce reținuseră. Un frate nu mai dăduse zecimea de doi ani de zile. El i-a dat secretarului Conferinței nota cu zecimea reținută, la care s-a adăugat dobânda, ajungând la suma de 571,50 de dolari. I-am mulțumit lui

Dumnezeu că fratele a avut curaj să facă lucrul acesta. Un altul a dat nota sa de 300 de dolari. Și altcineva, care se rătăcise atât de mult față de Dumnezeu, încât era puțină speranță că-și va întoarce vreodată picioarele pe calea neprihănirii, a dat nota sa de 1.000 de dolari.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 643 (sect. – *Idei greșite cu privire la mărturisire*).

b. Care este rezultatul dacă zecimea nu se duce unde ar trebui? Neemia 13:10.

„Am auzit de asemenea că părțile leviților nu li se dăduseră și că leviții și cântăreții însărcinați cu slujba fugiseră fiecare în ținutul lui.” (Neemia 13:10)

„Dacă ar fi fost urmat planul lui Dumnezeu, acum ar curge mijloace în tezaurul Său; și ar fi din abundență fonduri care să permită slujitorilor lui Dumnezeu să intre în câmpuri noi, și lucrătorilor să se unească cu predicatorii pentru a înălța stindardul adevărului în locurile întunecoase ale pă-mântului.” – *Ibid.*, vol. 6, p. 386 (sect. – *Toate aparțin lui Dumnezeu*).

„Unii au fost nemulțumiți și au zis: ‘N-am să mai dau zecimea, pentru că nu am încredere în modul în care sunt administrate lucrurile de către conducerea bisericii!’ Dar, oare, Îl veți jefui pe Dumnezeu pe motivul că voi credeți că administrarea lucrării nu este corectă? Exprimați-vă nemulțumirea deschis și clar, într-un spirit corect, adresând-o persoanelor potrivite. Trimiteți-vă cererile cu privire la lucrurile care trebuie corectate și puse în ordine, dar nu vă sustrageți de la lucrarea lui Dumnezeu, dovedindu-vă necredincioși pentru că alții nu se poartă drept.” – *Ibid.*, vol. 9, p. 249 (sect. – *O obligație solemnă*).

c. Ce este casa vistiriei și cine era responsabil asupra ei? Neemia 13:10–13.

„Am auzit de asemenea că părțile leviților nu li se dăduseră și că leviții și cântăreții însărcinați cu slujba fugiseră fiecare în ținutul lui. Am mustrat pe dregători și am zis: „Pentru ce a fost părăsită Casa lui Dumnezeu?” Și am strâns pe leviți și pe cântăreți, și i-am pus iarăși în slujba lor. Atunci tot Iuda a adus în cămări zeciuiala din grâu, din must și din untdelemn. Am dat cămările în grija preotului Șelemia, cărturarului Țadoc și lui Pedaia, unul din leviți, și le-am adăugat și pe Hanan, fiul lui Zacur, fiul lui Matania, căci le mergea numele că sunt credincioși. Ei au fost însărcinați să facă împărțirile cuvenite fraților lor.” (Neemia 13:10-13)

„Zecimea este sfântă, rezervată de Dumnezeu pentru Sine. Ea trebuie să fie adusă în vistiria Sa spre a fi folosită pentru susținerea slujitorilor Evangheliei în lucrarea lor. Multă vreme, Domnul a fost jefuit, deoarece unii nu înțeleg că zecimea este partea lui Dumnezeu.” – *Ibid.*

„Se face o mare greșeală când zecimea este deturnată de la scopul pentru care trebuie să fie folosită, și anume susținerea pastorilor. Astăzi, o sută de lucrători bine calificați ar trebui să fie în lucrare, acolo unde în prezent este doar unul.” – Ibid., p. 248 (secț. – *O obligație solemnă*).

Miercuri

1 noiembrie

4. STĂPÂNIREA

- a. Cum vedem, în istoria grădinii Edenului, principiul dăruirii în semn de recunoaștere a stăpânirii lui Dumnezeu? Geneza 2:15–17; Leviticul 27:30.**

„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească. Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 2:15-17)

„Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului.” (Leviticul 27:30)

„Orice pom din Eden Domnul l-a creat plăcut la vedere și bun la mâncare, îndemnându-i pe Adam și Eva să se bucure din plin de bunătățile Lui. Dar a făcut o excepție. Din pomul cunoștinței binelui și răului ei nu trebuia să mănânce. Pomul acesta a fost rezervat de Dumnezeu ca o amintire constantă al faptului că El era stăpân peste toate. În felul acesta, El le-a dat ocazia să-și demonstreze credința și încrederea în El, prin perfecta lor ascultare de cerințele Sale.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 386 (secț. – *Toate aparțin lui Dumnezeu*).

- b. Pentru cine a fost pusă deoparte zecimea – și de ce? Deuteronom 18:1, 2; Numeri 18:20–24.**

„Preoții, leviții și toată seminția lui Levi, să n-aibă nici parte de moșie, nici moștenire în Israel; să se hrănească din jertfele mistuite de foc în cinstea Domnului și din darurile aduse Domnului. Să n-aibă moștenire în mijlocul fraților lor: Domnul va fi moștenirea lor, cum le-a spus.” (Deuteronomul 18:1-2)

„Domnul a zis lui Aaron: „Tu să n-ai nicio moștenire în țara lor și să n-ai nicio parte de moșie în mijlocul lor. Eu sunt moștenirea și partea ta de moșie în mijlocul copiilor lui Israel. Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba Cortului întâlnirii. Copiii lui Israel să nu se mai apropie de Cortul întâlnirii, ca să nu se facă vinovați de vreun păcat și să moară. Ci

leviții să facă slujba Cortului întâlnirii și să rămână încărcăți cu fărădelegile lor. Ei să n-aibă nicio moștenire în mijlocul copiilor lui Israel: aceasta să fie o lege veșnică printre urmașii voștri. Leviților le dau de moștenire zeciuielile pe care le vor aduce copiii lui Israel, Domnului, prin ridicare; de aceea zic cu privire la ei: „Să n-aibă nicio moștenire în mijlocul copiilor lui Israel.” (Numeri 18:20-24)

„Zecimea este a Domnului, iar, dacă nu se pocăiesc, cei care o tratează cu lipsă de considerație vor fi pedepsiți cu pierderea comorii lor cerești. Faceți ca lucrarea să nu mai fie împiedicată prin deturnarea zecimii în diferite direcții, altele decât aceea în care Domnul a spus că trebuie să meargă. Să se facă planuri pentru aceste ramuri ale lucrării. Ele trebuie să fie susținute, dar nu din zecime. Dumnezeu nu S-a schimbat; zecimea încă trebuie să fie folosită pentru susținerea lucrării de păstorire. Deschiderea de noi câmpuri necesită mai multă eficiență pastorală decât avem acum și trebuie să existe fonduri în vistierie.” – *Slujitorii Evangheliei*, pp. 227, 228 (secț. – *O obligație solemnă*).

„Dumnezeu pune comorile Sale în mâinile oamenilor, dar cere ca o zecime să fie pusă cu credincioșie deoparte pentru lucrarea Lui. El cere ca partea aceasta să fie pusă în vistieria Lui. Ea trebuie să-I fie dată, ca aparținându-I; ea este sfântă și trebuie să fie folosită pentru scopuri sfinte, pentru susținerea acelor care duc solia mântuirii în toate părțile lumii. El rezervă partea aceasta, pentru ca mijloacele să se reverse fără încetare în casa vistieriei Sale, iar lumina adevărului să poată fi dusă celor de aproape și celor de departe. Ascultând cu credincioșie de cerința aceasta, noi recunoaștem că totul aparține lui Dumnezeu.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, p. 386 (secț. – *Toate aparțin lui Dumnezeu*).

„O solie foarte clară și precisă mi-a fost dată pentru poporul nostru. Sunt îndrumată să le spun că ei fac o greșală când folosesc zecimea în diferite scopuri care, deși sunt bune în ele însele, nu constituie scopul pentru care Domnul a spus că trebuie folosită zecimea. Cei care folosesc zecimea în acest fel se îndepărtează de la rânduiala Domnului. El îi va judeca pentru aceste lucruri.” – *Ibid.*, vol. 9, p. 248 (secț. – *Folosirea zecimii*).

Joi

2 noiembrie

5. SLUIREA

a. Cine trebuia să fie alături de leviți la strângerea zeciuielilor? Neemia 10:38.

„Preotul, fiul lui Aaron, va fi cu leviții când vor ridica zeciuiala; și leviții vor aduce zeciuiala din zeciuială la Casa Dumnezeului nostru, în cămărilor casei vistieriei.” (Neemia 10:38)

b. Ce trebuia să facă leviții cu zecimea pentru a-i întreține pe preoți? Numeri 18:26-28.

„Să vorbești leviților și să le spui: „Când veți primi de la copiii lui Israel zeciuala pe care v-o dau din partea lor, ca moștenire a voastră, să luați întâi din ea un dar pentru Domnul, și anume: a zecea parte din zeciuală; și darul vostru vi se va socoti ca grâul care se ia întâi din arie și ca mustul care se ia întâi din teasc. Astfel să luați și voi întâi un dar pentru Domnul, din toate zeciuielile pe care le veți primi de la copiii lui Israel, și să dați preotului Aaron darul pe care-l veți lua întâi din ele pentru Domnul.” (Numeri 18:26-28)

„Dumnezeu pune comorile Sale în mâinile oamenilor, dar cere ca o zecime să fie pusă cu credincioșie deoparte pentru lucrarea Lui...

Și nu are Domnul dreptul să ceară acest lucru de la noi? Nu a dat El pe Singurul Său Fiu, pentru că ne iubea și dorea să ne salveze de la moarte? Și nu ar trebui ca darurile noastre de recunoștință să se reverse în tezaurul Său, pentru a fi scoase de acolo în vederea înaintării Împărăției Sale pe pământ? Întrucât Dumnezeu este stăpânul tuturor bunurilor noastre, n-ar trebui ca recunoștința față de El să ne îndemne să aducem daruri de mulțumire și de bunăvoie, recunoscând astfel dreptul Lui de proprietate asupra sufletului, trupului, spiritului și a tot ceea ce avem? Dacă ar fi fost urmat planul lui Dumnezeu, acum ar curge mijloace în tezaurul Său; și ar fi din abundență fonduri care să permită slujitorilor lui Dumnezeu să intre în câmpuri noi, și lucrătorilor să se unească cu predicatorii pentru a înălța stindardul adevărului în locurile întunecoase ale pământului.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 386 (sect. – *Toate aparțin lui Dumnezeu*).

c. Cum se aplică acest principiu la era creștină și care va fi rezultatul dacă suntem fideli în dăruire? 1 Corinteni 9:11-14; 2 Corinteni 9:6, 7.

„Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta; ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos. Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului au parte de la altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie.” (1 Corinteni 9:11-14)

„Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” (2 Corinteni 9:6-7)

„Contribuțiile cerute de la evrei pentru scopuri religioase și de binefacere se ridicau, în total, la un sfert din veniturile lor. O așa taxă mare pusă pe umerii poporului ar fi putut duce la sărăcie, dar respectarea cu credincioșie a acestor reguli era, din contră, una din condițiile prosperității lor.” – *Patriarhi și profeți*, p. 527 (cap. 50 – *Zecimi și daruri*).

Vineri

3 noiembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Ce consecințe survin în viața noastră personală, odată cu reținerea zecimii și a darurilor?**
- 2. Ce putem învăța din viața lui Ilie cu privire la importanța dăruirii?**
- 3. Cum poate lua blestemul o altă turnură?**
- 4. Pentru cine era rezervată în mod special zecimea?**
- 5. Au fost zecimile și darurile concepute numai pentru serviciile de închinare locale?**

Frunze de smochin sau lână de miel?

Text de memorizat: „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare.” (Evrei 9:22).

„Faptele bune ale celor din poporul lui Dumnezeu au o influență mai puternică decât cuvintele.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 443 (sect. – *Un apel către biserică*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și profeți*, pp. 52-62 (cap. 3 – *Ispitirea și căderea*).

Duminică

5 noiembrie

1. TRĂIND CU OMENIREA

a. Descrieți relația pe care Dumnezeu o caută cu omenirea atât acum, cât și în veșnicii. Exodul 25:8; Apocalipsa 21:1-3.

„Să-Mi facă un Locaș Sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exodul 25:8)

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21:1-3)

b. Întrucât El dorește o relație personală, este oare posibil să fie într-o prietenie cu cei care se opun principiilor Sale – și unde sunt diferențele specifice? Matei 6:24; Iacov 4:4; 2 Corinteni 6:14-18.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt; nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6:24)

„Suflete preacurvară! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4:4)

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” De aceea: „Leșiți din mijlocul lor și des-

părțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6:14-18)

„Urmașilor lui Hristos li se cere să iasă din lume, și să se separe, să nu se atingă de ceea ce este necurat, și ei au făgăduința de a fi fii și fiice ale Celui Preaînalt, membri ai familiei regale. Dar dacă nu sunt îndeplinite condițiile din partea lor, ei nu vor putea să aibă parte de împlinirea făgăduinței.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 441 (sect. – *Un apel către biserică*).

c. Explicați datoria noastră față de oamenii din lume. Ioan 17:15, 16; Matei 5:16.

„Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.” (Ioan 17:15-16)

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5:16)

„Domnul dorește să aibă un popor al Său în lume, dar nu din lume. Ei trebuie să se străduiască să prezinte adevărul înaintea oamenilor aflați în poziții înalte, acordându-le și acestora o șansă egală de a cerceta și de a accepta dovezile. Mulți sunt lipsiți de cunoaștere și de lumină, iar noi avem de făcut o lucrare personală înțeleaptă, serioasă și solemnă. Trebuie să simțim roadele osteneții sufletului față de cei aflați în poziții înalte și să le adresăm invitația binevoitoare de a veni la ospățul de nuntă. Pentru acești oameni ar fi putut să fie făcută o lucrare cu mult mai mare decât cea care a fost făcută până în prezent.” – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 198 (cap. 8 – *Împreună lucrători cu Dumnezeu*).

Luni

6 noiembrie

2. UN VEȘMÂNT DE LUMINĂ

a. De ce studiem și cercetăm începuturile lumii pentru a vedea idealul lui Dumnezeu și felul de îmbrăcăminte pe care l-au purtat primii noștri părinți? Geneza 1:27, 31; Psalmul 104:1, 2.

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut...³¹Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.” (Geneza 1:27, 31)

„Binecuvântă, suflete, pe Domnul! Doamne Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție! Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort.” (Psalmi 104:1-2)

„Înainte de intrarea păcatului în lume, Adam și Eva erau înconjurați în Eden de o lumină curată și minunată, lumina lui Dumnezeu. Această lumină strălucea asupra oricărui lucru de care se apropiiau. Nu exista nimic care să le împiedice percepția asupra caracterului sau a lucrărilor lui Dumnezeu. Când au cedat însă ispititorului, lumina s-a îndepărtat de la ei. Pierzând veșmintele de sfințenie, ei au pierdut lumina care strălucea asupra naturii. Ei nu mai puteau citi în ea cum se cuvine.” – *Divina vindecare*, pp. 461, 462 (sect. – *Cunoașterea primită prin cuvântul lui Dumnezeu*).

„Înainte de căderea sa, Adam era liber de consecințele blestemului. Când a fost asaltat de ispititor, niciunul dintre efectele păcatului nu se regăseau asupra lui. El a fost creat desăvârșit în gândire și în faptă. Dar el a cedat în fața păcatului și a căzut din starea lui înaltă și sfântă.” – *Solii alese*, vol. 3, p. 141.

b. Ce schimbare s-a produs imediat ce păcatul a intrat și ce simbolizează aceasta? Geneza 2:25; 3:7 (prima parte); Apocalipsa 3:17.

„Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine.” (Geneza 2:25)

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi...” (Geneza 3:7p.p.)

„Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” (Apocalipsa 3:17)

„Învelișul de lumină din jurul primilor noștri părinți a dispărut curând, iar sub povara vinei și a pierderii învelitorii lor divine, i-a cuprins un tremur și au încercat să-și acopere trupurile dezgolite.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 40.

„După ce au păcătuit, Adam și Eva au văzut că erau goi, pentru că veșmântul de lumină și de siguranță se îndepărtase de la ei.” – *Evenimentele ultimelor zile*, p. 249 (cap. 17 – *Cele șapte plăgi finale și cei păcătoși*).

„La început, omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu nu numai în caracter, ci și în trăsături și formă. Păcatul a desfigurat și aproape a șters chipul divin; dar Hristos a venit să refacă ceea ce a fost pierdut. El va schimba trupurile noastre netrebnice și le va face asemenea trupului Său slăvit. Chipul muritor, corupt, lipsit de frumusețe, odinioară întinat de păcat, devine desăvârșit, frumos și nemuritor. Toate defectele și diformitățile sunt lăsate în mormânt. Readuși la pomul vieții, în Edenul multă vreme pierdut, cei mântuiți ‘vor crește’ (Maleahi 4:2) la statura deplină a neamului omenesc, în slava lui de la început. Ultima rămășiță a blestemului păcatului va fi îndepărtată și cei credincioși ai lui Hristos se vor arăta ‘în frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru’, la minte, la suflet și la trup, reflectând chipul desăvârșit al Domnului lor. O, minunată mântuire! Mult discutată, mult așteptată, contemplată cu o anticipație înflăcărată, dar niciodată înțeleasă pe deplin.” – *Tragedia veacurilor*, pp. 644, 645 (cap. 40 – *Poporul lui Dumnezeu salvat*).

3. NEPRIHĂNIREA DE SINE

a. Cum s-au prezentat Adam și Eva în fața lui Dumnezeu, înveșmântați în propria neprihănire, așa cum era vizibil din hainele lor? Geneza 3:7-11.

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.” Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” (Geneza 3:7-11)

„După păcătuire, Adam și-a închipuit la început că trece într-o stare mai înaltă a existenței. Însă curând, gândul păcatului său l-a umplut de groază. Aerul, care până atunci avusese o temperatură blândă și uniformă, părea că îngheață perechea vinovată. Dragostea și pacea lor s-au dus și în locul acestora au avut simțământul păcatului, al spaimei față de viitor, al goliciunii sufletești. Veșmântul de lumină care-i învăluise, acum a dispărut și, pentru a-l înlocui, ei au încercat să dea formă unui acoperământ pentru ei; căci goi, nu puteau să dea ochii cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri.” – *Patriarhi și profeți*, p. 57 (cap. 3 – *Ispitirea și căderea*).

„Caracterul unei persoane este judecat după stilul de a se îmbrăca. Un gust rafinat, o minte cultivată se vor descoperi prin alegerea unei vestimentații simple și adecvate. Când este unită cu modestia comportamentului, simplitatea decentă în îmbrăcăminte va avea un mare efect, învăluind o tânără în acea atmosferă de rețineră sfântă, care va constitui pentru ea un scut ce o va feri de o mie de primejdii.” – *Educație*, p. 248 (sect. – *Legătura îmbrăcăminteii cu educația*).

b. De ce este mai bine să venim la Domnul chiar și într-o condiție păcătoasă, decât să nu venim deloc? Isaia 1:18.

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână.” (Isaia 1:18)

„Vino, frate, vino așa cum ești, păcătos și murdar. Așază povara vinovăției tale asupra lui Isus și, prin credință, fă apel la meritele Lui. Vino

acum, în timp ce mila mai zăbovește; vino cu mărturisire, vino cu sufletul pocăit și Dumnezeu te va ierta din abundență. Nu îndrăzni să desconsideri o altă ocazie. Ascultă vocea milei ce apelează la tine acum, ca să te ridici din morți, pentru ca Hristos să-ți poată da lumină. Acum, fiecare clipă pare să se lege în mod direct de destinul lumii nevăzute. De aceea, nu lăsa ca mândria și necredința să te ducă departe și tot mai departe în respingerea milei oferite. Dacă vei face acest lucru, atunci vei fi lăsat ca în final să te lamentezi, spunând: ‘Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit și noi tot nu suntem mântuiți.’” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 353 (sect. – *Răscumpărați vremea*).

„Lunga noapte de veghere, trudă și greutatea aproape a trecut. Hristos trebuie să vină în curând. Pregătește-te! Îngerii lui Dumnezeu caută să-ți întoarcă atenția de la tine însuși și de la lucrurile pământești. Să nu-i lași să lucreze în van. Ai nevoie de credință, de credință vie; credința care lucrează prin iubire și curățește sufletul. Adu-ți aminte de Calvar și de jertfa sfâșietoare, infinită, care a fost adusă acolo pentru om. Isus te invită să vii la El așa cum ești și să-L faci pe El tăria și Prietenul tău veșnic.” – *Ibid.*, vol. 3, p. 251 (sect. – *Iubire exagerată de câștig*).

Miercuri

8 noiembrie

4. UN SIMBOL AL MÂNTUIRII

- a. În afară de îmbrăcămintea noastră, cum ar trebui aspectul nostru să facă distincția între bărbați și femei? 1 Corinteni 11:14, 15**

„Nu vă învăța chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung, pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung? Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului. (1 Corinteni 11:14-15)

- b. Explicați prima predică despre planul de răscumpărare și de ce a fost vărsat sânge. Geneza 3:15; Evrei 9:22; Ioan 1:29; Romani 5:15, 16.**

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15)

„Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare.” (Evrei 9:22)

„A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29)

„Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți. Și darul fără plată nu vine ca prin acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul a adus osândă; dar darul fără plată, venit în urma multor greșeli, a adus o hotărâre de iertare.” (Romani 5:15-16)

„Prin declarația: ‘Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei’, Dumnezeu S-a angajat să inițieze în inimile ființelor omenești un nou principiu – ura față de păcat, înșelăciune, prefăcătorie, și tot ceea ce poartă semnele vicleniei lui Satan.” – Special Testimonies, Series B, nr. 2, p. 6.

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a ‘tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri’ (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satan și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu nu a rânduit ca păcatul să ia înființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume, încât a făcut legământ să dea pe unicul Său Fiu, ‘pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.’ (Ioan 3:16)” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 22 (cap. 1 – Dumnezeu cu noi).

c. Ce simbolizează noile veșmintele și cum dezvăluie vestimentația noastră ce se petrece în inimă? Geneza 3:21.

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.” (Geneza 3:21)

„Chiar cei care susțin că sunt spălați prin sângele lui Isus, vărsat pentru ei, își îmbracă și își împodobesc bietele trupuri muritoare și îndrăznesc să pretindă că sunt urmași ai Modelului sfânt, umil, care S-a tăgăduit pe Sine. O, dacă toți ar putea vedea acest lucru, așa cum îl vede Dumnezeu și așa cum mi-a fost arătat și mie! Mi s-a părut prea greu de suportat acel chin sufletesc pe care l-am simțit privind această stare de lucruri. Îngerul a spus: ‘Poporul lui Dumnezeu este deosebit, aparte; pe aceștia El îi curăță pentru Sine.’ Am văzut că înfățișarea exterioară este un indiciu al inimii. Când în exterior atârnă panglici, gulere și lucruri inutile, se dovedește în mod lămurit că în inimă se află iubirea pentru toate aceste lucruri; dacă aceste persoane nu se curăță de întinarea lor, ele nu vor putea vedea niciodată pe Dumnezeu, pentru că numai cei cu inima curată Îl vor vedea.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 135 (cap. 23 – *Asemănarea cu lumea*).

5. RECUNOAȘTEREA

a. Chiar și atunci când oamenii din lume se îmbrăcau, în general, mai modest decât se întâmplă acum, de ce a avut Dumnezeu o îmbrăcămintă deosebită pentru poporul Său? Numeri 15:37-41.

„Domnul a zis lui Moise: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le să-și facă, din neam în neam, un ciucure la colțurile veșmintelor lor și să pună un fir albastru peste ciucurele acesta din colțurile veșmintelor. Când veți avea ciucurele acesta, să vă uitați la el și să vă aduceți aminte de toate poruncile Domnului, ca să le împliniți și să nu urmați după poftele inimilor voastre și după poftele ochilor voștri, ca să vă lăsați târâți la curvie. Să vă aduceți astfel aminte de poruncile Mele, să le împliniți și să fiți sfinți pentru Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru care v-am scos din țara Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru.” (Numeri 15:37-41)

„Dumnezeu a poruncit în mod expres un aranjament foarte simplu al vestimentației copiilor lui Israel, pentru a-i distinge de națiunile idolatre din jurul lor. Când aveau să privească la veșmintele lor deosebite, ei trebuia să-și aducă aminte că sunt poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu și că El a lucrat în mod minunat să-i scoată din robia egipteană pentru a-I sluji, pentru a-I fi un popor sfânt. Ei nu trebuia să facă pe plac propriilor lor dorințe sau să imite națiunile idolatre din jur, ci să rămână un popor deosebit, distinct, pentru ca toți cei ce priveau la ei să poată spune: Aceștia sunt cei pe care Domnul i-a scos din țara Egiptului, care țin Legea Celor Zece Porunci. Un israelit era recunoscut de îndată ce era văzut, deoarece Dumnezeu, prin mijloace simple, a rânduit ca să poată fi deosebit ca fiind al Lui.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 524 (cap. 88 – *Reforma în îmbrăcămintă*).

b. Ce ar trebui să realizăm despre reforma vestimentară? 2 Corinteni 3:2.

„Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.” (2 Corinteni 3:2)

„Multe simțăminte nefericite au fost pricinuite de cei care le impuneau surorilor reforma în îmbrăcămintă. Pentru extremiști, reforma aceasta însemna suma și esența religiei lor. Aceasta era tema conversației și povara inimii lor, iar mintea le-a fost astfel îndepărtată de la Dumnezeu și adevăr. Ei n-au reușit să nutrească spiritul lui Hristos și au manifestat o mare lipsă de amabilitate adevărată. În loc să prețuiască îmbrăcămintea pentru avantajele ei reale, se părea că ei erau mândri de caracterul ei deosebit. Poate că

nicio problemă n-a pricinuit vreodată în mijlocul nostru o astfel de dezvoltare a caracterului cum a făcut reforma în îmbrăcăminte.” – Ibid., vol. 4, p. 636 (sect. – *Simplitate în îmbrăcăminte*).

„Mândria și extravaganta în îmbrăcăminte constituie păcate la care este predispusă în special femeia; iată de ce aceste îndemnuri îi sunt adresate direct ei.” – *Christian Temperance and Bible Hygiene*, p. 94.

Vineri

10 noiembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Ce fel de relație vrea Dumnezeu să aibă cu omenirea?**
- 2. De ce a dispărut veșmântul de lumină?**
- 3. Ar trebui să venim la Dumnezeu chiar dacă simțim că nu suntem pregătiți? De ce da sau de ce nu?**
- 4. Cum influențează convertirea felul în care ne îmbrăcăm?**
- 5. Cum arată hainele noastre cine suntem?**

Panglica albastră

Text de memorizat: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:31).

„În îmbrăcăminte, ca și în toate celelalte lucruri, avem privilegiul să-L onorăm pe Creatorul nostru. El dorește ca îmbrăcăminte noastră să fie nu doar curată și sănătoasă, ci să fie și potrivită și să ne vină bine.” – *Educație*, p. 248 (sect. – *Legătura îmbrăcăminte cu educația*).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, pp. 628-648 (sect. – *Simplitate în îmbrăcăminte, O educație corectă*).

Duminică

12 noiembrie

1. MODESTIA

a. Cum și de ce este descrisă modestia ca fiind o datorie creștină? 1 Timotei 2:9, 10.

„Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” (1 Timotei 2:9-10)

„Există o contradicție categorică între iubirea podoabei din afară și darul blândeții și duhul liniștit. Pacea și bucuria vor stăpâni în suflet numai când căutăm în toate lucrurile să ne conformăm voinței lui Dumnezeu.

Iubirea de îmbrăcăminte primejduiește morala și face din femeie opusul distinsei femei creștine, caracterizate prin modestie și sobrietate. Rochia extravagantă, țipătoare, încurajează adesea pofta trupească în inima celei care o poartă și trezește patimi josnice în inima privitorului. Dumnezeu vede că, adesea, ruina caracterului este precedată de îngăduința mândriei și a vanității în îmbrăcăminte.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 645 (sect. – *Simplitate în îmbrăcăminte*).

b. În ce sens accentuarea împodobirii exterioare este în detrimentul omului interior, spiritual? 1 Petru 3:3-5.

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea

lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse bărbaților lor.” (1 Petru 3:3-5)

„Multe dintre surorile noastre sunt persoane foarte pricepute și, dacă talentele lor ar fi folosite spre slava lui Dumnezeu, ele ar avea succes în câștigarea multor suflete pentru Hristos. Nu vor fi ele răspunzătoare pentru sufletele pe care le-ar fi putut câștiga, dacă extravaganța în îmbrăcăminte și grijile acestei lumi n-ar fi schilodit și pipernicit puterile date lor de Dumnezeu, încât ele nu au simțit povara lucrării? Satan a inventat moda pentru a menține mintea femeilor atât de absorbită cu subiectul îmbrăcăminte, încât să nu poată cugeta decât puțin la altceva.” – Ibid., p. 629 (secț. – *Simplitate în îmbrăcăminte*).

Luni

13 noiembrie

2. SĂNĂTATE ȘI CURĂȚENIE

- a. Cum trebuie să influențeze preocuparea lui Dumnezeu pentru sănătatea și bunăstarea noastră, modul în care ne îmbrăcăm, în special când vremea este mai rece? 3 Ioan 2; Proverbe 31:21 (nota marginală pentru „stacojiu” = haine duble); Isaia 3:16, 17.**

„*Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.*” (3 Ioan 2)

„*Ea nu se teme de zăpadă pentru casa ei, fiindcă toți ai casei ei sunt îmbrăcați cu stacojiu.*” (Proverbe 31:21 BTF)

„*Domnul zice: „Pentru că fiicele Sionului sunt mândre și umblă cu gâtul întins și cu priviri pofticioase, pentru că pășesc mărunțul și zornăie cu verigile de la picior – Domnul va pleșuvi creștetul capului fiicelor Sionului, Domnul le va descoperi rușinea.”* (Isaia 3:16-17)

„Pentru ca sufletul să poată fi sănătos, trupul trebuie să fie păstrat într-o stare de sănătate. Starea trupului influențează starea sufletului... Aderarea cu credințioșie la principiile corecte cu privire la mâncare, băutură și îmbrăcăminte este o datorie pe care Dumnezeu a încredințat-o tuturor făpturilor omenești.” – *Evangelizarea*, p. 261 (secț. – *Prezentarea subiectului despre sănătate și standardele creștine*).

„Dacă picioarele sunt încălțate cu cizme sau pantofi de mărime potrivită, cu talpă groasă și călduroși, care oferă un confort mai ridicat decât un aspect în vogă, sângele va fi stimulat să circule liber în membre și picioare, precum și în alte părți ale corpului.” – *The Health Reformer*, 1 aprilie 1871.

b. Cât de importantă este curățenia corpului nostru, precum și felul în care ne îmbrăcăm? Exodul 19:10, 11; 1 Corinteni 3:16, 17.

„Și Domnul a zis lui Moise: „Du-te la popor, sfințește-i, azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi Domnul Se va coborî, în fața întregului popor, pe muntele Sinai.” (Exodul 19:10-11)

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 3:16-17)

„Multă suferință ar fi cruțată dacă toți s-ar strădui să prevină boala, ascultând cu strictețe de legile sănătății. Trebuie respectate obiceiurile stricte privind curățenia. Mulți, cât timp sunt sănătoși, nu se îngrijesc să-și păstreze sănătatea. Ei neglijează curățenia personală și sunt nepăsători în a-și păstra hainele curate... Impuritățile din corp, dacă nu sunt îndepărtate, sunt preluate din nou de sânge și reintroduse în organele interne. Natura, pentru a elimina necurățiile otrăvitoare, face un efort pentru a elibera organismul de acestea. Acest efort dă naștere la febră și la ceea ce este cunoscut sub numele de boală. Însă chiar și atunci, dacă cei care sunt bolnavi ar ajuta natura în eforturile pe care le face, prin folosirea de apă curată, moale (de duritate redusă), multă suferință ar putea fi prevenită. Însă mulți, în loc de a face acest lucru și de a căuta să îndepărteze substanțele otrăvitoare din organism, introduc o otrăvă și mai periculoasă în organism, pentru a îndepărta una care există deja acolo.” – *Sfaturi pentru sănătate*, pp. 61, 62 (sect. 2 – *Lucruri esențiale pentru sănătate*).

c. Cum ajunge o persoană să fie deposedată de frumusețea sa naturală, urmând exemplul Izabelei și afectând astfel sănătatea? 2 Împărați 9:30; Eclesiastul 3:11.

„Iehu a intrat în Izrael. Izabela, auzind lucrul acesta, și-a uns sprâncenele, și-a împodobit capul și se uita pe fereastră.” (2 Împărați 9:30)

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.” (Eclesiastul 3:11)

„Mulți își deteriorează în mod inconștient sănătatea și își pun în pericol viața, folosind produse cosmetice... La temperaturi ridicate, . . . toxinele din substanțe sunt absorbite de porii pielii și ajung în sânge. Multe vieți au fost sacrificate doar în urma acestui fapt.” – *Healthful Living*, p. 189.

3. ÎMBRĂCĂMINTEA DE GEN OPUS

a. Cum îi privește Dumnezeu pe cei care poartă haine caracteristice genului opus? Deuteronom 22:5.

„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.” (Deuteronomul 22:5)

„Dumnezeu a intenționat să existe o diferență clară între îmbrăcăminte bărbăților și a femeilor, și a considerat chestiunea ca fiind de suficientă importanță pentru ca El să dea instrucțiuni explicite cu privire la aceasta; pentru că aceeași îmbrăcăminte purtată de ambele sexe ar cauza confuzie și o mare creștere a fărădelegii.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 460 (cap. 110, *Institutul de sănătate*).

„În articolul meu despre îmbrăcăminte în *How to Live* (engl. Cum să trăim) am încercat să prezint un stil de îmbrăcăminte sănătos, convenabil, economic, totuși modest și care stă bine, pe care să o poarte femeile creștine, dacă doresc să facă aceasta.” – *Ibid.*, p. 462.

„În contrast cu această rochie decentă se află costumul american, care seamănă foarte mult cu îmbrăcăminte purtată de bărbați. Acesta este format din vestă, pantaloni și o haină ce ajunge până cam la jumătatea distanței dintre șolduri și genunchi. Eu m-am opus acestui fel de îmbrăcăminte, conform celor arătate mie în armonie cu cele scrise în Cuvântul lui Dumnezeu; în timp ce celălalt stil de îmbrăcăminte l-am recomandat ca fiind decent, confortabil, modest și sănătos.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 465 (cap. 83 – *Reforma în îmbrăcăminte*).

„Rânduiala lăsată de Dumnezeu a fost dată peste cap și îndemnurile Sale speciale nu au fost luate în seamă de către aceia care adoptă costumul american. Am fost îndreptată spre Deuteronom 22:5... Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să adopte așa-numita reformă în îmbrăcăminte. Este o îmbrăcăminte indecentă, cu totul nepotrivită pentru urmașii modești, umili, ai lui Hristos.” – *Ibid.*, p. 421 (cap. 76 – *Lucrarea în est*).

b. Cum afectează această practică reputația și caracterul celor care poartă îmbrăcăminte caracteristică sexului opus?

„Cei care se simt chemați să se alăture mișcării în favoarea drepturilor femeii și a așa-numitei îmbrăcăminte-reformă [care adoptă costumul american] ar putea la fel de bine să își întrerupă legăturile cu solia îngerului al

treilea. Spiritul care animă pe una nu poate fi în armonie cu cealaltă. Scriiturile sunt clare în ce privește relațiile și drepturile bărbaților și femeilor... Cu așa-numita îmbrăcăminte-reformă [care adoptă costumul american], e asociat un spirit de ușurățate și îndrăzneală, care sunt în ton cu îmbrăcăminte. Modestia și rezerva par a se îndepărta de la multe persoane care adoptă acel stil de îmbrăcăminte. Mi-a fost arătat că Dumnezeu dorește să avem o conduită consecventă, pe care să o putem justifica. Dacă vor adopta costumul american, surorile își vor distruge atât propria lor influență, cât și pe cea a soților lor. Ele vor ajunge de batjocură și de ocară.” - Ibid., p. 422 (cap. 76 – *Lucrarea în est*).

Miercuri

15 noiembrie

4. ÎNFĂȚIȘAREA ȘI ÎNCHINAREA

a. În afară de îmbrăcăminte, cum ar trebui să se deosebească înfățișarea femeilor de cea a bărbaților? 1 Corinteni 11:14, 15.

„Nu vă învăța chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung, pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung? Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului.” (1 Corinteni 11:14-15)

„Există o tendință crescândă ca femeile să se îmbrace și să arate aproape ca celălalt sex și să-și aranjeze îmbrăcăminte în așa fel, încât să fie foarte apropiată de cea a bărbaților, însă Dumnezeu socotește acest lucru o urâciune.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 1, p. 421 (cap. 76 – *Lucrarea în est*).

„Caracterul unei persoane este judecat după stilul de a se îmbrăca. Un gust rafinat, o minte cultivată se vor descoperi prin alegerea unei vestimentații simple și adecvate. Când este unită cu modestia comportamentului, simplitatea decentă în îmbrăcăminte va avea un mare efect, învăluind o tânără în acea atmosferă de reținere sfântă, care va constitui pentru ea un scut ce o va feri de o mie de primejdii.” – *Educație*, p. 248 (secț. – *Legătura îmbrăcăminte cu educația*).

b. Cum știm că trebuie să existe o diferență în modul în care ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu în ziua Sa cea sfântă pentru închinare, față de orice altă zi sau moment? Isaia 6:1, 2.

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.” (Isaia 6:1-2)

„Mulți au nevoie de îndrumare în privința modului în care ar trebui să se prezinte la adunare pentru serviciul din Sabat. Ei nu trebuie să vină înaintea lui Dumnezeu în haine obișnuite, purtate în cursul săptămânii. Toți ar trebui să aibă un costum special pentru Sabat, care să fie purtat când participă la serviciul divin în casa lui Dumnezeu. În timp ce n-ar trebui să ne conformăm modei acestei lumi, noi nu trebuie să fim nepăsători cu privire la înfățișarea noastră exterioară. Noi trebuie să fim curați și bine îngrijiți, însă fără podoabe. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie curați și pe dinafară și pe dinăuntru.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, p. 355 (secț. – *Pregătirea pentru Sabat*).

„Dumnezeu dorea să facă din ocazia aceasta a rostirii Legii Sale o scenă de o măreție înspăimântătoare, pe măsura caracterului Său preamărit. Poporul trebuia să fie impresionat de faptul că tot ceea ce era legat de slujirea lui Dumnezeu trebuia privit cu cea mai mare reverență. Domnul îi spuse lui Moise: ‘Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata pentru a treia zi, căci a treia zi Domnul Se va pogorî, în fața întregului popor, pe muntele Sinai.’ În timpul zilelor de așteptare, toți trebuia să-și ocupe timpul într-o pregătire solemnă, pentru a se prezenta înaintea lui Dumnezeu. Atât persoana, cât și hainele trebuia să fie perfect curate. În timp ce Moise avea să le arate păcatele, ei trebuia să se dedice în umilință postului și rugăciunii, pentru ca inimile lor să poată fi curățite de orice neleguire.” – *Patriarhi și profeți*, pp. 303, 304 (cap. 27 – *Legea dată lui Israel*).

Joi

16 noiembrie

5. RELAȚIA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

a. Ce trebuie să realizăm despre lucrurile lumești și de ce sunt ele atât de atrăgătoare? Iacov 4:4.

„Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4:4)

„Ca toate neamurile.’ Israeliții nu-și dădeau seama că era un privilegiu deosebit și o binecuvântare să se deosebească în privința aceasta de toate neamurile. Dumnezeu îi separase pe israeliți de toate neamurile, pentru a face din ei propria Sa comoară. Dar ei, disprețuind această înaltă onoare, doreau cu nerăbdare să imite felul de a fi al păgânilor. Și totuși, dorința puternică de a se conforma practicilor și obiceiurilor lumești există și în mijlocul pretinsului popor al lui Dumnezeu. Pe măsură ce se depărtează de Domnul, devin ambițioși pentru câștigurile și onorurile lumii. Creștinii caută conti-

nuu să imite deprinderile celor care se închină dumnezeului lumii acesteia. Mulți susțin că ar putea exercita o influență mai puternică asupra celor fără credință, dacă se unesc cu oamenii din lume și se conformă obiceiurilor lor. Dar toți cei care urmează această cale se despart astfel de Sursa puterii lor. Devenind prieteni ai lumii, ei ajung vrăjmași ai lui Dumnezeu. De dragul distincțiilor lumești, ei sacrifică onoarea nespusă la care i-a chemat Dumnezeu, și anume de a vesti virtuțile 'Aceluia care ne-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată' (1 Petru 2:9)." – *Patriarhi și profeți*, p. 607 (cap. 59 – *Primul împărat al lui Israel*).

b. Pentru ce loc se pregătește creștinul? 1 Corinteni 2:9.

„Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2:9)

„Fie ca tot ce este frumos în căminul nostru pământesc să ne amintească de râul de cristal și de câmpiile verzi, de unduirea pomilor și de fântânile cu apă vie, de cetatea strălucitoare și de cântăreții îmbrăcați în haine albe — să ne amintească de căminul nostru din ceruri — acea lume a frumuseții pe care niciun artist nu o poate picta și nicio limbă muritoare nu o poate descrie.” – *Căminul adventist*, p. 545 (cap. 86 – *Viața în căminul din Eden*).

Vineri

17 noiembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De ce trebuie să ne preocupe modestia?**
- 2. De ce este curățenia atât de importantă și cum afectează cosmeticele acest aspect?**
- 3. Ce este o urâciune înaintea lui Dumnezeu și ce înseamnă acest lucru?**
- 4. Cum trebuie să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu atunci când ne închinăm Lui?**
- 5. De ce suntem în mod constant afectați de lucrurile lumești?**

Căsătorit cu Hristos

Text de memorizat: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalmul 51:10).

„Tot ce trebuie făcut ca urmare a poruncii Sale, poate fi adus la îndeplinire prin puterea Sa.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 333 (cap. 25 – *Talanții*).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 367-370 (cap. 14 – *Apeluri pentru adevăr și credincioșie*).

Duminică

19 noiembrie

1. LEGEA

a. Cum este definită legea căsătoriei? Geneza 2:24; Romani 7:1-3.

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.” (Geneza 2:24)

„Nu știți, fraților – căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul.” (Romani 7:1-3)

b. Care este diferența între necunoștința sinceră cu privire la voia lui Dumnezeu și batjocorirea luminii revelate din Cer? Fapte 17:30; 2 Petru 3:3-6, 11, 14.

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.” (Faptele apostolilor 17:30)

„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă...¹¹Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă...¹⁴De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.” (2 Petru 3:3-6, 11, 14)

„Dacă este dată o lumină și aceasta este lăsată la o parte sau respinsă, atunci urmarea este condamnarea și mânia lui Dumnezeu; însă, înainte de a veni lumina, nu este păcat, căci ei nu au avut lumină pe care să o respingă.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 116 (cap. 16 – *Timpul începerii Sabatului*).

„Cel care refuză să caute viața, cel care nu va cerceta Scripturile să vadă ce este adevărul, de teamă să nu fie condamnat în practicile sale, va fi lăsat orbirii minții și înșelăciunilor lui Satan.” – *Solii alese*, vol. 1, p. 313.

c. De ce este ignoranța voită atât de periculoasă? Ioan 15:22; 5:40.

„Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor.” (Ioan 15:22)

„Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața!” (Ioan 5:40)

„Cei care se poziționează intenționat acolo unde nu vor avea ocazia să audă adevărul, vor fi numărați printre cei care au auzit adevărul și s-au opus cu insistență dovezilor lui.” – *Comentarii Biblice ale Noului Testament*, referitor la Ioan 15.

„Cei care au avut ocazia de a auzi adevărul și nu au făcut niciun efort să-l asculte sau să-l înțeleagă, gândind că, dacă nu-l vor asculta, nu vor fi trași la răspundere, vor fi găsiți vinovați înaintea Lui Dumnezeu, întocmai ca și cum l-ar fi auzit și l-ar fi respins.” – *The Review and Herald*, 25 aprilie 1893.

Luni

20 noiembrie

2. PERSONIFICAREA

a. Într-o căsătorie literală, de ce trebuie să rămână femeia în relația de căsătorie chiar cu un soț necredincios (sau invers, și atât timp cât nu este o relație abuzivă încărcată de pericol)? 1 Corinteni 7:13, 14; 1 Petru 3:1.

„Și dacă o femeie are un bărbat necredincios, și el voiește să trăiască înaintea ei, să nu se despartă de bărbatul ei. Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă, și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.” (1 Corinteni 7:13-14)

„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor.” (1 Petru 3:1)

„Dacă soția este necredincioasă sau împotrivoare, soțul nu poate, ținând cont de legea lui Dumnezeu, să o dea deoparte doar pe baza acestui motiv. Pentru a fi în armonie cu legea lui Iehova, trebuie să rămână cu ea, dacă ea nu decide din proprie inițiativă să plece. El poate fi nevoit să sufere împotrivire și poate fi asuprit și întristat în multe moduri; el își va găsi tăria și susținerea la Dumnezeu, care este capabil să dea har pentru fiecare situație neprevăzută. El trebuie să fie un om cu o minte pură, cu principii cu adevărat hotărâte, ferme, și Dumnezeu îi va da înțelepciune cu privire la cursul pe care ar trebui să îl urmeze el. Impulsul nu va controla rațiunea sa, ci rațiunea va deține frâiele controlului în mâna sa puternică, pentru ca patima să fie ținută în frâu.” – *Căminul adventist*, p.344, 345 engl. (cap. 56, *Divorțul*).

b. Cum trece apostolul Pavel de la o reprezentare literală la una spirituală – și pe cine simbolizează soția? Romani 7:4, 5; 2 Corinteni 11:2.

„Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem rod pentru Dumnezeu. Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte.” (Romani 7:4-5)

„Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” (2 Corinteni 11:2)

„Ei [membrii bisericii] nu trebuie să îmbrace haina de cetățeni, ci haina de nuntă. Ei au fost cununați cu Hristos, și haina neprihăririi Sale trebuie să îi îmbrace. Biserica este mireasa lui Hristos, și membrii ei trebuie să intre în jug cu Liderul lor. Dumnezeu ne avertizează să nu ne mânjim hainele.” – *The Gospel Herald*, 28 mai 902.

„Afecțiunile noastre trebuie să curgă doar într-o singură direcție, pentru ca obligațiile noastre ca servi ai lui Hristos să nu fie încălcate. Insigna lumii nu ne va desemna niciodată drept copii ai lui Dumnezeu, supuși loiali ai împărăției Sale. Când Isus a venit, El a găsit păcate, spirit lumesc și disensiune în biserică; însă a fost lucrarea Sa aceea de a răsturna această ordine a lucrurilor. El dorea ca biserica Sa să fie în lume, dar nu din lume. El a spus: ‚Fiecare plantă pe care nu a plantat-o Tatăl meu ceresc, va fi smulsă din rădăcină.’ Biserica trebuia să fie ‚un teren divin delimitat în lume. Ea trebuia să fie ca o vie plantată de Vierul ceresc și cultivată de El. Ea trebuie să fie ca o pepinieră plantată cu copaci ai neprihăririi și, deși înconjurată de copaci răi din lume, care aduceau roade spre moarte, cu toate acestea, tot ce era

în interiorul acestui teren îngrădit era menit să fie plantat de Domnul, purtând roade spre neprihănire. Urmașii lui Hristos trebuia să reveleze puterea harului transformator al lui Hristos pentru a schimba inimile corupte ale oamenilor.” – *The Review and Herald*, 19 decembrie 1893.

Marți

21 noiembrie

3. VIAȚA CU PRIMUL SOȚ

- a. **Folosind simbolurile spirituale din Romani capitolul 7, descrieți viața sub prima căsătorie și de ce este atât de greu de biruit păcatul? Romani 6:12-16; 7:5, 14; Ieremia 17:9.**

„Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftetele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6:12-16)

„Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte...¹⁴ Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” (Romani 7:5, 14)

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9)

„Omul cel vechi nu este mort în tine. Tu ai o formă de evlavie, dar nu putea curățitoare a lui Dumnezeu. Tu poți să vorbești și să scrii plăcut, și în ceea ce ține de cuvintele tale, acestea pot fi corecte; însă adevăratul limbaj al inimii nu este rostit.” – *Mărturii*, vol. 2, p.323 engl. (Cap. 47, *Un ascultător uituc*)

„Pentru a face binele, tu trebuie să trăiești o viață nouă, care să fie în armonie cu Dumnezeu. Natura ta perversă nu a fost transformată. Tu nu ești în pace cu Dumnezeu și cu tine însuți. Tu te afli în robia marelui vrăjmaș al sufletelor, în supunere față de omul vechi al păcatului. Tu nu ești un om liber în Hristos. Este nevoie de o schimbare spirituală în tine, înainte ca Dumnezeu să poată lucra cu tine.” – *Mărturii cu privire la comportament sexual, adulter și divorț*, pp. 170, 171 (cap. 26 – *Un evanghelist*).

b. Folosind din nou simbolurile spirituale, ce încearcă să facă primul soț și cum suntem eliberați de el? Romani 6:23 (prima parte); 6:6, 7, 11, 12, 18; Ioan 8:31, 32.

„Fiindcă plata păcatului este moartea...” (Romani 6:23 p.p.)

Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat...¹¹⁻¹² Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui...¹⁸ Și, prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii.” (Romani 6:6-7, 11, 12, 18)

„Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8:31-32)

„Dacă ne îngăduim mânia, pofta, lăcomia, ura, egoismul sau oricare alt păcat, devenim robi ai păcatului. ‘Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni’ (Matei 6:24). Dacă îi slujim păcatului, nu putem să-l slujim lui Hristos. Creștinii vor simți imboldurile păcatului, deoarece carnea pofteste împotriva Duhului; dar Duhul luptă împotriva cărnii, ducând un război continuu. Aici este necesar ajutorul din partea Domnului Hristos. Slăbiciunea omenească se unește cu puterea divină.” – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 516 (cap. 56 – *Mânia*).

„Acum trebuie să înveți marile lecții ale stăpânirii de sine, care ar fi trebuit stăpânite mai de timpuriu. Dumnezeu te-a adus unde mediul tău înconjurător avea să fie schimbat și unde puteai fi disciplinat prin Duhul Sfânt, ca să poți dobândi putere morală și stăpânire de sine, spre a te face un biruitor. Va fi necesar cel mai puternic efort, determinare perseverentă și neclintită, și cea mai puternică energie pentru a-ți stăpâni eul.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 92 (sect. – *Procesul de punere la probă*).

„Ar trebui să începi să-L cauți pe Dumnezeu acolo unde te afli. Trebuie să te naști din nou. Trebuie să aibă loc o reînnoire, o viață nouă să fie creată în interiorul tău, astfel încât să nu mai slujești păcatului sau poftelor firii pământești. Copiii tăi trebuie să fie convertiți. Ai o lucrare solemnă de îndeplinit.” – *The Signs of the Times*, 22 iulie 1889.

Miercuri

22 noiembrie

4. LIBERTATEA

a. Ce este adevărul? Psalmul 119:142; Ioan 14:6.

„Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, și Legea Ta este adevărul.” (Psalmi 119:142)

„Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6)

„Când un suflet a fost adus la Isus prin acest efort personal, lăsați ca Dumnezeu să lucreze cu această inimă consacrată, smerită; lăsați ca Domnul să-i ceară tocmai serviciul pe care îl socotește cel mai potrivit. Dumnezeu a făgăduit că harul Lui va fi îndeajuns pentru oricine vine la El. Cei care se predau lui Isus, care deschid ușa inimii și Îl invită să intre, vor fi în siguranță. El spune: ‘Eu sunt calea, adevărul și viața’ (Ioan 14:6). Avându-L pe Isus, ei vor avea adevărul. Ei vor fi desăvârșiți în El.” – *Evanghelizarea prin literatură*, p. 50 (cap. 7 – *Consacrat pe deplin lui Dumnezeu*).

„Domnul Hristos întruchează sistemul complet de adevăr. El spune: ‘Eu sunt calea, adevărul și viața.’ Toți credincioșii adevărați se concentrează în jurul lui Hristos, caracterul lor este luminat de El; toți se întâlnesc în Hristos și gravitează în jurul lui Hristos. Adevărul vine din Cer pentru a purifica și curăța agentul uman de orice întinare morală. El îndeamnă la acțiuni binevoitoare, la iubire amabilă, tandră și grijulie față de cei nevoiași, cei săraci, cei în suferință. Aceasta este ascultarea practică față de cuvintele lui Hristos.” – *Solii Alese*, vol. 3, pp. 198, 199 (cap. 22, *Accentul pe tema salvării*, 1890-1908).

b. Cum devenim liberi prin cunoașterea adevărului și care este nucleul mesajului nostru către lume? Ioan 12:32; 1 Corinteni 1:18; Galateni 6:14.

„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12:32)

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1:18)

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14)

„Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care izvorăște de la Calvar, atributele lui Dumnezeu, care ne umpluseră de teamă și de groază, apar frumoase și atrăgătoare. Mila, tandrețea și dragostea părintească se văd unite cu sfințenia, dreptatea și puterea. Când privim maiestatea tronului Său înălțat și onorat, Îi vedem caracterul în manifestările Lui iubitoare și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea aceluia titlu scump: ‘Tatăl nostru.’

Se va vedea că Acela care este infinit în înțelepciune nu putea concepe un plan pentru salvarea noastră fără jertfirea Fiului Său. Răsplata pentru jertfa Sa este bucuria populării pământului cu ființe răscumpărate, sfinte, fericite și nemuritoare.” – *Tragedia veacurilor*, p. 652 (cap. 40 – *Poporul lui Dumnezeu salvat*).

„Când păcătosul, atras de puterea lui Hristos, se apropie de crucea înălțată a Domnului și se pleacă înaintea ei, el devine o făptură nouă. Atunci, îi este dată o inimă nouă. El devine o făptură nouă în Isus Hristos.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 163 (cap. 13 – *Doi închinători*).

„Oricare ar fi subiectul prezentat, înălțați-L pe Isus ca centru al fiecărei nădejdi, ‘Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.’” – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 118 (cap. 3 – *Sfințele scripturi*).

Joi

23 noiembrie

5. OBICEIURILE VECHI

a. După ce omul vechi moare, înseamnă că nu mai păcătuim niciodată? Ce scop este necesar să atingem? 1 Ioan 2:1; Matei 5:48.

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar, dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.” (1 Ioan 2:1)

„Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:48)

„Hristos, ca Mare Preot, dincolo de perdeaua sfântă, a înfăptuit o lucrare atât de semnificativă pe Golgota, încât, deși El trăiește în Dumnezeu, moare în mod constant față de păcat, astfel încât, dacă cineva păcătuiește, are un mijlocitor înaintea Tatălui.” – *Solii Alese*, vol. 1, p. 343 (cap. 52: *Hristos, Marele nostru Preot*).

b. Cum poate influența unei relații să ne afecteze fie în mod negativ, fie în mod pozitiv? 2 Corinteni 3:18; Ioan 1:1, 14.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3:18)

„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu...¹⁴ Și Cuvântul a fost făcut carne și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr (și noi am privit gloria lui, glorie ca a singurului-născut din Tatăl).” (Ioan 1:1, 14)

„Orice asociere sau prietenie pe care o formăm, oricât de restrânsă ar fi, exercită o anumită influență asupra noastră. Măsura în care cedăm acelei influențe va fi determinată de gradul de apropiere, de consecvența relației, cum și de iubirea și venerația noastră pentru cel cu care ne asociem. În felul acesta, prin cunoașterea și asocierea cu Domnul Hristos, putem deveni asemenea Lui, Exemplul desăvârșit.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 222, 223 (sect. – *Un apel*).

c. Cum ne păzim să nu cădem? 1 Corinteni 15:31; Galateni 2:20.

„În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru.” (1 Corinteni 15:31)

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” (Galateni 2:20)

„Privind neconținut la Isus cu ochii credinței, vom fi întăriți. Dumnezeu va da cele mai scumpe descoperiri credincioșilor Săi care flămânez și însetează. Ei vor descoperi că Hristos este un Mântuitor personal. Hrănindu-se din Cuvântul Lui, ei constată că acesta este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământescă, și dă o nouă viață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin intermediul puterii transformatoare a harului Său, chipul lui Dumnezeu se reproduce în ucenic; el devine o făptură nouă.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 391 (cap 41 – *Criza din Galilea*).

Vineri

24 noiembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Comparați ignoranța reală pe care Dumnezeu o trece cu vederea cu refuzul de a cunoaște și înțelege.**
- 2. De ce primul soț are o influență atât de puternică asupra naturii umane?**
- 3. Explicați contrastul dintre un soț literal necredincios și primul soț spiritual.**
- 4. Cum este adevărul pur și simplu o manifestare a lui Isus Hristos?**
- 5. Cum ne afectează obiceiurile chiar și într-o relație înnoită cu Mântuitorul nostru?**

Sabat, 2 decembrie 2023

**Darul Sabatului Întâi
pentru renovarea bisericii
din Belém, SP, Brazilia**

Orașul São Paulo este municipiu în statul brazilian cu același nume. Este al patrulea cel mai populat oraș din lume. São Paulo a fost fondat în 1554 de către preoții iezuiți, iar astăzi, 58% dintre locuitorii săi sunt catolici, 22% sunt protestanți, iar restul practică alte confesiuni. Acest oraș a fost cel care a găzduit primii membri ai Mișcării de Reformă ajunși în Brazilia, care s-au răspândit curând și în alte regiuni ale țării. Întrucât São Paulo este cel mai mare oraș din Brazilia, mulți dintre ei au rămas aici, predicând Evanghelia, câștigând suflete pentru Hristos și construind case de închinare Domnului nostru; și, în acest spirit, au început să construiască biserica Belém (sau, așa cum o numim cu afecțiune, “Belenzinho”).

Această biserică este situată în apropierea centrului orașului, având un câmp vast dedicat lucrării misionare din vecinătate. A prosperat pe parcursul multor ani, iar de-a lungul timpului au avut loc multe schimbări. Astăzi, își continuă viața spirituală, lucrând cu copiii și persoanele în vârstă din împrejurimi și, prin harul lui Dumnezeu, a avut succes în această lucrare prosperă și binecuvântată. Fiind una dintre primele case de rugăciune ale fraților noștri aici, în Brazilia, biserica Belém a fost rezilientă, continuând să funcționeze, în pofida dificultăților. Inaugurată la data de 15 octombrie 1943, această casă de rugăciune a susținut mereu serviciile religioase, la fel cum continuă și astăzi.

Cu toate acestea, din cauza vechimii avansate, structura clădirii din Belém nu mai este la fel de solidă ca și credința credincioșilor care se adună aici pentru închinare. Astfel, chiar dacă are o frumoasă și lungă istorie, fostul loc de întrunire al Uniunii Braziliene are nevoie urgent de ajutor financiar din partea fraților noștri din întreaga lume, pentru a realiza o renovare la scară largă a acestei case de rugăciune, încât toată cinstea și slava să fie aduse Dumnezeului suprem într-o clădire care să se ridice la înălțimea importanței unor astfel de acte. Mulțumim tuturor dăruitorilor pentru generoasa lor contribuție—iar Domnul să binecuvânteze pe frații și surorile noastre care vor ajuta să menținem acest far de lumină, care a luminat timp de mulți ani pașii celor care Îl caută pe Isus, părăsind căile tumultuoase ale păcatului.

Frații voștri din biserica “Belenzinho”

Isus a murit moartea mea

Text de memorizat: „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.” (Romani 8:3).

„Când omul, înșelat de Satan, a nesocotit legea divină, Dumnezeu nu a putut, chiar pentru a salva rasa pierdută, să schimbe acea lege. Dumnezeu este iubire; legea Lui este o expresie a caracterului Său. A schimba legea Lui ar însemna să se lepede de Sine însuși; ar răsturna acele principii legate de bunăstarea întregului univers.” – *Bible Training School*, 1 februarie 1908.

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, pp. 371-380
(sect. – *Umilința lui Hristos*).

Duminică

26 noiembrie

1. LEGEA

a. Conform legii căsătoriei, ce o eliberează pe o femeie de primul ei soț? Romani 7:2; 1 Corinteni 7:39.

„Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei.” (Romani 7:2)

„O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar, dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul.” (1 Corinteni 7:39)

b. Este legal ca cineva să-l omoare pe primul soț? Exodul 20:13; Ioan 8:44.

„Să nu ucizi.” (Exodul 20:13)

„Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44)

c. Pentru a-l salva pe păcătos, de ce trebuie menținută legalitatea legii în planul răscumpărării? Psalmul 85:10; Daniel 9:7.

„Bunăitatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” (Psalmi 85:10)

„Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă, tuturor oamenilor lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, fie ei aproape, fie departe, în toate țările în care i-ai izgonit, din pricina fărădelegilor de care s-au făcut vinovați față de Tine!” (Daniel 9:7)

„Fiul lui Dumnezeu, devenind înlocuitorului omului și purtând blestemul care trebuia să cadă asupra omului, S-a angajat în numele rasei să mențină onoarea legii lui Dumnezeu. Tatăl ceresc a dat lumea în mâinile lui Hristos, pentru ca, prin lucrarea Sa de mijlocire, să-L salveze pe păcătos și să satisfacă pe deplin cerințele legii. Misiunea Sa era să-i convingă pe oameni de păcat – care este încălcarea legii, și prin meritele sângelui Său, cât și prin mijlocirea Sa, să-i aducă înapoi la ascultare. Prin jertfa Domnului Hristos, legea putea fi menținută, iar păcătosul putea fi iertat – nu numai eliberat de sub puterea păcatului, ci și înnoit ‘după chipul Celui ce l-a făcut’ (Coloseni 3:10).” – *Bible Training School*, 1 februarie 1908.

Luni

27 noiembrie

2. VALABILITATEA MÂNTUIRII

a. Întrucât era necesară și mila, iar legea nu putea oferi aceasta, ce a fost necesar pentru a aduce răscumpărarea? Romani 8:3, 4.

„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8:3-4)

„Fără meritele sângelui unui Mântuitor răstignit și înviat, omul căzut nu ar putea împlini niciodată cerințele legii.” – *The Signs of the Times*, 18 august 1890.

„Niciodată nu am sugerat, fie în predicile rostite de către predicatorii noștri, fie în zecile de mii de pagini din materialele noastre tipărite răspândite în întreaga lume, că există vreo putere în lege pentru a-l salva pe păcătos. Dimpotrivă, vorbitorii și scriitorii noștri au repetat iar și iar că legea nu are putere să-l răscumpere pe cel răzvrătit de consecințele păcatului său.” – *Ibid.*, 18 iulie 1878.

„Când păcătosul este osândit de lumina legii, atunci are o lucrare de făcut: pocăința față de Dumnezeu din cauza încălcării legii Sale și credință în Domnul nostru Isus Hristos, înlocuitorul și garantul păcătosului. Atunci iertarea și mântuirea fără plată pot fi ale sale. Dar Isus Hristos nu va mântui niciodată pe cineva care are cunoștință de legea lui Dumnezeu, și totuși trăiește în fărădelege, încălcând-o.” – *Ibid.*, 7 martie 1878.

b. Întrucât eram în sclavia păcatului, ce a devenit Isus pentru a fi Mântuitorul meu? 2 Corinteni 5:21.

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21)

„Pentru a-l ridica pe omul căzut, Hristos trebuia să ajungă la el acolo unde se afla. El a luat natura omenească și a purtat infirmitățile și stricăciunea rasei. El, care nu cunoscuse păcatul, a devenit păcat pentru noi. El S-a umilit până în cele mai adânci suferințe umane, pentru ca să reușească să ajungă la om și să-l scoată din degradarea în care păcatul îl scufundase.” – *Selected Messages*, vol. 1, p. 268.

„Fărădelegea oamenilor a fost pusă asupra Domnului Hristos; El a fost socotit un călcător al Legii, ca să-i mântuiască pe oameni de sub blestemul Legii... Faptul că fața divină S-a întors de la Mântuitorul în acest ceas de chin sufletesc suprem, I-a străpuns inima cu o întristare ce nu poate fi niciodată pe deplin înțeleasă de om. Fiecare suferință îndurată de Fiul lui Dumnezeu pe cruce, picăturile de sânge care au curs din fruntea, mâinile și picioarele Lui, convulsiile agoniei ce I-au chinuit trupul, precum și nespusa durere ce I-a umplut sufletul când Tatăl Și-a ascuns fața de la El, îi vorbesc omului spunând: Din dragoste pentru tine a consimțit Fiul lui Dumnezeu să fie așezate asupra Lui aceste crime odioase; pentru tine jefuiește El împărăția morții și deschide porțile Paradisului și ale vieții veșnice... El, purtătorul păcatului, îndură pedeapsa judecății pentru fărădelege și devine păcatul însuși, pentru om.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pp. 162, 163.

Mărți

28 noiembrie

3. NATURA UMANĂ PĂCĂTOASĂ

a. Descrieți natura umană pe care Isus a luat-o asupra Sa.

Evrei 2:14–18; 7:26; 2 Timotei 2:8.

„Astfel, dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și, prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Evrei 2:14-18)

„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri.” (Evrei 7:26)

„Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea.” (2 Timotei 2:8)

„Gândiți-vă la umilința Domnului Hristos. El a luat asupra Sa natura umană căzută, suferindă, degradată și întinată de păcat. El a luat durerile noastre,

purtându-ne suferința și rușinea. El a îndurat toate ispitele cu care este asaltat omul. El a unit umanitatea cu divinitatea: un spirit divin sălășluia într-un templu de carne.” – *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 4, p. 1147.

„Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci când Adam se afla în Eden, inocent. Dar Domnul Isus a acceptat umanitatea când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a suferit urmările acțiunii legii eredității. Care au fost aceste urmări, se vede în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împărtășească necazurile și ispitele noastre și să ne dea un exemplu de viață fără păcat.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 49 (cap. 4 – *Vi s-a născut un Mântuitor*).

„Dacă nu ar fi luat natura umană în totalitate, Domnul Hristos nu ar fi putut fi înlocuitorul nostru. El nu ar fi putut făuri în umanitate acea perfecțiune de caracter, la care toți au privilegiul să ajungă. El era lumina și viața întregii lumi. El a venit pe acest pământ să lucreze în favoarea oamenilor, pentru ca ei să nu mai fie sub controlul agenților lui Satan. Dar în timp ce purta natura umană, El era dependent de Cel Atotputernic pentru viața Sa. În umanitatea Sa, El S-a prins de puterea divină a lui Dumnezeu; și acest lucru fiecare membru al familiei umane are privilegiul să-l facă. Hristos nu a făcut nimic ce natura umană nu ar putea face, dacă devine părtașă a naturii divine.” – *The Signs of the Times*, 17 iunie 1897.

b. De ce a trebuit Domnul Isus să îmbrace natura noastră umană? Evrei 2:10; 7:26.

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.” (Evrei 2:10)

„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri.” (Evrei 7:26)

„Hristos era un om adevărat, și a dovedit umilința Sa când a preluat natura umană. Iar El era Dumnezeu în trup.” – *C.B.N.T.*, (cap. *Filipeni 2*)

„Hristos Și-a asumat umanitatea printr-un cost infinit și un proces tainic, atât pentru îngeri, cât și pentru oameni. Ascunzându-și divinitatea, lăsând deoparte gloria Sa, El S-a născut ca prunc în Betleem. În trup omenesc, El a trăit legea lui Dumnezeu, pentru ca să poată condamna păcatul în trup și să dovedească ființelor necăzute că legea a fost rânduită pentru viață, pentru a asigura fericirea, pacea și binele veșnic al tuturor celor care se supun.” – *The Youth's Instructor*, 20 iulie 1899.

4. DESĂVÂRȘIRE

a. Descrieți viața Domnului Isus pe când era pe pământ. Filipeni 2:5-8; Luca 2:51, 52.

„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:5-8)

„Apoi S-a coborât împreună cu ei, a venit la Nazaret și le era supus. Mama Sa păstra toate cuvintele acestea în inima ei. Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Luca 2:51-52)

„Standardul de neprihănire al Domnului rămâne la fel de ferm ca tronul Său cel veșnic. Este legea Sa sfântă, și pentru că niciun precept al acestei legi nu putea fi schimbat pentru a-l întâlni pe om în starea lui căzută, Tatăl a consimțit să-L dea pe singurul Său Fiu să moară. Să desființeze legea? – Nu; ci pentru a-l salva pe păcătos. Crucea de la Golgota este argumentul de necontrazis cu privire la perpetuitatea legii lui Iehova. Când Marele Învățător a rostit predica Sa de pe munte, arătând imutabilitatea legii lui Dumnezeu, El a tâlcuit legea pe care El Însuși a dat-o.” – *The Review and Herald*, 21 martie 1893.

„După cum sacrificiul în favoarea noastră a fost desăvârșit, la fel și restabilirea noastră din întinarea păcatului trebuie să fie desăvârșită. Legea lui Dumnezeu nu va scuza nici o faptă păcătoasă; nici o fărâdelege nu va scăpa de sub condamnarea ei. Viața lui Hristos a fost o împlinire desăvârșită a fiecărui precept al legii. El a spus: ‘Am păzit poruncile Tatălui Meu’ (Ioan 15:10). Viața Sa este standardul ascultării și slujirii noastre.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 312 (sect. – *Importanța căutării adevăratei cunoștințe*).

„Vrăjmășia pusă între sămânța șarpelui și sămânța femeii era supranaturală. Cu Hristos, vrăjmășia a fost, într-un sens, naturală; în alt sens, era supranaturală, deoarece umanitatea și divinitatea erau contopite. Și niciodată vrăjmășia nu s-a dezvoltat într-o asemenea măsură ca atunci când Hristos a devenit locuitor al acestui pământ. Niciodată înainte nu a mai existat o ființă pe pământ care să urască păcatul cu o ură atât de desăvârșită precum a făcut-o Hristos. El văzuse puterea sa înșelătoare și fascinantă asupra îngerilor sfinți și toate puterile Sale au fost angajate împotriva acestuia.” – *Solii alese*, vol. 1, p. 254.

b. Descrieți nivelul desăvârșirii lui Hristos. Evrei 4:14-16; 1 Petru 2:21-24.

„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4:14-16)

„Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit viclesug.” Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilile Lui ați fost vindecați.” (1 Petru 2:21-24)

„Nimeni nu ar trebui să dea greș în a atinge, în sfera lui, desăvârșirea caracterului creștin. Prin jertfa lui Hristos, s-a făcut posibil pentru credincios să primească toate lucrurile care au de a face cu viața și evlavia. Dumnezeu ne cheamă să atingem măsura desăvârșirii și așază înaintea noastră exemplul caracterului lui Hristos. În natura Sa umană, desăvârșită printr-o viață de continuă împotrivire față de rău, Mântuitorul a arătat că, prin conlucrarea cu Divinitatea, ființele omenești pot în această viață să ajungă desăvârșirea caracterului. Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu dată nouă, ca noi să putem dobândi victoria completă.” – *Faptele apostolilor*, p. 531 (cap. 52 – *Statornic până la moarte*).

Joi

30 noiembrie

5. TRANSFORMAREA

a. Ce se întâmplă atunci când acceptăm moartea Domnului Hristos în natura noastră umană păcătoasă pentru noi? 2 Corinteni 5:17.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17)

„Nu doar durerile sfâșietoare ale foamei Îi făceau suferințele nespuse de mari, ci vina păcatelor lumii, care apăsau atât de tare asupra Lui [a lui Hristos]. El, care nu a cunoscut păcatul, a fost făcut păcat pentru noi.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 3, p. 372 (sect. – *Umiliința lui Hristos*).

„Omul are nevoie de o putere din afară și mai presus de sine pentru a-l restaura la asemănarea cu Dumnezeu; dar pentru că are nevoie de aju-

tor divin, aceasta nu înseamnă că activitatea umană este neesențială. Este necesară credința din partea omului; căci credința lucrează prin iubire și purifică sufletul. Credința se prinde cu tărie de virtutea lui Hristos. Domnul nu intenționează ca puterea umană să fie paralizată; ci cooperând cu Dumnezeu, puterea omului poate fi eficientă pentru totdeauna. [De asemenea], Dumnezeu nu dorește ca voința noastră să fie distrusă; căci tocmai prin această caracteristică suntem chemați să îndeplinim lucrarea pe care El vrea să o facem atât în țară, cât și peste hotare.” – *Solii Alese*, vol. 1, pp. 375, 376. (cap. 59, *Ascultare perfectă prin Hristos*).

b. Ce se întâmplă cu inima omului în acest proces de schimbare? Ezechiel 36:26, 27.

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele.” (Ezechiel 36:26-27)

„Prețul de răscumpărare plătit de Domnul Hristos este suficient pentru mântuirea tuturor oamenilor; însă de el vor beneficia doar aceia care devin ființe noi în Isus Hristos, supuși credincioși ai împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Suferința Sa nu va scuti de pedeapsă pe păcătosul care nu se pocăiește și care este necredincios. Omul trebuie să coopereze cu puterea divină și să se străduiască să învingă păcatul, pentru a putea veni desăvârșit în fața lui Hristos. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a-l readuce pe om la starea lui originală, de a-l vindeca, prin puterea divină. Partea omului este de a se agăța, prin credință, de meritele lui Hristos și de a colabora cu ființele cerești în formarea unui caracter neprihănit.” – *North Pacific Union Gleaner*, 17 februarie 1909.

Vineri

1 decembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De ce este atât de important să menținem valabilitatea Legii lui Dumnezeu?**
- 2. De ce a trebuit Isus să devină păcat (primul soț) pentru a aduce mântuirea omenirii?**
- 3. Descrieți natura umană a lui Hristos.**
- 4. Ce fel de viață a trăit Domnul Isus în natura umană păcătoasă?**
- 5. Cum este transformată inima păcătoasă a omului?**

Restaurând căsătoria

Text de memorizat: „*Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliiile străbune, vei fi numit „Dregător de spărturi”, „Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit.” (Isaia 58:12)*

„În Eden au fost puse temeliiile a două instituții care nu s-au pierdut după căderea în păcat – Sabatul și relația de căsătorie... Toți aceia care, prin cuvânt sau faptă, diminuează obligația față de aceste instituții sacre sunt dușmani atât ai lui Dumnezeu, cât și ai oamenilor, și își folosesc influența și talentele date lor de Dumnezeu pentru a induce o stare de confuzie și stricăciune morală.” – *The Signs of the Times*, 28 februarie 1884.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pp. 150-153, 214-225 (cap. 15 – *La nunta din Cana*, cap. 22 – *Închiderea și moartea lui Ioan Botezătorul*).

Duminică

3 decembrie

1. UNITATEA FAMILIEI

a. Ce încearcă să facă Satan unității familiale rânduite de Dumnezeu? 1 Petru 5:8.

„*Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” (1 Petru 5:8)*

„Astăzi, când ne apropiem de sfârșitul timpului, iar poporul lui Dumnezeu se află la hotarele Canaanului ceresc, Satan, ca și pe vremuri, își va dubla eforturile pentru a-i împiedica să pășească pe pământul făgăduit. El întinde curse pentru fiecare suflet. Nu numai cei neștiutori și needucați au nevoie să fie protejați; el va pregăti ispite și pentru aceia care se găsesc în locurile cele mai de înalte, în slujbele cele mai sfinte; dacă poate să-i ademenească să-și întineze sufletul, atunci, prin ei, e în stare să-i ducă pe mulți la pieire. Și pentru aceasta se folosește de aceleași mijloace astăzi, ca și acum trei mii de ani. Prin prietenii lumești, prin farmecul frumuseții, prin căutarea plăcerilor, veselie, ospete sau un pahar cu vin, el ispitește la încălcarea poruncii a șaptea.” – *Patriarhi și profeti*, pp. 457, 458 (cap. 41 – *Apostazia de la Iordan*).

b. Cum încearcă solii lui Dumnezeu să prevină judecățile aduse de distrugerea unității familiale? Maleahi 4:5, 6.

„*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Maleahi 4:5-6)*

„Tocmai preponderența acestui păcat, curvia, în vechiul Israel, a fost cea care a atras după sine manifestarea vădită a neplăcerii lui Dumnezeu.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 451 (secț. – *Un apel către biserică*).

Luni

4 decembrie

2. PRECURSORUL LUI HRISTOS

a. Cine a fost Ioan Botezătorul (în legătură cu lucrarea profețită de Maleahi) și cum reprezintă acesta rămășița finală? Matei 11:7, 14.

„Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească noroadelor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?...¹⁴ Și, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie care trebuia să vină.” (Matei 11:7, 14)

„Cei care au de pregătit calea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, tot așa cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 62 (secț. – *Lucrători pentru Dumnezeu*).

„Epoca în care trăim cheamă la acțiune reformatoare.” – *Ibid.*, vol. 4, p. 488 (secț. – *Relațiile dintre membrii comunității*).

b. De ce a fost martirizat Ioan și ce ne arată acest lucru în prezent? Matei 14:3-5.

„Căci Irod prinsese pe Ioan, îl legase și-l pusese în temniță, din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip; pentru că Ioan îi zicea: „Nu-ți este îngăduit s-o ai de nevastă.” Irod ar fi vrut să-l omoare, dar se temea de norod, pentru că norodul privea pe Ioan ca pe un proroc.” (Matei 14:3-5)

„Irod a fost mișcat în timp ce asculta mărturiile puternice, directe ale lui Ioan și, cu un interes profund, a întrebat ce trebuia să facă pentru a deveni ucenicul lui. Ioan știa că el era pe punctul de a se căsători cu soția fratelui său, câtă vreme soțul ei trăia încă, și i-a spus cu credințioasă lui Irod că acest lucru nu era legitim.” – *Scrieri timpurii*, p. 154 (secț. – *Prima venire a lui Hristos*).

„Irod era înclinat să acționeze în conformitate cu sfatul lui Ioan și i-a spus Irodiadei că nu se poate căsători cu ea sfidând astfel legea lui Dumnezeu. Dar această femeie hotărâta nu avea să fie zădărnicită în planurile ei. În inima ei s-a născut o ură intensă față de Ioan. Irod era slab în principii, cu o minte șovăielnică, iar Irodiadei nu i-a fost greu să reintre în grațiile lui și să-și păstreze influența asupra lui. Irod a cedat plăcerilor păcatului, în loc să se supună restricțiilor Legii lui Dumnezeu.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 70.

„Dacă și-ar exprima adevăratele sentimente, mulți dintre cei care prețind a crede adevărul ar spune: De ce este nevoie să se vorbească așa de direct?... De ce a trebuit el să stârnească mânia Irodiadei, spunându-i lui Irod că este o nelegiuire să trăiască împreună cu soția fratelui său? Pentru că a vorbit așa deschis, el și-a pierdut viața. De ce nu a putut el să-și continue activitatea fără a stârni furia Irodiadei?” – *Slujitorii Evangheliei*, p. 149 (sect. – *Propovăduiește Cuvântul*).

„Ioan Botezătorul a înfruntat păcatul cu o muștrare deschisă, adresându-se atât oamenilor cu o ocupație umilă, cât și oamenilor din înalta societate. El le-a spus adevărul și împăraților și nobililor, indiferent dacă aceștia aveau să-l asculte sau să-l respingă. El s-a adresat personal și la subiect. I-a muștrat pe fariseii din Sinedriu pentru că religia lor consta în forme și nu în neprihănirea unei ascultări curate și de bunăvoie... El i-a vorbit lui Irod despre căsătoria lui cu Irodiada, spunându-i: Nu îți este îngăduit să o ai de nevastă. El i-a vorbit despre pedeapsa viitoare, când Dumnezeu va judeca pe fiecare om după faptele lui.” – *Selected Messages*, vol. 2, pp. 149, 150.

Martți

5 decembrie

3. REFORMA

a. Care este lucrarea poporului lui Dumnezeu în ultimele zile și cum este exemplificată aceasta prin cuvintele Domnului Isus? Ieremia 6:16; Matei 11:28-30.

„Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!” (Ieremia 6:16)

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30)

„Blândețea este un atribut prețios, creștin. Blândețea și umilința lui Hristos se învață doar purtând jugul lui Hristos... Acest jug reprezintă supunere deplină.” – *In Heavenly Places*, p. 236.

b. Cum grăbim venirea Domnului Isus? 2 Petru 3:12; Fapte 3:19-21.

„Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului...” (2 Petru 3:12)

„Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” (Fapte 3:19-21)

„Cu o dorință arzătoare, Domnul Hristos așteaptă să Se manifeste în biserică Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni să-i ia cu Sine pe ai Săi.” – *Parabolele Domnului Isus*, p. 69 (cap. 3 – *Întâi un fir verde, apoi spic*).

„În timpul sfârșitului, fiecare instituție divină va fi restaurată.” – *Profeți și regi*, p. 678 (cap. 57 – *Reforma*).

c. În acest context, care instituție divină a fost creată în același timp cu Sabatul? Geneza 1:26–28; 2:2, 3.

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:26-28)

„În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:2-3)

„Sabatul și instituția căsătoriei au fost rânduite de Dumnezeu în Eden pentru a fi păstrate cu sfințenie. Ambele instituții de origine divină au fost desconsiderate și disprețuite de către bărbați și femei cu inimi pornite numai spre rău.” – *The Review and Herald*, 8 martie 1870.

„Dumnezeu a rânduit ca bărbatul și femeia să fie uniți prin legătura sfântă a căsătoriei, să formeze familii care, încununată cu cinste, vor fi simboluri ale familiei din cer. La începutul lucrării Sale de slujire publice, Domnul Hristos Și-a arătat în mod hotărât aprobarea față de instituția pe care o înființase în Eden. Astfel, El le-a declarat tuturor că nu va refuza prezența Sa la ocaziile de căsătorie și că, atunci când este unită cu sfințirea și curăția, cu adevărul și neprihănirea, căsătoria este una dintre cele mai mari binecuvântări date vreodată familiei omenești. Preoții și papii au creat legi care interzic oamenilor să se căsătorească și îi izolează în mănăstiri. Aceste legi și restricții au fost concepute de Satan pentru a plasa bărbații și femeile în

situații nefirești. Astfel, Satan a ispitit ființele umane să nesocotească legea căsătoriei ca pe un lucru nesfânt, dar, în același timp, a deschis ușa pentru îngăduirea pasiunilor omenești. Astfel, au apărut unele dintre cele mai mari rele care blestemă lumea noastră – adulterul, curvia și uciderea copiilor nevinovați născuți în afara căsătoriei.” – *The Bible Echo*, 28 august 1899.

Miercuri

6 decembrie

4. PRIMA INSTITUȚIE DIVINĂ

a. Care este diferența dintre felul în care oamenii au fost creați spre deosebire de animale? Geneza 1:24, 25; 2:7, 18, 21, 22.

„Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, târătoare și fiare pământești, după soiul lor.” Și așa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târătoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.” (Geneza 1:24-25)

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu...¹⁸ Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el...”²¹⁻²² Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.” (Geneza 2:7, 18, 21-22)

„După ce a fost creat pământul și viețuitoarele de pe el, Tatăl și Fiul și-au îndeplinit planul, hotărât înainte de căderea lui Satan, de a face om după chipul și asemănarea Lor. Ei lucraseră împreună la crearea pământului și a fiecărei viețuitoare de pe el. Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să facem om după chipul și asemănarea Noastră.’ Când a ieșit din mâna Creatorului său, Adam era de o înălțime nobilă și de o frumoasă simetrie. El era de peste două ori mai înalt decât oamenii care trăiesc astăzi pe pământ, și bine proporționat. Trăsăturile lui erau perfecte și frumoase. Pielea nu-i era nici albă, nici palidă, ci rumenă, îmbujorată, strălucind de culoarea profundă a sănătății. Eva nu era la fel de înaltă ca Adam. Capul ei ajungea puțin deasupra umerilor lui. Ea era, de asemenea, nobilă, desăvârșită în simetrie și foarte frumoasă.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pp. 24, 25.

b. Cum a fost introdusă prima căsătorie? Ce prevedere s-a făcut în Eden cu privire la despărțire — și a lucrat Isus la restaurare? Geneza 2:23, 24.

„Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi „femeie”, pentru că a fost luată din om.” De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.” (Geneza 2:23-24)

„Domnul Isus a venit în această lume pentru a corecta greșeli și pentru a reface în om chipul moral al lui Dumnezeu. În mintea învățătorilor lui Israel își găsiseră loc simțăminte greșite cu privire la căsătorie. Ei făceau fără efect instituția sfântă a căsătoriei. Bărbatul devenise atât de neînduplecat, fără inimă, încât pentru cele mai neînsemnate motive, se despărțea de soție, sau, dacă dorea, o despărțea de copii și o alunga. Aceasta era socotită o mare rușine, dezonoare, și era adesea însoțită de cea mai acută suferință de partea celei părăsite.

Domnul Hristos a venit pentru a corecta aceste rele, prima Sa minune fiind făcută cu ocazia unei nunți. Astfel, El a arătat lumii că instituția căsătoriei, atunci când este păstrată în curăție și nu este pângărită, este o instituție sacră.” – *Căminul adventist*, p. 341 (cap. 56 – *Divorțul*).

„Sabatul și căsătoria au fost instituite în Eden, când omul era drept și nevinovat înaintea lui Dumnezeu. Ambele instituții au fost rânduite odată cu punerea temeliei pământului, când stelele dimineții cântau laolaltă și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie. Dar oamenii au încălcat regulile pe care Dumnezeu le-a dat cu privire la aceste instituții și au adus asupra lor osândă și necaz.” – *The Signs of the Times*, 15 octombrie 1896.

Joi

7 decembrie

5. PERPETUITATEA LEGII

a. Ce perspectivă avea Domnul Isus cu privire la subiectul divorțului și al recăsătoriei după divorț? Marcu 10:2-12.

„Au venit la El fariseii; și, ca să-L ispitească, L-au întrebat dacă este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta. Drept răspuns, El le-a zis: „Ce v-a poruncit Moise?” „Moise”, au zis ei, „a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărțire și s-o lase.” Isus le-a zis: „Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta. Dar de la începutul lumii, „Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup.” Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” În casă, ucenicii L-au întrebat iarăși asupra celor de mai sus. El le-a zis: „Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește față de ea; și dacă o nevastă își lasă bărbatul și ia pe altul de bărbat preacurvește.” (Marcu 10:2-12)

b. Cât timp a fost concepută să dureze legea? Luca 16:13-17.

„Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul, și va iubi pe celălalt sau va ține numai la unul, și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea și își băteau joc de El. Isus le-a zis: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat

între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește; și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală. Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.” (Luca 16:13-17)

„Soarele care strălucește în ceruri, pământul pe care locuim, sunt martori din partea lui Dumnezeu că Legea Lui este neschimbată și veșnică. Deși acestea ar putea trece, preceptele divine vor rămâne... Sistemul simbolurilor care arătau către Isus ca Miel al lui Dumnezeu avea să fie desființat la moartea Sa; dar preceptele Decalogului sunt tot așa de imutabile ca și tronul lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 308 (cap. 31 – *Predica de pe munte*).

„Scopul lui Satan a fost întotdeauna acela de a anula Legea lui Dumnezeu și de a perverti adevărata semnificație a Planului de Mântuire. Prin urmare, el a inventat concepția falsă că jertfa lui Hristos pe crucea Golgotei a avut scopul de a-i elibera pe oameni de obligația de a respecta poruncile lui Dumnezeu. El a strecurat în lume amăgirea că Dumnezeu și-a abolit constituția, și-a înlăturat standardul moral și a anulat Legea Sa sfântă și desăvârșită. Dacă ar fi făcut asta, cât de teribil ar fi fost prețul pentru Cer! În loc de a proclama abolirea Legii, crucea de pe Golgota proclamă cu sunete de tunet caracterul ei neschimbător și veșnic. Dacă Legea ar fi putut fi abolită, fără ca guvernarea cerului, a pământului și a lumilor nenumărate să fie răsturnată, Domnul Hristos nu ar fi trebuit să moară.” – *Credința și faptele*, p. 118 (cap. 18, secț. – *Neprihănirea lui Hristos face posibilă ascultarea*).

c. Ce exemplu a dat Isus pentru a confirma perpetuitatea legii – și cum îl afectează aceasta pe cel care nu inițiază personal la destrămarea căsătoriei? Luca 16:18.

„Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei preacurvește.” (Luca 16:18)

Vineri

8 decembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Ce ar trebui să facem în lumina faptului că instituția căsătoriei este sub asalt în zilele din urmă?**
- 2. Care a fost motivul principal pentru care Ioan Botezătorul a fost primul martir creștin și ce lecție este pentru noi astăzi?**
- 3. De ce sunt căsătoria și Sabatul legate în zilele de pe urmă?**
- 4. Cât de importantă este restaurarea în cadrul căsătoriei?**
- 5. Ce exemplu avem cu privire la faptul că legea nu poate fi schimbată?**

Sabat, 16 decembrie 2023

Daruri de bunăvoie pentru un viitor lăcaș de închinare în orașul Timișoara, România

**„...Cine vrea să-și mai
aducă de bunăvoie astăzi
darurile înaintea Domnu-
lui?” 1 Cronici 29:5**

**„Iată, eu înalț o Casă
Numei Domnului Dumnezeului meu, ca să I-o închin Lui...” 2 Cronici
2:4**

Din ziua când Solomon a fost însărcinat cu lucrarea clădirii templului și până la încheierea ei, ținta lui declarată a fost “să clădească o casă pentru Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel”. (2 Cronici 6:7). Această țintă a fost pe deplin recunoscută înaintea adunării oștirilor lui Israel, la data consacării templului. În rugăciunea lui, împăratul a recunoscut că Iehova a zis: „Numele Meu va fi în el”. (1 Împărați 8:29). (*Profeți și regi, cap. 4*)

Municipiul Timișoara este unul dintre cele mai mari orașe din România, fiind de asemenea și unul dintre cele mai mari centre culturale și universitare ale zonei de vest, cu o populație de peste 300.000 locuitori. În 2023, alături de Elefsina (Grecia) și Veszprém (Ungaria), Timișoara (România) a preluat prestigiosul titlu de Capitală Europeană a Culturii.

Comunitatea din Timișoara este compusă preponderent din tineri care frecventează programele bisericii noastre, adunați fiind într-un local închiriat doar 3 ore în Sabat. Lucrarea misionară a fost puternic binecuvântată, cărți fiind distribuite frecvent în centrul orașului. Pentru a deschide noi oportunități de a avea programe diverse și pentru ca lucrarea să fie un stâlp de aducere aminte, este mare nevoie de o proprietate în acest oraș cu un potențial deosebit.

Vă rugăm să vă alăturați acestei lucrări și să oferiți cu generozitate darurile voastre de bunăvoie, pentru ca lucrarea să înainteze.

Ne rugăm ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din belșug!

Frații și surorile voastre din Timișoara, România

www.timisoara-sdarm.org/ro

Până când moartea ne va despărți

Text de memorizat: „Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despărțea.” (Matei 19:6)

„Legământului căsătoriei trebuie să i se acorde toată atenția, deoarece căsătoria este un pas făcut pentru o viață întreagă. Atât bărbatul, cât și femeia trebuie să chibzuiescă în mod serios dacă pot sta alipiți unul de celălalt prin vicisitudinile vieții, atât timp cât vor trăi.” – *Căminul adventist*, p. 340 (cap. 56 – *Divorțul*).

Recomandare pentru studiu: *Tragedia veacurilor*, pp. 433-450 (cap. 25 – *Legea lui Dumnezeu de neschimbat*).

Duminică

10 decembrie

1. DEVENIND UN SINGUR TRUP

a. Cum au încercat fariseii să-l prindă în cursă pe Domnul Isus cu privire la subiectul divorțului și al recăsătoriei? Matei 19:1-3.

„După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, a plecat din Galileea și a venit în ținutul Iudeii, dincolo de Iordan. După El au mers multe gloate; și acolo a vindecat pe cei bolnavi. Fariseii au venit la El și, ca să-L ispitească, I-au zis: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” (Matei 19:1-3)

b. Ce standard al moralității a folosit Domnul Isus pentru a clarifica poziția Sa? Matei 19:4.

„Drept răspuns, El le-a zis: „Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască.” (Matei 19:4)

„Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia gravitează oricare alta din întreaga carte, este planul de răscumpărare, refacerea în sufletul omului a chipului lui Dumnezeu. De la primul licăr de speranță din sentința pronunțată în Eden și până la ultima făgăduință slăvită a Apocalipsei, ‘Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor’ (Apocalipsa 22:4), sarcina fiecărei cărți și a fiecărui pasaj din Biblie este desfășurarea acestei teme minunate — ridicarea omului — puterea lui Dumnezeu, ‘care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.’” – *Lift Him Up*, p. 56.

c. Cum a exprimat Domnul Isus faptul că atunci când un cuplu se căsătorește, unirea este pe viață? Matei 19:5, 6.

„Și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup”? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.” (Matei 19:5-6)

Luni

11 decembrie

2. UN LEGĂMÂNT CU DUMNEZEU

a. Care este viziunea lui Dumnezeu cu privire la divorț, arătând că unitatea familială deplină este o parte importantă a planului Său? Maleahi 2:16.

„Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie – zice Domnul Dumnezeu lui Israel – și pe cel ce își acoperă haina cu silnicie – zice Domnul oștirilor. De aceea, luați seama în mintea voastră și nu fiți necredincioși!” (Maleahi 2:16)

„Iubirea divină, ce emană de la Hristos, nu distruge niciodată iubirea omenească, ci o include, rafinată și curățită. Prin aceasta, dragostea omenească este înălțată și înnobilită. Iubirea omenească nu poate aduce niciodată roade prețioase, dacă nu este unită cu natura divină și dacă nu este cultivată pentru ceruri. Domnul Isus dorește să vadă căsătorii și cămine fericite. Căldura unei prietenii adevărate și iubirea care leagă inima soțului și a soției sunt o pregustare a cerului.” – In Heavenly Places, p. 202.

b. Cum este afectată o persoană și după divorț de promisiunea legală făcută la căsătorie – și pe cine, în afară de cuplu, mai include acea promisiune? Maleahi 2:13-15; Proverbe 2:16, 17.

„Iată acum ce mai faceți: acoperiți cu lacrimi altarul Domnului, cu plânsete și gemete, așa încât El nu mai caută la darurile de mâncare și nu mai poate primi nimic din mâinile voastre. Și dacă întrebați: „Pentru ce?”... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ! Nu ne-a dat Unul singur, Dumnezeu, suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască! Luați seama, dar, în mintea voastră și niciunul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui!” (Maleahi 2:13-15)

„ca să te scape și de nevasta altuia, de străina care întrebuițează vorbe ademenitoare, care părăsește pe bărbatul tinereții ei și uită legământul Dumnezeului ei.” (Proverbe 2:16-17)

„Legătura familială este cea mai strânsă, mai duioasă și mai sfântă din câte există pe pământ. A fost desemnată să fie o binecuvântare pentru omenire. Și este o binecuvântare ori de câte ori se pășește în legământul căsătoriei în mod inteligent, cu teamă de Dumnezeu și ținând seama în mod responsabil de responsabilitățile implicate.” – *Divina vindecare*, pp. 356, 357 (sect. – Căminul).

c. Cum au pretins deodată evreii că îi cred pe profeți? Matei 19:7.

„Pentru ce, dar”, I-au zis ei, „a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?” (Matei 19:7)

„Fariseii susținuseră că învățătura lui Hristos se împotriva legii pe care Dumnezeu o dăduse prin Moise; dar îndrumarea dată leprosului vindecat de a duce un dar, așa cum cerea legea, dovedea netemeinicia acestei acuzații. Aceasta era o mărturie îndestulătoare pentru toți aceia care doreau să fie convinși.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 265 (cap. 27 – *Poți să mă curățești*).

„Pretinsul respect [al unui grup de farisei și cărturari] ascundea o uneltire josnică pentru nimicirea Domnului Hristos. Ei prinseseră această ocazie pentru a obține condamnarea Lui, gândind că, oricare I-ar fi hotărârea, aveau posibilitatea să-L acuze.” – *Ibid.*, p. 460 (cap. 50 – *Printre curse*).

„Dumnezeu ori își învață biserica, muștrându-i greșelile și întărindu-i credința, ori nu. Lucrarea aceasta ori este de la Dumnezeu, ori nu este. Dumnezeu nu face nimic în asociere cu Satan. Lucrarea mea din ultimii treizeci de ani poartă ori pecetea lui Dumnezeu, ori pecetea vrăjmașului. În această problemă nu există lucrare pe jumătate. *Mărturiile* sunt ori ale Duhului lui Dumnezeu, ori ale diavolului. Ridicându-te împotriva slujitorilor lui Dumnezeu, tu faci fie lucrarea lui Dumnezeu, fie a diavolului. ‘După roadele lor îi veți cunoaște.’ Ce pecete poartă lucrarea ta? Se cuvine să privești critic la rezultatul conduitei tale.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 230 (sect. – *Opoziție față de avertizări făcute cu credincioșie*).

Martți

12 decembrie

3. PERMISIUNEA

a. Ce a scris Moise, de fapt, despre divorț și recăsătorie – și cum știm că această necurăție nu se referă la curvia înainte de căsătorie sau la adulter? Deuteronom 24:1–4; 22:20, 21; Leviticul 20:10.

„Când cineva își va lua o nevastă și se va însura cu ea și s-ar întâmpla ca ea să nu mai aibă trecere înaintea lui, pentru că a descoperit ceva rușinos în ea, să-i scrie o

carte de despărțire, și, după ce-i va da-o în mână, să-i dea drumul din casa lui. Ea să iasă de la el, să plece și va putea să se mărite după un alt bărbat. Dacă și acesta din urmă începe s-o urască, îi scrie o carte de despărțire și, după ce i-o dă în mână, îi dă drumul din casa lui; sau, dacă acest bărbat din urmă, care a luat-o de nevastă, moare, atunci bărbatul dintâi, care îi dăduse drumul, nu va putea s-o ia iarăși de nevastă, după ce s-a pângărit ea, căci lucrul acesta este o urâciune înaintea Domnului, și să nu faci vinovată de păcat țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul Dumnezeul tău. (Deuteronomul 24:1-4)

„Dar dacă faptul este adevărat, dacă fata nu s-a găsit fecioară, să scoată pe fată la ușa casei tatălui ei; să fie ucisă cu pietre de oamenii din cetate și să moară, pentru că a săvârșit o mișelie în Israel, curvind în casa tatălui ei. Să cureți astfel răul din mijlocul tău.” (Deuteronomul 22:20-21)

„Dacă un om preacurvește cu o femeie măritată, dacă preacurvește cu nevasta aproapelui său, omul acela și femeia aceea preacurvari să fie pedepsiți cu moartea.” (Leviticul 20:10)

b. În permisiunea acordată [cartea de despărțire], soția nu poate să se recăsătorească cu primul soț pentru niciun motiv, după ce a fost căsătorită cu un alt bărbat. Cum arată cuvântul „pângărit” că acest fapt era considerat încă un păcat? Leviticul 18:20.

„Să nu te împreunezi cu nevasta semenului tău, ca să te pângărești cu ea.” (Leviticul 18:20)

c. De ce a fost acordată această permisiune [carte de despărțire] de către Dumnezeu israeliților, când nu era după voia Lui? Ezechiel 20:24, 25; 14:1-5; Matei 19:8.

„pentru că n-au împlinit poruncile Mele și au lepădat învățăturile Mele, au pângărit Sabatele Mele și și-au întors ochii spre idoli părinților lor. Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune și porunci prin care nu puteau să trăiască.” (Ezechiel 20:24-25)

„Câțiva din bătrânii lui Israel au venit la mine și au șezut înaintea mea. Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idoli în inimă și își pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire! Să Mă las Eu să fiu întrebat de ei? De aceea vorbește-le și spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Orice om din casa lui Israel care își poartă idoli în inimă și care își pironeste privirile spre ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui – dacă va veni să vorbească prorocului – Eu, Domnul, îi voi răspunde, în ciuda mulțimii idoloilor lui, ca să prind în chiar inima lor pe aceia din casa lui Israel care s-au depărtat de Mine din pricina tuturor idoloilor.” (Ezechiel 14:1-5)

„Isus le-a răspuns: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa.” (Matei 19:8)

„De la respingerea primei solii îngerești, în biserici a avut loc o tristă schimbare. Când adevărul este disprețuit, rătăcirea este primită și apreciată. Dragostea pentru Dumnezeu și credința în Cuvântul Lui s-au răcit. Bisericile au întristat Duhul Domnului și, în mare măsură, acesta S-a retras. Cuvintele profetului Ezechiel se aplică în mod înfricoșător: ‘Fiu al omului, acești oameni și-au înălțat idolii în inima lor și au pus piatra de poticnire a nelegiurii lor înaintea feței lor: să fiu Eu cumva luat la întrebări de ei? Eu, Domnul, îi voi răspunde celui care vine, conform cu mulțimea idolilor săi’ [Ezechiel 14:3, 4]. Poate că oamenii nu se închină idolilor de lemn și de piatră, dar toți cei care iubesc lucrurile lumii și se desfată în neleguire și-au ridicat idoli în inimile lor. Majoritatea prețișilor creștini slujesc altor dumnezei în afară de Domnul. Mândria și luxul sunt prețuite, idolii sunt înălțați în biserică, iar locurile ei sfinte sunt întinate.

În vechime, Domnul a declarat slujitorilor Săi cu privire la Israel: ‘Căci conducătorii acestui popor îl fac să rătăcească; și cei conduși de ei sunt nimiciți.’ [Isaia 9:16] ‘Profeții profetesc fals și preoții stăpânesc prin mijloacele lor și poporul meu iubește aceasta; și ce veți face la sfârșit?’ [Ieremia 5:31]” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 4, pp. 237, 238.

„Dacă iubim lucrurile lumii și ne complăcem în neleguire sau comunione cu lucrările nefolositoare ale întinericului, am așezat piatra de poticnire a nelegiurii înaintea feței noastre și am introdus idoli în inima noastră. Și dacă, printr-un efort categoric, nu-i îndepărtăm, nu vom fi niciodată recunoscuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 164 (sect. – *Adunările noastre de tabără*).

Miercuri

13 decembrie

4. RECĂSĂTORIREA ESTE ADULTER

- a. **Cum demonstrează Domnul Isus că, atunci când o persoană divorțează din motive care nu implică imoralitate sexuală (călcarea poruncii a șaptea), persoana în cauză este în fapt responsabilă pentru adulterul care poate urma? Matei 5:31, 32.**

„S-a zis iarăși: „Oricine își va lăsa nevasta să-i dea o carte de despărțire.” Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește.” (Matei 5:31-32)

b. Cum se ajunge la aceeași concluzie în discuția de mai sus cu fariseii, când ne concentrăm pe ultima parte a versetului? Matei 19:9 (ultima parte).

„și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește.” (Matei 19:9)

c. De unde știm că Isus nu a introdus permisiunea de a divorța și de a se recăsători atunci când soțul / soția este încă în viață și cum trebuie să privim aceste dovezi? 1 Corinteni 7:10, 11.

„Celor căsătorii le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta.” (1 Corinteni 7:10-11)

„Mulți privesc cu teamă și nesiguranță Cuvântul pe care Domnul îl rostește prin intermediul slujitorilor Lui. Și mulți vor amâna ascultarea lor față de avertismentele și muștrările primite, așteptând până când va fi înlăturată orice umbră de nesiguranță din mintea lor. Necredința care pretinde o cunoaștere desăvârșită nu va ceda niciodată în fața dovezilor pe care Dumnezeu este dispus să le ofere. El cere din partea poporului Lui o credință care se bazează pe temeinicia dovezilor, nu pe o cunoaștere desăvârșită. Acei urmași ai lui Hristos care acceptă lumina trimisă de Dumnezeu trebuie să asculte glasul divin care le vorbește în mijlocul nenumăratelor voci ce se împotrivesc cu tărie. Este nevoie de discernământ pentru a deosebi cu claritate vocea lui Dumnezeu.

Cei care nu acționează când îi cheamă Domnul, ci așteaptă dovezi mai sigure și oportunități mai favorabile, vor umbla în întuneric, căci lumina va fi retrasă. Dovezile date într-o zi, odată respinse, pot să nu mai fie repetate niciodată.” – *Măturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 258 (secț. – *Mărturii directe în biserică*).

„În ceea ce privește divorțul, nu sunt pregătită să spun. Ea a primit toată lumina pe care am putut să o ofer, și este de prisos să mențin această chestiune tot timpul în fața ei când ea este hotărâtă să-și urmeze propria judecată. M-ai întrebat dacă eu cred că ar trebui să te căsătorești din nou, în cazul în care soția ta te-ar părăsi. Aș spune că nu văd nicio obiecție dacă cineva, cunoscând toate circumstanțele, ar alege să se căsătorească cu tine, dacă nu ai fi fost căsătorit anterior. Dar nu sunt pe deplin pregătită să mă pronunț dacă, din punct de vedere biblic, ai putea să te căsătorești din nou. [Persoana căreia i s-a adresat era eunuc /famen.] Mintea mea este atât de ocupată, încât nu pot să iau în considerare această controversată problemă a căsătoriilor și divorțurilor. Aș vrea să te pot ajuta, dar mă tem că nu este posibil.” – *Manuscript Releases*, vol. 13, p. 296.

5. UN LEGĂMÂNT PE VIAȚĂ

a. Pentru cei care cunosc legea, cât timp rămâne un cuplu căsătorit și de ce este jurământul căsătoriei atât de ferm? Romani 7:1-3; Deuteronom 23:21, 22.

„Nu știți, fraților – căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul.” (Romani 7:1-3)

„Dacă faci o juruință Domnului Dumnezeuului tău, să nu pregeți s-o împlinești; căci Domnul Dumnezeuul tău îți va cere socoteală, și te vei face vinovat de un păcat. Dacă te ferești să faci o juruință, nu faci un păcat.” (Deuteronomul 23:21-22)

„În mintea celor tineri, căsătoria este îmbrăcată în romantism și este dificil a o detașa de această trăsătură cu care o acoperă închipuirea și a impresiona mintea cu acel simț al responsabilității care este implicat în legământul căsătoriei. Acest legământ leagă destinele a doi indivizi cu legături pe care nimic, în afară de moarte, nu ar trebui să le despartă.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 507 (sect. – *Căsătorii nebiblice*).

b. Cum întărește reacția ucenicilor ideea potrivit căreia căsătoria este pe viață – și de ce trebuie să adoptăm astăzi o astfel de poziție? Matei 19:10-12.

„Ucenicii Lui I-au zis: „Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul și nevasta lui, nu este de folos să se însoare.” El le-a răspuns: „Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat. Fiindcă sunt fameni, care s-au născut așa din pântecele maicii lor; sunt fameni, care au fost făcuți fameni de oameni; și sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească.” (Matei 19:10-12)

c. Ce este necesar pentru a menține familia unită? Romani 5:20

„Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5:20)

„Harul Domnului Hristos, și numai acesta, poate face din această instituție ceea ce Dumnezeu a desemnat ca ea să fie — un agent spre binecuvântarea și înălțarea omenirii. Și astfel, familiile de pe pământ, în unitate, pace și iubire, pot reprezenta familia din ceruri.

În zilele noastre, ca și pe vremea Domnului, starea societății prezintă o realitate tristă, dacă ne gândim la idealul cerului cu privire la această relație sacră. Totuși, chiar și pentru aceia care n-au găsit decât amărăciune și dezamăgire acolo unde speraseră să găsească părtășie și bucurie, Evanghelia Domnului Hristos oferă o mângâiere. Răbdarea și blândețea pe care Spiritul Său le poate da vor îndulci soarta amară. Inima în care locuiește Hristos va fi atât de plină, atât de mulțumită, de iubirea Sa, încât nu va fi mistuită de dorința de a atrage simpatie și atenție asupra ei. Și prin predarea sufletului lui Dumnezeu, înțelepciunea Sa poate să săvârșească ceea ce înțelepciunea omenească nu reușește să facă. Prin descoperirea harului Său, inimi care odinioară erau nepăsătoare, sau înstrăinate, pot fi unite prin legături care sunt mai ferme și mai durabile decât cele pământești — legăturile de aur ale unei iubiri care va suporta proba încercării.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 65 (cap. 3 – *Spiritualitatea Legii*).

Vineri

15 decembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De ce este jurământul căsătoriei un legământ pe viață?**
- 2. De ce urăște Dumnezeu divorțul?**
- 3. De ce oferă Dumnezeu oamenilor anumite permisiuni după ce El a afirmat explicit Legea Sa?**
- 4. De ce recăsătorirea, în timp ce ambele părți sunt încă în viață, este considerată adulter?**
- 5. De ce și cum trebuie să menținem unite familiile?**

Bucuria Domnului

Text de memorizat: „Fă-mă să aud veselie și bucurie și oasele pe care le-ai zdrobit Tu se vor bucura... Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!” (Psalmul 51:8, 12).

„Dumnezeu nu ne cere să renunțăm la ceea ce ar fi spre binele nostru să păstrăm. În tot ceea ce face, El are în vedere binele copiilor Săi.” – *Calea către Hristos*, p. 46 (cap. 5 – *Consacrarea*).

Recomandare pentru studiu: *Calea către Hristos*, pp. 115-126 (cap. 13 – *Bucuria în Domnul*).

Duminică

17 decembrie

1. ASCULTÂND CU BUCURIE

a. Ce fel de ascultare acceptă Dumnezeu și de ce? Deuteronom 28:45-47.

„Toate blestemele acestea vor veni peste tine, te vor urmări și te vor ajunge până vei fi nimicit, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului Dumnezeului tău, pentru că n-ai păzit poruncile Lui și legile Lui, pe care ți le-a dat. Ele vor fi veșnic ca niște semne și minuni pentru tine și sămânța ta. Pentru că, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu bucurie și cu dragă inimă,” (Deuteronomul 28:45-47)

„Adevărata religie îl aduce pe om în armonie cu legile fizice, spirituale și morale ale lui Dumnezeu. Ea deprinde la stăpânire de sine, pace sufletească și cumpătare. Religia înobilează mintea, rafinează gustul și sfințește judecata. Ea face sufletul părtaș al curăției cerești. Credința în iubirea lui Dumnezeu și providența atotstăpânitoare ușurează povara griji și osteneții. Ea umple inima de bucurie și mulțumire în împrejurările cele mai însemnate, ca și în cele umile. Religia ajută direct la întărirea sănătății, la prelungirea vieții și la sporirea capacității de a ne bucura de toate binecuvântările ei. Ea deschide pentru suflet un izvor nesecat de fericire.” – *Patriarhi și profeți*, p. 600 (cap. 58 – *Școlile profeților*).

„O, dacă toți cei care n-au ales încă pe Hristos ar putea înțelege că El are ceva mai bun să le ofere decât cele după care aleargă ei înșiși! Când cel păcătos cugetă și acționează contrar voinței lui Dumnezeu, el aduce prin aceasta cea mai mare vătămare și nedreptate propriului său

suflet. Nicio bucurie reală nu poate fi găsită pe calea interzisă de Aceia care cunoaște ce este cel mai bine și plănuiește spre binele și fericirea creaturilor Sale. Calea fărădelegii este calea nenorocirii și nimicirii.” – *Calea către Hristos*, p. 46 (cap. 5 – *Consacrarea*).

„Dumnezeu dorește să reverse asupra bărbaților și femeilor curențul bogat al iubirii Sale. El are o mare dorință să-i vadă găsindu-și plăcerea în a face voia Lui, folosind în serviciul Său fiecare frântură din puterea încredințată lor, învățând pe toți cei care vin în sfera lor de influență că modul în care pot fi considerați neprihăniți prin meritele lui Hristos este să asculte de lege.” – *Îndrumarea copilului*, p. 81 (secț. 4 – *Ascultarea, lecția cea mai importantă*).

Luni

18 decembrie

2. URMĂRI NATURALE

a. Cum este legată ascultarea de bucurie? Ioan 14:15; 15:10,11; Proverbele 21:15.

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14:15)

„Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 15:10-11)

„Este o bucurie pentru cel neprihănit să facă ce este bine, dar pentru cei ce fac răul este o groază.” (Proverbe 21:15)

„Pe calea ascultării și a datoriei se află mulțumire și chiar bucurie.” – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 98 (cap. 12 – *Comportamentul elevilor*).

„Principiul celor lumești este de a obține tot ce sunt în stare din lucrurile pieritoare ale acestei vieți. Dragostea egoistă de câștig este principiul călăuzitor în viețile lor. Însă bucuria cea mai curată nu se găsește în bogății și nici acolo unde lăcomia pofteste neîntrerupt, ci acolo unde domnește mulțumirea și unde iubirea jertfitoare de sine este principiul conducător. Sunt mii de oameni care își petrec viețile în îngăduință față de propriile slăbiciuni și ale căror inimi sunt pline de nemulțumire. Ei sunt victimele egoismului și nemulțumirii în efortul inutil de a-și satisface mintea cu îngăduință. Însă nefericirea este întipărită chiar pe chipurile lor, iar în spatele lor este un deșert, pentru că umblarea nu le este roditoare în fapte bune.” – *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 3, p. 382 (secț. – *Zecimi și daruri*).

„Adevărata fericire este găsită numai în a fi bun și a face binele. Cea mai pură și deplină bucurie o simt cei care și-au îndeplinit cu credincioșie datoriile încredințate. Nicio muncă cinstită nu este degradantă. Josnică este lenevia, cea care îi determină pe oameni să considere drept nimicuri îndatoririle simple, de zi cu zi, ale vieții. Refuzul de a îndeplini aceste datorii cauzează o deficiență mentală și morală, care într-o zi va fi adânc resimțită. La un moment dat, în viața leneșului, diformitatea sa se va vedea bine conturată. Raportul vieții sale va menționa: ‘consumator, dar nu și producător.’” – *Solii către tineret*, pp. 210, 211 (cap. 65 – *Răsplata hărniciei*).

„Oare n-ai avut și momente luminoase în experiența ta? N-ai avut oare ocazii prețioase când inima ți-a tresăltat de bucurie răspunzând lucrării Duhului lui Dumnezeu? Când privești înapoi și răsfoiești capitolele cuprinzând experiența vieții tale, nu găsești oare și pagini plăcute? Nu cresc, oare, făgăduințele lui Dumnezeu, asemenea florilor plăcut mirositoare, pretutindeni de-a lungul cărării vieții tale? Nu vei lăsa tu, oare, ca frumusețea și dulceața să-ți umple inima de bucurie?” – *Calea către Hristos*, p. 117 (cap. 13 – *Bucuria în Domnul*).

b. Explicați atitudinea creștinului. Romani 12:8 (ultima parte); Neemia 8:10.

„Cine face milostenie s-o facă cu bucurie.” (Romani 12:8 u.p.)

„Ei le-au zis: „Duceți-vă de mâncăți cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.” (Neemia 8:10)

„Se spune adesea despre Domnul Hristos că a plâns, dar că niciodată n-a fost văzut râzând. Într-adevăr, Mântuitorul nostru a fost un Om al durerilor și obișnuit cu suferința, deoarece și-a deschis inima pentru toate durerile oamenilor. Dar, cu toate că viața Sa a fost o viață de lepădare de sine și umbră de dureri și griji, spiritul Său n-a fost însă niciodată zdrobit. Chipul Său nu era marcat de expresia durerii și a nemulțumirii, ci întotdeauna de o seninătate plină de pace. Inima Sa era un izvor de viață și, oriunde mergea, aducea cu Sine odihna și pacea, bucuria și voioșia.” – *Ibid.*, p. 120 (cap. 13 – *Bucuria în Domnul*).

3. LUCRÂND CU BUCURIE

a. Ce a oferit Dumnezeu, în desăvârșirea Edenului, pentru a-i face fericiți pe primii noștri părinți? Geneza 2:8, 15.

„Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise...¹⁵ Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.” (Geneza 2:8, 15)

„Locuitorilor Edenului le-a fost încredințată grija grădinii, ‘ca s-o lucreze și s-o păzească’. Ocupația lor nu era obositoare, ci plăcută și reconfortantă. Munca a fost dată de Dumnezeu ca o binecuvântare pentru om, să-i ocupe mintea, să-i fortifice corpul și să-i dezvolte capacitățile. În activitatea intelectuală și fizică, Adam a găsit una dintre cele mai înalte plăceri ale existenței sale sfinte. Și atunci când, ca urmare a neascultării sale, el a fost îndepărtat din frumosul său cămin și obligat să se lupte cu ariditatea pământului, ca să-și câștige pâinea cea de toate zilele, chiar această muncă, deși cu totul diferită de ocupația plăcută din grădina Edenului, era un scut împotriva ispitei și un izvor de fericire. Cei care consideră munca un blestem, chiar fiind ea însoțită de oboseală și durere, greșesc. Adesea, cei bogați privesc cu dispreț spre clasa muncitoare, dar faptul acesta este total în contradicție cu planul lui Dumnezeu în crearea omului... Creatorul nostru, care știe ce este spre binele și fericirea omului, i-a încredințat lui Adam lucrarea pe care o avea de făcut. Adevărata bucurie a vieții este aflată numai de bărbații și femeile care muncesc. Îngerii sunt lucrători sânguincioși; ei sunt slujitorii lui Dumnezeu în slujba fiilor oamenilor. Creatorul n-a pregătit niciun loc pentru practica lăncezitoare a leneviei.” – Patriarhi și profeți, p. 50 (cap. 2 – Creațiunea).

b. Ce a venit să facă în această lume Domnul Isus și ce reacție a avut această lucrare asupra Sa? Luca 19:10; 15:5-7.

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19:10)

„După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.” (Luca 15:5-7)

„Peste puțin timp, va trebui să-L întâlnim pe Domnul; și ce raport vom avea să-I prezentăm cu privire la modul în care am folosit timpul, talentele, influența noastră și averea noastră? Lucrarea de salvare a sufletelor ar trebui să fie bucuria noastră.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 481 (secț. – *Apărând interesele fraților*).

„Acea care își predau viața unei serviri creștine cunosc ce înseamnă adevărata fericire. Interesele și rugăciunile lor se întind dincolo de eul personal. Ei înșiși cresc atunci când caută să-i ajute pe alții. Ei se familiarizează cu cele mai mari planuri, cu cele mai înflăcărate acțiuni cutezătoare, și cum să nu crească atunci când se așază în canalul divin al luminii și binecuvântării? Unii ca aceștia primesc înțelepciune din cer. Ei ajung să se identifice din ce în ce mai mult cu Hristos în toate planurile Lui. Nu e prilej pentru stagnare spirituală. Ambiția egoistă și slujirea de sine sunt mustrate prin contactul constant cu interesele absorbitoare, aspirațiile înălțătoare, care aparțin de activitățile înalte și sfinte.” – *Ibid.*, vol. 9, p. 42 (secț. – *Dezvoltarea prin serviciu*).

Miercuri

20 decembrie

4. BUCURIE ÎN SUFERINȚĂ

- a. La ce ne putem aștepta în această lume ca rezultat al umblării noastre creștine, cum ar trebui să ne facă aceasta să ne simțim – și de ce? 2 Timotei 3:12; 1 Petru 4:12, 13.**

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți.” (2 Timotei 3:12)

„Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui.” (1 Petru 4:12-13)

„A fi încercați și testați face parte din disciplina noastră morală. În felul acesta putem învăța lecțiile cele mai valoroase și putem obține harurile cele mai prețioase, dacă ne vom apropia de Dumnezeu și vom răbda totul în puterea Lui.” – *Schițe din viața mea*, pp. 265, 266 (cap. 43 – *Restabilirea sănătății*).

„Partea strălucitoare și plăcută a religiei noastre va fi reprezentată de toți aceia care sunt zilnic consacrați lui Dumnezeu. Noi nu ar trebui să-L dezonorăm pe Dumnezeu prin relatarea sumbră a încercărilor care par dureroase. Toate necazurile care sunt primite ca învățături vor produce bucurie. Întreaga viață religioasă va fi încurajatoare, înălțătoare, înnobilitoare, parfumată cu cuvinte și fapte bune.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pp. 365, 366 (secț. – *Adunările în Sabat*).

b. Cum ar trebui să reacționăm atunci când suferim pentru ceva pentru care nu merităm să suferim, și ce ne susține în această luptă? 1 Petru 2:20; Evrei 12:2.

„În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar, dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.” (1 Petru 2:20)

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2)

c. Ce ar trebui să ne amintim în cele mai întunecate momente ale noastre – și de ce? Ioan 16:20; Romani 8:28; Deuteronom 33:25; Psalmul 126:5.

„Adevărat, adevărat vă spun că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.” (Ioan 16:20)

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28)

„Zăvoarele tale să fie de fier și de aramă, și puterea ta să țină cât zilele tale! (Deuteronomul 33:25)

„Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie.” (Psalmi 126:5)

„Nu ne putem permite să lăsăm ca spiritul nostru să fie supărat de nicio greșeală reală sau presupusă care s-a făcut față de noi. Eul este vrăjmașul de care trebuie să ne temem cel mai mult...”

Nu trebuie să îngăduim ca simțămintele noastre să fie rănite cu ușurință. Noi trebuie să trăim nu pentru a ne apăra simțămintele sau reputația, ci pentru a salva suflete. Dacă vom fi interesați de salvarea sufletelor, vom înceta să luăm în considerare micile neînțelegeri care se ivesc adesea în relațiile noastre unii cu alții.” – *Divina vindecare*, p. 485 (sect. – *În contact cu alții*).

„Când vor vedea că Satan luptă în special împotriva lor, cei care stau în prima linie de bătaie vor înțelege că au nevoie de putere de la Dumnezeu și vor lucra prin puterea Sa. Biruințele pe care le vor câștiga nu-i vor face să se înalțe pe ei înșiși, ci îi vor determina să se bazeze cu mai multă siguranță pe Cel Atotputernic. O recunoștință adâncă și arzătoare va răsări în inima lor și vor fi bucuroși în mijlocul necazurilor prin care trec, atunci când sunt asaltați de vrăjmaș.” – *Slujitorii Evangheliei*, p. 266 (sect. – *Curajul*).

„Este posibil să ajungi în mari greutăți în activitatea sau afacerea ta; perspectivele poate că devin din ce în ce mai întunecate și ești amenințat cu pierderi mari; dar nu trebuie să te descurajezi; aruncă grijile tale asupra lui Dumnezeu, rămâi calm și plin de voie bună. Roagă-te pentru înțelepciunea de a rezolva problemele vieții tale cu prudență, prevenind astfel pierderile și dezastrele. Fă tot ce poți din partea ta pentru a obține rezultate favorabile. Domnul Hristos a făgăduit ajutorul Său, dar nu ne-a scutit de eforturi. Atunci când, sprijinindu-te pe Hristos, Ajutorul nostru, ai făcut tot ce ai putut, primește cu bucurie rezultatul.” – *Calea către Hristos*, p. 122 (cap. 13 – Bucuria în Domnul).

Joi

21 decembrie

5. DĂRUIND CU BUCURIE

a. Care este un principiu simplu de investiție? Matei 13:8, 44; Luca 6:38.

„O altă parte a căzut în pământ bun și a dat rod: un grăunte a dat o sută, altul, șazeci, și altul, treizeci...⁴⁴ Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.” (Matei 13:8, 44)

„Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătina-tă, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.” (Luca 6:38)

„O permanentă dăruire a darurilor lui Dumnezeu, oriunde lucrarea Lui sau nevoile omenirii cer ajutorul nostru, nu duce la sărăcie... Semănătorul își înmulțește sămânța aruncând-o în ogor: Tot la fel este cu cei care sunt credincioși în a da și altora din darurile lui Dumnezeu. Împărțind altora, își sporesc binecuvântările lor.” – *Faptele apostolilor*, p. 345 (cap. 32 – O biserică darnică).

b. Cât de important este actul dăruirii? Maleahi 3:8-11; 2 Corinteni 8:1-3.

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazarile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mostra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta), și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3:8-11)

Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor și chiar peste puterile lor. (2 Corinteni 8:1-3)

„Spiritul de sacrificiu dovedit de credincioșii macedoneni a fost rodul consacrării lor cu toată inima ... Ei se bucurau că au privilegiul de a renunța chiar și la lucrurile de strictă necesitate pentru a veni în întâmpinarea nevoilor celorlalți. Când apostolul ar fi dorit să-i oprească, ei l-au rugat cu insistență să le accepte darurile. În simplitatea și onestitatea lor, cum și în iubirea lor pentru frați, au renunțat bucușii la ei înșiși și au adus astfel din belșug roadele binefacerii.” – Ibid., pp. 343, 344 (cap. 32 – *O biserică darnică*).

„Planul de răscumpărare a fost în întregime voluntar din partea Mântuitorului nostru, și scopul lui Hristos este ca întreaga noastră generozitate să se arate prin daruri de bunăvoie.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 413 (sect. – *Dăruirea sistematică*).

c. Ce fel de daruri sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu? 2 Corinteni 9:7.

„Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” (2 Corinteni 9:7)

„Dumnezeu nu are plăcere să-și împropăteze vistieria cu valori dăruite cu de-a sila. Inimile loiale ale poporului Său, bucurându-se în adevărul mântuitor pentru acest timp, prin iubirea și recunoștința față de El pentru această lumină prețioasă, vor fi deschise și nerăbdătoare să ajute cu mijloacele lor la trimiterea adevărului către alții.” – Ibid.

„Creștinul va experimenta bucuria în măsura în care este un administrator credincios al bunurilor Domnului său.” – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 136 (cap. 28 – *Bogăția este un talant încredințat*).

Vineri

22 decembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De ce este ascultarea cu bucurie o parte a creștinismului?**
- 2. Cum găsim adevărata fericire?**
- 3. Cum contribuie ocupația folositoare la mulțumire și fericire?**
- 4. Doar în ce condiție generează încercările bucurie?**
- 5. De ce este important să avem o atitudine dăruitoare?**

Dezvoltând o conștiință curată

Text de memorizat: „Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să sluiți Dumnezeuului celui viu!” (Evrei 9:14).

„Ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispitit nu-și poate aminti cu ușurință făgăduințele lui Dumnezeu și nu-l poate întâmpina pe Satan cu armele Scripturii.” – *Tragedia veacurilor*, p. 600 (cap. 37 – *Scripturile, o apărare sigură*).

Recomandare pentru studiu: *Tragedia veacurilor*, pp. 197-210
(cap. 11 – *Protestul prinților*).

Duminică

24 decembrie

1. FUNDAMENTUL CREDINȚEI

a. Care este fundamentul credinței creștine? 2 Timotei 3:16, 17.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:16-17)

„Domnul Hristos îi cere poporului Său să creadă și să pună în practică acest Cuvânt al Său. Cei care acceptă și își însușesc Cuvântul, făcându-l o parte a fiecărei fapte, a fiecărei trăsături a caracterului lor, vor crește puternici în tăria lui Dumnezeu. Se va vedea că ceea ce cred ei este de origine cerească. Ei nu vor rătăci pe căi lăturalnice. Minte lor nu se va îndrepta spre o religie a sentimentalismului și a exaltării emoționale. Ei vor sta, înaintea îngerilor și a oamenilor, ca niște oameni cu caractere creștine consecvente și puternice.

În cădelnița de aur a adevărului, așa cum este prezentată în învățăturile Domnului Hristos, avem ceea ce convinge și convertește sufletele. Prezența, în simplitatea lui Hristos, adevărurile pe care El a venit să le proclame în această lume, și puterea soliei voastre se va face simțită. Nu prezentați teorii sau încercări pe care Domnul Hristos nu le-a menționat niciodată și care nu au temelie în Biblie. Noi avem de prezentat adevăruri mari și solemne. “Stă scris” este testul care trebuie să ajungă la fiecare suflet.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 300 (sect. – *Cuvântul lui Dumnezeu – pavăza noastră*).

b. Ce este necesar să fie în strânsă legătură cu studiul sârguincios al Bibliei? Matei 26:41; 1 Tesaloniceni 5:17.

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.” (Matei 26:41)

„Rugați-vă neîncetat.” (1 Tesaloniceni 5:17)

Luni

25 decembrie

2. ANGAJAMENT

a. Ce este necesar pentru a trăi o experiență creștină autentică? Iacov 4:7 (prima parte); Luca 9:23.

„Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu.” (Iacov 4:7 p.p.)

„Apoi a zis tuturor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze. (Luca 9:23)

„Lupta împotriva eului personal este cea mai mare și cea mai grea din câte s-au văzut vreodată. A supune eul și a renunța la tot pentru voia lui Dumnezeu cere o luptă. Supunerea eului și predarea a tot voinței lui Dumnezeu cer strădanii; dar înainte ca să fie reînnoit în sfințenie, sufletul trebuie să se supună lui Dumnezeu.” – *Calea către Hristos*, p. 43 (cap. 5).

„Luptele trebuie purtate în fiecare zi. Un mare război se desfășoară pentru fiecare suflet, între prințul întunericii și Prințul vieții.” – *The Review and Herald*, 19 iulie 1892.

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească... Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniți de cel rău. În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremația lumii. Nu este necesar să alegem de bunăvoie să servim împărăției întunericii, pentru ca să ajungem sub stăpânirea ei. N-avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăția luminii. Dacă nu conlucrăm cu puterile cerești, Satan va lua în stăpânire inima și va face din ea locuința lui. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credință în neprihănirea Lui.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 324 (cap. 33 – *Cine sunt frații mei?*)

b. În ce măsură trebuie menținut acest angajament? Apoc. 2:10.

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2:10)

„Când a luat pana, unul dintre prinți [la Dieta din Speier, în Germania anului 1529] a spus: ‘Dacă onoarea lui Isus Hristos, Domnul meu, o cere, sunt gata ... să-mi părăsesc bunurile și chiar viața. Voi renunța mai degrabă la supușii și la statele mele, mi-aș lăsa mai degrabă toiagul moștenit de la părinții mei’, a continuat el, ‘decât să primesc o altă învățătură în afară de aceea care este cuprinsă în această mărturisire.’ Atât de mare era credința și îndrăzneala acestor bărbați ai lui Dumnezeu.” – *Tragedia veacurilor*, p. 207 (cap. 11).

„Chiar și o singură trăsătură rea de caracter, o singură dorință păcătoasă nutrită vor face în cele din urmă fără efect toată puterea Evangheliei. Nutrirea unei dorințe păcătoase arată înșelarea sufletului. Fiecare îngăduință a acestei dorințe întărește aversiunea sufletului față de Dumnezeu. Neplăcerile datoriei și plăcerile păcatului sunt funiile cu care Satan îi leagă pe oameni în cursele lui. Aceia care preferă mai degrabă să moară decât să facă un rău sunt singurii care vor fi găsiți credincioși.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 53 (secț. – *O mărturie importantă*).

Marți

26 decembrie

3. RESPECT FAȚĂ DE AUTORITATE

a. Cum trebuie să tratăm autoritatea guvernamentală și de ce? Evrei 13:17; Romani 13:1–7; Daniel 2:20, 21.

„Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos.” (Evrei 13:17)

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei, dar, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea, trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. (Romani 13:1-7)

„Daniel a luat cuvântul și a zis: „Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie! A Lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și

împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere, celor pricepuți!” (Daniel 2:20-21)

**b. Ce ar trebui să facă toți cei care au autoritate de conducere, când vine vorba de responsabilitatea pe care o au?
1 Corinteni 11:1.**

„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.” (1 Corinteni 11:1)

„Puterea lui David era dată de Dumnezeu, dar pentru a fi exercitată în armonie cu Legea divină. Când el a ordonat lucruri contrare Legii lui Dumnezeu, ascultarea a devenit un păcat. ‘Stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu’ (Romani 13:1), dar nu înseamnă să ascultăm de ele împotriva Legii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, scriind corintenilor, scoate în evidență principiul de care trebuie să fim călăuziți. El zice: ‘Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.’ (1 Corinteni 11:1)” – *Patriarhi și profeți*, p. 719 (cap. 71 – *Păcatul și pocăința lui David*).

c. Se extinde autoritatea respectivă până la conștiința unei persoane, adică la relația sa cu Dumnezeu? Fapte 5:28, 29; 23:1; 24:16.

„Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui Om.” Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapte 5:28-29)

„Pavel s-a uitat țintă la sobor și a zis: „Fraților, eu am viețuit cu toată curăția cugetului meu înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta...” (Fapte 23:1)

„De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Fapte 24:16)

„[Când a depus mărturie la Worms, Martin Luther] reformatorul a răspuns: ‘Pentru că, prea luminata maiestatea voastră și înalta voastră putere, îmi cereți un răspuns clar, simplu și precis, vi-l voi da și este acesta: Nu-mi pot supune credința nici papei și nici conciliilor, deoarece este limpede ca lumina zilei că de multe ori au greșit și s-au contrazis unii pe alții. De aceea, dacă nu sunt convins cu mărturia Scripturii sau printr-un raționament clar, dacă nu sunt convins cu ajutorul pasajelor pe care le-am citat și dacă ele nu-mi supun conștiința Cuvântului lui Dumnezeu, nu pot și nu voi retracta, căci e periculos pentru un creștin să vorbească împotriva conștiinței lui. Aici stau și nu pot face altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu! Amin.’” – *Tragedia veacurilor*, p. 160 (cap. 8 – *Luther înaintea Dietei*).

„În probleme de conștiință, majoritatea nu are nicio putere.’ ... Ocrotirea libertății de conștiință este datoria statului, și aceasta este limita autorității lui în materie de religie. Orice guvernare pământească, ce încearcă să rânduiască sau să impună rânduielile religioase cu ajutorul autorității civile, jertfește chiar principiul pentru care creștinii evanghelici au luptat cu atâta noblețe.” – Ibid., p. 201 (cap. 11 – *Protestul prinților*).

„În locul acestor abuzuri, protestantismul așază puterea conștiinței mai presus de autoritatea lumească, iar autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu mai presus de biserica vizibilă.” – Ibid., p. 203 (cap. 11 – *Protestul prinților*).

„Conștiința este vocea lui Dumnezeu, care se aude în mijlocul conflictului pasiunilor omenești; când i se rezistă, Duhul lui Dumnezeu este întris-tat.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 120 (secț. – *Mustrări și avertizări*).

Miercuri

27 decembrie

4. CONȘTIINȚA

a. Putem să ne încredem întotdeauna în conștiința noastră?

Tit 1:15; 2 Timotei 4:1, 2.

„Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: până și mintea și cugetul le sunt spurcate.” (Tit 1:15)

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și nelatimp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.” (2 Timotei 4:1-2)

„Unii spun: ‘Conștiința mea nu mă condamnă pentru nerespectarea poruncilor lui Dumnezeu.’ Însă, Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă că există conștiințe bune și conștiințe rele, iar faptul că cineva nu este muștrat de conștiință, pentru încălcarea poruncilor lui Dumnezeu, nu înseamnă că este nevinovat înaintea lui Dumnezeu.” – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 1, p. 323 (cap. 34 – *Conștiința*).

„Frate al meu, sufletul tău trebuie să fie înviorat și credința ta mărită. Tu ți-ai scuzat neascultarea foarte mult timp, aducând diverse pretexte, încât ți-ai liniștit conștiința ca să se odihnească și să nu-ți mai aducă aminte de greșelile tale. Tu ai urmărit atât de mult timp propriul avantaj cu privire la păzirea Sabatului, încât mintea ta nu a mai fost impresionată de neascultare; dar tu nu ești mai puțin responsabil, pentru că singur te-ai adus în această situație. Începe de îndată să ascuți de poruncile divine și încrede-te în Dumnezeu. Nu-l provoca mânia, ca să nu se abată asupra ta o pedeapsă te-

ribilă. Întoarce-te la El cât încă nu e prea târziu, ca să găsești iertare pentru călcările tale de lege. El este bogat în îndurare; îți va da pacea și aprobarea Sa, dacă vii la El cu credință smerită.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 254 (sect. – *Sfințenia poruncilor lui Dumnezeu*).

b. Ce a introdus Dumnezeu în mod miraculos pentru a ne ajuta conștiința? Geneza 3:15; Ioan 1:9.

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15)

„Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.” (Ioan 1:9)

„Când Adam și Eva au fost așezați în grădina Edenului, ei erau nevinovați și fără păcat, în armonie desăvârșită cu Dumnezeu. Vrăjmășia nu-și avea existența în mod firesc în inimile lor. Însă, când au păcătuțit, natura lor nu a rămas fără de păcat. Ei au devenit răi; pentru că s-au așezat de partea vrăjmașului căzut, făcând chiar lucrurile pe care Dumnezeu specificase că nu ar trebui să le înfăptuiască. Dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu, omul ar fi format o alianță fermă cu Satan împotriva cerului...”

Satan știa că, deși reușise să facă oamenii să păcătuiască, deși îi condusesse să creadă în minciuna sa și să pună la îndoială voia lui Dumnezeu, deși reușise să corupă natura umană, se făcuse o anumită înțelegere, prin care ființele căzute să fie așezate pe un teren prielnic, natura lor să fie reînnoită în sfințenie...

Prin declarația: ‘Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei’, Dumnezeu S-a angajat să inițieze în inimile ființelor omenești un nou principiu – ura față de păcat, înșelăciune, prefăcătorie, și tot ceea ce poartă semnele vicleniei lui Satan.” – *Special Testimonies*, Series B, nr. 2, p. 6.

Joi

28 decembrie

5. CONȘTIINȚA SĂ FIE EDUCATĂ

a. Este posibil să avem o conștiință bună? 1 Timotei 1:18, 19; 3:9.

„Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după prorociile făcute mai înainte despre tine, este ca, prin ele, să te lupți lupta cea bună și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut din credință.” (1 Timotei 1:18-19)

„ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat.” (1 Timotei 3:9)

„Cu Bibliile deschise în fața voastră, consultați rațiunea sfințită și o conștiință bună. Inima voastră trebuie să fie mișcată, sufletul vostru atins,

rațiunea și mintea trezite de Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu; principiile sfinte prezentate în Cuvântul Său vor da lumină sufletului. Vă spun, frații mei, adevărata noastră sursă de înțelepciune, virtute și putere se află în crucea de pe Calvar. Domnul Hristos este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. El spune: 'Fără Mine nu puteți face nimic.' Domnul Isus este singura garanție pentru succesul și înaintarea intelectuală." – *Lucrarea misionară medicală*, p. 99 (sect. 5 – *Avertizare împotriva sofistăriei spiritiste*).

b. Cum se obține o conștiință curată? Evrei 9:14.

„Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9:14)

„Cercetați-vă conștiințele în raport cu Cuvântul lui Dumnezeu și vedeți dacă viața și caracterele voastre sunt în armonie cu standardul neprihăririi pe care l-a descoperit Dumnezeu. Astfel, puteți constata dacă aveți o credință corectă și o conștiință bună. Nicio conștiință nu poate fi demnă de încredere, decât dacă se află sub influența harului divin. Satan profită de pe urma cunoștințelor lipsite de lumină și, în felul acesta, îi conduce pe oameni în tot felul de rătăciri, deoarece aceștia nu au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu sfătuitoarea lor. Mulți și-au inventat o evanghelie proprie, tot așa cum au înlocuit Legea lui Dumnezeu cu propriile lor legi.

Nu este suficient ca un om să se creadă în siguranță urmând îndemnulurile propriei sale conștiințe... El trebuie să își dea răspuns la întrebarea: 'Este conștiința mea în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?' Dacă nu este, atunci nu va fi în siguranță urmând îndemnulurile ei, deoarece o asemenea conștiință este înșelătoare. Conștiința trebuie să fie iluminată de Dumnezeu. Este nevoie să se dedice timp studiului Scripturilor și rugăciunii. Astfel, rațiunea va fi întemeiată, întărită și sigură." – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 1, pp. 323, 324 (cap. 34 – *Conștiința*).

Vineri

29 decembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cum ne fundamentăm credința creștină în viețile noastre?**
- 2. De ce este supunerea esența creștinismului?**
- 3. Care sunt limitele autorității guvernamentale și religioase?**
- 4. Ce este necesar pentru a ghida conștiința noastră?**
- 5. Cum dezvoltăm o conștiință bună?**

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază:
Pe urmele Marelui Medic (Divina Vindecare)

Octombrie — Pe urmele Marelui Medic (Divina Vindecare)

- 7 — *Lucrarea medicului - Izvorul vindecării*
- 14 — *Făgăduințele lui Dumnezeu*
- 21 — *Pregătire pentru bătălia vieții...*
- 28 — *Misionarii medicali și lucrarea lor ...*

Noiembrie — Pe urmele Marelui Medic (Divina Vindecare)

- 4 — *Învățând principiile sănătății...*
- 11 — *Ocaziile mărunte*
- 18 — *Ajutându-i pe cei ispitii*
- 25 — *Lucrând pentru cei necumpătați*

Decembrie — Pe urmele Marelui Medic (Divina Vindecare)

- 2 — *Puterea voinței*
- 9 — *Ajutor pentru cei fără ocupație ...*
- 16 — *Mahalalele din orașele mari*
- 23 — *Speranță și curaj*
- 30 — *Cei vârstnici / Un test al caracterului (până la Lucrare pt. cei bogăți)*

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

Octombrie 2023

- 6. **B:** 18:48; **CT:** 18:38; **IS:** 18:40; **SV:** 18:45; **MS:** 18:53; **CJ:** 18:56; **SM:** 18:59; **AR:** 19:06
- 13. **B:** 18:36; **CT:** 18:26; **IS:** 18:27; **SV:** 18:31; **MS:** 18:40; **CJ:** 18:43; **SM:** 18:45; **AR:** 18:53
- 20. **B:** 18:24; **CT:** 18:14; **IS:** 18:14; **SV:** 18:18; **MS:** 18:27; **CJ:** 18:30; **SM:** 18:32; **AR:** 18:40
- 27. **B:** 18:13; **CT:** 18:03; **IS:** 18:02; **SV:** 18:06; **MS:** 18:15; **CJ:** 18:18; **SM:** 18:19; **AR:** 18:29

Noiembrie 2023

- 3. **B:** 17:03; **CT:** 16:53; **IS:** 16:51; **SV:** 16:55; **MS:** 17:04; **CJ:** 17:08; **SM:** 17:08; **AR:** 17:18
- 10. **B:** 16:54; **CT:** 16:45; **IS:** 16:41; **SV:** 16:45; **MS:** 16:55; **CJ:** 16:58; **SM:** 16:58; **AR:** 17:09
- 17. **B:** 16:47; **CT:** 16:37; **IS:** 16:33; **SV:** 16:37; **MS:** 16:47; **CJ:** 16:50; **SM:** 16:50; **AR:** 17:01
- 24. **B:** 16:41; **CT:** 16:32; **IS:** 16:26; **SV:** 16:30; **MS:** 16:41; **CJ:** 16:44; **SM:** 16:43; **AR:** 16:55

Decembrie 2023

- 1. **B:** 16:38; **CT:** 16:28; **IS:** 16:22; **SV:** 16:26; **MS:** 16:37; **CJ:** 16:39; **SM:** 16:39; **AR:** 16:51
- 8. **B:** 16:36; **CT:** 16:27; **IS:** 16:20; **SV:** 16:23; **MS:** 16:35; **CJ:** 16:37; **SM:** 16:36; **AR:** 16:49
- 15. **B:** 16:36; **CT:** 16:27; **IS:** 16:20; **SV:** 16:23; **MS:** 16:35; **CJ:** 16:38; **SM:** 16:36; **AR:** 16:49
- 22. **B:** 16:39; **CT:** 16:30; **IS:** 16:23; **SV:** 16:26; **MS:** 16:37; **CJ:** 16:40; **SM:** 16:39; **AR:** 16:52
- 29. **B:** 16:44; **CT:** 16:34; **IS:** 16:27; **SV:** 16:31; **MS:** 16:42; **CJ:** 16:45; **SM:** 16:44; **AR:** 16:56

Darurile Sabatului Întâi

7 octombrie

pentru sediul
câmpului de
sud-vest, Medellín,
Columbia

(vezi p. 4)

4 noiembrie

pentru
Lecții Biblice
pentru Sabat
din cadrul
misiunii

(vezi p. 40)

2 decembrie

pentru renovarea
bisericii din Belém,
SP, Brazilia

(vezi p. 73)

Lecții Biblice pentru Sabat

Secțiunea Adulți

Trăind
Viața Creștină
COMORI DE ADEVĂR (IV)

octombrie - decembrie 2023